

ကြည်နိုင်း

အမည်ရင်း ဦးလှကြည်။

အဘ ဦးတင်ရွှေ၊ အမိ ဒေါ်သန်းတို့မှ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ (၃) ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၊ ဇာတိမှာ သာယာဝတီခရိုင်၊ လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ နတ်စင်ကုန်းရွာဖြစ်။ မွေးချင်း သုံးဦးတွင် အကြီးဆုံး။

နတ်စင်ကုန်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်း၊ လက်ပံတန်း မြို့ တန်းလတ်ကျောင်း၊ လက်ပံတန်း အထက်တန်းကျောင်းတို့တွင် ပညာ သင်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ပညာဆက်လက်ဆည်းပူး။ ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ထံတွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် စာနယ်ဇင်းပညာများ ဆည်းပူးခဲ့။ ဝိုင်၊ အမ်၊ ဘီ၊ အေ တွင် အဘိဓမ္မာသင်တန်းတက်ခဲ့။

စာပေရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လက်ရှည်စွာ ဆွေးနွေးညွှန်ပြခဲ့သော လက်ဦးဆရာမှာ စာရေးဆရာမ စိန်စိန် ဖြစ်။

ကုန်စိမ်းရောင်းသူ၊ မုန့်ပို့သမား၊ လမ်းဘေးစာအုပ်သည်အဖြစ်ကျင်လည်ခဲ့ ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှစ၍ အချစ်တော်စာစောင်၊ သင့်ဘဝ၊ တိုင်းရင်းမေ မဂ္ဂဇင်းတို့ တွင် စာတိုစာစလေးများ ရေးသားကာ ၁၉၆၄ နိုဝင်ဘာ၊ သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်းပါ ‘တစ်ပါးသူအား စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် ကျွန်ုပ်ကူညီခဲ့ပုံ’ ဆုရဆောင်းပါးဖြင့် စာပေနယ် ဝင်ရောက်ခဲ့။ ထိုစဉ်က ကလောင်အမည်မှာ ရွှေတန်းလှကြည်ဖြစ်။

မိုးဝေ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ စစ်ပြန်၊ သဘင်၊ ချယ်ရီနှင့် အခြား စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို့၊ ရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ ရသစာတမ်း၊ ပုံပြင်၊ စာစီစာကုံး စသည်များ ရေးသား။ ‘အုတ်ဖုတ်မြေမှ မီးခိုးများ’ ဝတ္ထု ရှည် လုံးချင်းစာမူကြီး ရေးသားခဲ့။

စွယ်တော် (ပွင့်စွယ်တော် မဂ္ဂဇင်း)၊ သစ္စာ ဘာသာရေးစာစောင်၊ သရဖူ မဂ္ဂဇင်း၊ တရားရိပ်မြိုင် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ မြန်မာ့ခန စီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်း စာပေများ ဆက်လက်ပြုစုရေးသားနေ။

ကြည်နိုင်၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ကျောင်းသားဝန်းကျင် ခေတ်အမြင် (မူလတန်း စာစီစာကုံး)
- ၂။ ကျောင်းသားဝန်းကျင် ခေတ်အမြင် (အလယ်တန်း စာစီစာကုံး)
- ၃။ အလင်္ကာပန်းခင်း (အထက်တန်း စာစီစာကုံး)
- ၄။ ဆယ့်နှစ်လရာသီနှင့် နေ့ထူးနေ့မြတ်များ (စာစီစာကုံး)
- ၅။ မှတ်သားဖွယ်ရာ မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ
- ၆။ သက်တံရောင် ရသစာတမ်း
- ၇။ ဓနုဗေဒ-အလှဗေဒ ရသစာတမ်း
- ၈။ ရွှေလက်တို့ (အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)

ကြည်နိုင်၏ ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ နာရီခွဲသူများ (ရသစာတမ်း)
- ၂။ ပုဏ္ဏားတိုင် (ရသစာတမ်း)
- ၃။ ဓမ္မာစရိယကိုကိုနှင့် ဝတ္ထုတိုစု
- ၄။ ပုံပြင်ကမ္ဘာကြီးထဲက ကဗျာဇာတ်ကောင်များ (အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၅။ မောင်ကျန်တစ်တို့နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ (အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၆။ နံ့စုတ်ငှက်ငယ် ပညာကြွယ်နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၇။ ပစ်မှတ်၊ အောင်ဆုနှင့် လေးသည်တော် (ရသစာတမ်း စုစည်းမှု)
- ၈။ ကျားဆရာကြောင်နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ (အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)

ကြည်နိုင်၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ စင်ကာပူ အဆင့်မြင့်အက်ဆေးများ (ဦးမြင့်ဦး-အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြဟောင်း)
- ၂။ အာရှခေါင်းဆောင်များ ရုပ်ပုံလွှာ တစေ့တစောင်း (မောင်စိုးသစ်)
- ၃။ စက်ဒီကရော့ဖို့ဒ်၏ မျက်နှာအလှ ခြယ်သနည်းပညာ (ရူပါသိမ်း)
- ၄။ ဝင်းငြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာများ (ဝင်းငြိမ်း)
- ၅။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အဆိုအမိန့်များ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၆။ ကလေးများအတွက် ဘဝတစ်သက်တာ နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတအဖြာဖြာ (ခင်မောင်တိုး-မိုးမိတ်)
- ၇။ အင်္ဂလိပ်စာ ပေးစာ ပြန်စာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ စာစီစာကုံးများ (ဦးမြင့်ဦး-အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြဟောင်း)
- ၈။ စစ်နှင့် အနိဋ္ဌာရုံ (မောင်ထွန်းသူ)
The Reminiscences of Private Ivanov (V. Garshin)
- ၉။ သေရွာပြန် မြင်းသည်တော်နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၁၀။ မောင်ကျန်တစ်တို့ အပါအဝင် မှတ်သားဖွယ်ရာ မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ (ကြည်နိုင်)
- ၁၁။ ရင်ကွဲအသည်းကြွေနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ (ခင်မောင်တိုး-မိုးမိတ်)
- ၁၂။ ပုံပြင်ကမ္ဘာကြီးထဲက ကဗျာဇာတ်ကောင်များ (ကြည်နိုင်)
- ၁၃။ ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထု၊ ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင်ရုပ်ရှင် (လင်းဝေမြိုင်)
- ၁၄။ ဗာဗာဒိုဟာ ဓမ္မကဗျာများ (ပါရဂူ)
- ၁၅။ ကမ္မယောဂ (မောင်ဆုရှင်)
- ၁၆။ သမုဒ္ဒရာ ရေကမ္ဘာ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၁၇။ မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၁၈။ ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ရုပ်အဘိဓမ္မာ (ပါရဂူ)
- ၁၉။ နှံ့စုတ်ငှက်ငယ် ပညာကြွယ်နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ (ကြည်နိုင်)
- ၂၀။ ကျားဆရာကြောင်နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ (ကြည်နိုင်)

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ် (၂၀)

ရွှေလက်တို့

ကြည်နိုင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၄၄၊ ၈၇ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း - ၂၈၇၄၃၁

မာတိကာ

- အမှာ

၁။	လောကမျက်မှန်ကို လက်တို့ခြင်း	၁
၂။	လူတစ်လုံးကို လက်တို့ခြင်း	၁၀
၃။	သောကကင်းဖို့ လက်တို့ခြင်း	၂၁
၄။	ဧကရင်ကို လက်တို့ခြင်း	၃၀
၅။	မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းကို လက်တို့ခြင်း	၃၉
၆။	စိတ်ပညာကို လက်တို့ခြင်း	၄၉
၇။	ဘဝသက်တာကို လက်တို့ခြင်း	၅၉
၈။	ဖြစ်မြောက်နိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း	၆၈
၉။	တရားတော်ကို လက်တို့ခြင်း	၇၃
	(အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ)						
၁၀။	အတွေးအခေါ်ကို လက်တို့ခြင်း	၇၉
	(လက်ရွေးစင်သူတို့ အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ)						
၁၁။	ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကို လက်တို့ခြင်း	၈၆
	(၅ မိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ)						
၁၂။	အသက်ရှည်ဖို့ လက်တို့ခြင်း	၉၂
	(ရောဂါကင်းဝေး အသက်ရှည်ရေး)						
၁၃။	ရွှေဥဒေါင်းကို လက်တို့ခြင်း	၉၈
	(တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ)						
၁၄။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၁	၁၀၅
	(ဦးဖေမောင်တင် ၁၁၁ နှစ်ပြည့် ဂုဏ်ပြုစာတမ်းများ)						
၁၅။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၂	၁၁၅
	(ယူပီအိုင် ဦးဘသန်း၏ ဘဝအတွေးအကြံ)						
၁၆။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၃	၁၂၂
	(ရာဟုလာသံကိစ္စည်း)						
၁၇။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၄	၁၂၈
	(အိန်စတိန်းနှင့် သူ၏ဓမ္မတရား)						
၁၈။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၅	၁၃၅
	(နှလုံးလှဆရာဝန်)						
၁၉။	စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၆	၁၄၂
	(ကမ္ဘာ့အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သောစာအုပ်များ)						

ဘာကြောင့် ရွှေလက်တို့
(စာရေးသူ၏ အမှာ)

‘ရွှေလက်တို့’ လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ရှေးဂရိပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်ကို သတိရမိကြမယ် ထင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက မိုင်းဒါးဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိပါသတဲ့။ ရွှေကို အလွန်မက်မောပါသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးက လိုရာဆုတောင်းပါဆိုတော့ သူနဲ့ထိတာတွေအားလုံး ရွှေဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါသတဲ့။ ပြည့်စေ ဆိုတာနဲ့ အားလုံးလက်နဲ့ လိုက်တို့တာ ရွှေတွေ ဖြစ်ကုန်ပါသတဲ့။ အဆောက်အအုံ၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်တွေ အားလုံးပေါ့။ စားသောက်ရာမှာလည်း စားစရာတွေ ရွှေဖြစ်။ နောက်ဆုံး ချစ်လှတဲ့ သမီးတော်လေး သတိလက်လွတ်ပွေ့မိတော့ ရွှေဖြစ်သွားတာနဲ့ အပျော်တစ်ခဏ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ တစ်ဘဝ ဖြစ်ရတဲ့ လောဘအပြစ်ပြု ဒဏ္ဍာရီလေး တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ကျွန်တော့် ‘ရွှေလက်တို့’ ကတော့ မိုင်းဒါးဘုရင်ကြီးရဲ့ ရွှေလက်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစားကောင်းလေး စားရရင် ချစ်ခင်သူတွေကို သတိရတတ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ဖတ်မှတ်မိတာလေး တစ်ဆင့်ဖောက်သည့်ချတဲ့ သဘောပါပဲ။ စာသမား လူငယ်တွေနဲ့

တွေ့တဲ့အခါ ကိုယ်ဖတ်မိ၊ သဘောကျမိတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ၊
အဲဒီထဲက အနှစ်အသားလေးတွေ ပြောပြမိရာကနေ ချရေးဖြစ်
လာတာပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ လူငယ်တွေကို အသိမြင် တိုး
တက်စေချင်လို့ပါ။ (ဒီစာစုတွေထဲက အချို့ဟာ မူလက သင့်ဘဝ
မဂ္ဂဇင်းမှာ ရွှေတန်းလှကြည် ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးခဲ့တဲ့ စာစု
များ ဖြစ်ပါတယ်။)

စာအုပ်တွေ နေ့စဉ်ထွက်ရှိနေပါတယ်။ ယခင်ကလည်း
ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်တွေ အများအပြားပါ။ တွေ့ရာမြင်ရာ ဖတ်မယ့်
အစား ရွေးချယ်ဖတ်ရင် အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရာမည်
ပါတယ်။

မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း၊ ပျို့အညွှန်း၊ မြန်မာစာမိတ်ဖွဲ့၊ ကမ္ဘာ
ကျော် စာအုပ်တစ်ရာ၊ ကမ္ဘာစာပေအညွှန်း စတဲ့ စာအုပ်တွေဟာ
ဖတ်သူအတွက် အလွန်အကျိုးများတဲ့ စာဖတ်လမ်းညွှန် စာအုပ်တွေ
ပါ။

ကျွန်တော့် ‘ရွှေလက်တို့’ ဟာလည်း အညွှန်းစာအုပ် တစ်
အုပ်ပါပဲ။ လူငယ်များ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း၊ တိုးတက်ရာ
တိုးတက်ကြောင်း ဖြစ်စေဖို့ ရည်ညွှန်းပါတယ်။

ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းဆိုလို့ ငွေကြေးချမ်းသာဖို့
တစ်ခုတည်း ဦးတည်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့်တော့
အသိအမြင် တိုးတက်ရေး ဖြစ်ပါတယ်။

အညွှန်း အနှစ်အသားလေး ထိတွေ့ပြီး အကျယ်ကိုတော့
မူလစာအုပ်များ ရှာဖတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဆက်လက်စူးစမ်းကြဖို့ပါ။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ညွှန်းထားတဲ့ ‘ဧရာဝတီတို့၏ ဘဏ္ဍာတိုက်’
ထဲမှာ ရပ်စကင်းက ဆိုပါတယ်။

“စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မေးကြည့်ပါတဲ့။ ငါဟာ ရွှေတူးသမား တစ်ယောက်လို
လုပ်နိုင်ပါ့မလား” တဲ့။

ရွှေတူးဖို့ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြားတွေ အဆင်သင့် ရှိပြီလား၊ ကျန်းမာရေး၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုတွေနဲ့ နင်လား ငါလား လုပ်နိုင် ပါ့မလား၊ ဒီမေးခွန်းဟာ အရေးကြီးပါတယ်တဲ့။

ခင်ဗျားတူးရမယ့် ရွှေဟာ စာရေးဆရာရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ စာရေးဆရာရဲ့စိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ခွဲချေထုထောင်းပြီး အရည်ကျိုရမယ့် ကျောက်ခဲတုံးဟာ စာရေးဆရာရဲ့ စကားလုံး တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသုံးရမယ့် ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အလေးထားမှု၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဉာဏ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပညာ အခံတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ရလာတဲ့၊ ထုထောင်းခွဲချေထားတဲ့ သတ္တုခဲကို အရည်ကျိုရမယ့် ခင်ဗျားမီးဖိုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ် ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေလေးတစ်စ လိုချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ကိရိယာ တွေဟာ အချွန်ထက်ဆုံးဖြစ်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ စိတ်အရှည် ဆုံးထားပြီး ကျင်ယူနိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်လို့ ရပ်စကင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကိုင်း မိတ်ဆွေ ...

ကျွန်တော့် ‘ရွှေလက်တို့’ ကို မြည်းကြည့်ပါ။ လက်တို့ရုံနဲ့ တော့ ရွှေမဖြစ်ပါဘူး။ လက်တို့ရုံနဲ့ ရွှေဖြစ်ရင်လည်း မိုင်းဒါး ဘုရင်ကြီးလို ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်။ ရပ်စကင်း ပြောသလို ကိုယ်တိုင် ကျင်ယူရမှာပါ။ ဒီစာအုပ်ကလေးထဲမှာ ရွှေစလေးတွေ တော့ ခင်ဗျားတွေ့နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လက်တို့လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ။

ချစ်ခင်လေးစွာဖြင့်
ကြည်နိုင်
၁၊ ၄၊ ၂၀၀၀

ပိပိ:ဒုင်:

ကမာဘလင်:

အ. န

မေတ္တာစေတနာဖြင့်

မိမိတို့ နှစ်ဦးစွာ ပြုစုသော
 ဥစ္စာတရား၊ မရသေးသော အကျိုးအကျေးဇူးတို့ကို
 အထက်တန်းတို့အား ပြုစုပေးအပ်၊ လူလင်္ကာတို့ထံ
 မလျှောက် တောင်းပညာဖြင့် ဆည်းပူးအပ်ခြင်းပါ။

လောကမျက်မှန်ကို လက်တို့ခြင်း

ယနေ့မြန်မာစာပေလောက စာအုပ်ဈေးကွက်အား မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် တက်ကျမ်းများ၊ နိုင်ငံတကာ ပုံပြင်၊ ရိုးရာပုံပြင် စသော ကလေးဓာတ်စာများ ပြန်လည်ခေတ်စားလာနေသည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ထိုလိုင်းနှစ်မျိုးစလုံးသည် ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါမှ တိမ်ကောသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆမိ၏။ ဖတ်သူလည်း အကျိုးရှိ၊ ထုတ်ဝေသူလည်း အမြတ်ရှိနိုင်သော လိုင်းများ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ကြီးမတိုင်မီ ကာလကစ၍ ဆရာပီမိုးနင်းသည် တိုးတက်ရေး၊ ဂန္ထလောက၊ ဆယ်သန်းဂျာနယ် စသော စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများတွင် လူတို့ကြီးပွားတိုးတက်စေကြောင်း အရင်းခံ စေတနာကောင်းဖြင့် အလျဉ်းသင့်သလို ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အာဂလူ၊ တက်လမ်း၊ ပီးမိုးနင်းနီတိ၊ ကိုယ်ခူးကိုယ်ချွန်စသော စာအုပ်များထွက်ခဲ့လေသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် အသိပညာပေးသုတစာများသာမက ‘နေညိုညို’ စသော ရသစာပေဝင် ဝတ္ထုများလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ အသိပညာသက်သက်ပေးသည့်စာနှင့် ရသစာပေတို့၏ ခြားနားချက်ကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်ခဲ့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၂ ■ ကြည်နိုင့်

ပီမိုးနင်း၏ စာပေအမြင်ကို သူ၏ ‘နေညိုညို’ ဝတ္ထုတွင် တင်ပြခဲ့၏။ စာအရေးအသားပြ ‘ငွေကလောင်ကျမ်း’ တွင်ကား ကလောင်နှင့် ငွေရနည်းကို ညွှန်ပြထားပေသည်။

ဤနေရာတွင် ပီမိုးနင်း၏ ရသစာပေအကြောင်းမရေးလိုဘဲ ပီမိုးနင်း၏ အသိပညာပေး သုတစာပေအကြောင်းသာ ရေးလိုပေသည်။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ စာအုပ်များသည် အကြိမ်ကြိမ်လည်း ရိုက်ရ၏။ ရိုက်တိုင်းလည်း ရောင်းစွံသည်။ အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများကဲ့သို့ တစ်ရှူးထိုး တစ်ခဏအတွက်သာ မဟုတ်ပေ။ လူတို့၏ အရင်းခံ အလိုဆန္ဒကို လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သဖြင့် ခေတ်နောက်ကျသွားသည်ဟု မရှိ။ စာဖတ်သူများ ကြီးပွားတိုးတက်ကြပါစေ၊ အသိအမြင် ကျယ်ပြန့်ပါစေ၊ အမြင့်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ ဟူသော အရင်းခံဓာတ် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်ကို သူ့စာများတွင် တွေ့နိုင်ပေသည်။ ထိုဓာတ်ခံကြောင့်ပင် သူ့စာအုပ်များမှာ ခေတ်တိမ်မသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လူတိုင်း လူတိုင်းပင် မကြီးပွားလိုသူ မရှိ။ မတိုးတက်လိုသူ မရှိ။ မိမိကျင်လည်ရာ ဘဝဝန်းကျင်မှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကာ ဘဝခရီးကို ဆက်နေကြရသည်။ မသိသူကျော်သွား၊ သိသူဖော်စား ဆိုသကဲ့သို့ အမှတ်မဲ့ ခရီးသွားနေသူတွေလည်း ရှိ၊ သတိသမ္မဇဉ်ဖြင့် အသိတရားကပ်လျက် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မိမိ၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အကျင့်စရဏ မြင့်မားအောင် ကြိုးစားနေကြသူလည်း ရှိ၏။

မိမိ၏ ဘဝခရီးကို သင် မည်သို့ ခရီးဆက်မည်နည်း။ တကယ်ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူတို့အတွက် အလွယ်တကူ ရှာဖွေ၍ လက်လှမ်းမီရာ လက်တစ်ကမ်း ဖတ်စရာ ညွှန်ပြပါဆိုလျှင် ဆရာ ပီမိုးနင်း၏ အစာအုပ်တွေကို ဦးစွာညွှန်ပြလိုပေသည်။

စစ်မဖြစ်မီကာလမှ ယနေ့ထိ ခေတ်မတိမ်ဘဲ ပီမိုးနင်း စာအုပ်များ ဘာကြောင့် ရိုက်နေရသနည်း။ တစ်အုပ်လောက် ကောက်မြည်းကြည့်စမ်းပါ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

သင် မျက်စိမှန်နေသလား၊ မျက်မှန်တပ်လိုက်ပါ။

သင့် အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း မှန်ဝါးနေပါသလား။ ‘လောကမျက်မှန်’ ကို တပ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

လောကမျက်မှန်

ထိုစာအုပ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားမိခြင်းမှာ အမှာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ‘လောကမျက်မှန်’ ကို စစ်မဖြစ်မီ ကာလထဲမှ ဆယ်သန်းဂျာနယ်တွင် ဆရာ ပီမိုးနင်း ရေးခဲ့၏။ နယ်စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ အမြတ်တနိုး စုဆောင်းထားမှုကြောင့်သာစာအုပ်အဖြစ်ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘လောကမျက်မှန်’ သည် ရှေးက ဗြဟ္မဏ လူမျိုးတစ်ယောက် ရေးခဲ့သည်ဟု အမှာတွင်ဖော်ပြထားသည်။ တိဗက်ပြည် ပူတလ်တောင်တန်း အကြီးဆုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ လာမာရဟန်းမင်းကြီး ကျောင်းရှိ ရှေးစာဟောင်းများထားရာဌာနမှ ‘လောကမျက်မှန်’ စာမူကို တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

တွေ့ရှိသူမှာ ‘ကာပိုစောင်း’ ဆိုသူ တရုတ်ပညာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပီကင်းရှိ တရုတ်ဘုရင်၏ စေခိုင်းချက်ဖြင့် သွားရောက်ရှာဖွေ တွေ့ရှိကာ တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ တရုတ်ဘာသာမှ အမည်မသိသူတစ်ဦးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ယခုတိုင် မည်သူဟု မသိရ။ သို့သော်လည်း လူမှုရေးရာ အဖြာဖြာအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော နိတိကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်နေ၍ ဥရောပဘာသာ အသီးသီးသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်ဟု ဆရာ ပီမိုးနင်း၏ နိဒါန်းတွင်း ဆိုထားသည်။

‘ဘယ်ဘာသာနှင့်မှ မဆိုင်၊ လူဘာသာ ကျမ်းသက်သက် ဖြစ်ပေကြောင်း’ ဆိုသည့် ဆရာပီမိုးနင်း၏ အဝင့်အညွှန်းလေးကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်ကို ပြုံးချင်ချင်ဖြင့် ကောက်ကိုင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားခြင်း

- (၁) အသင်၏ အစွမ်းသတ္တိ၊ တန်ခိုး အရှိန်အဝါများ။
- (၂) အသင်၌ လိုအပ်သောအရာများ။
- (၃) အသင်နှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော အရာများ အကြောင်းကို ဆင်ခြင်ရမည်။

ထိုသို့ ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် အသင်၏ ‘တာဝန် ဝတ္တရား’ နှင့် အသင်၏ ‘လမ်း’ ကို သိမြင်ရပေအံ့။

ထိုအချက်ကို သုံးချက်ကလေး၏ တာသွားပုံကို စာဖတ်သူ အချိန်ရတိုင်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်လျှင်ပင် တကယ်တန်ဖိုးကြီးမားလှကြောင်း သိလာပေလိမ့်မည်။ ‘၏၊ ၌၊ နှင့်’ သမ္မန္တ စကားဆက်ကလေးများ၏ သတ္တိလည်း ပေါ်လာပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိ၏။

‘တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် လမ်း’ ဆိုသည့် စကားနှစ်ရပ်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း၏။ တာဝန်ဝတ္တရား ဆိုရာ၌ ပုဂ္ဂလိက ကိစ္စ၊ မိသားစု အရေးမှစ၍ လူမှုရေး၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းအရေး စသည်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းရှိနိုင်သည်။

‘လမ်း’ သည်ကား မိမိ ဘယ်လမ်းလျှောက်မလဲ။

မိမိကိုယ်တိုင် မိမိဘဝ ဖြတ်သန်းမှု အခြေအနေ၊ ကျင်လည်ရာ ဝန်းကျင်၊ ထိစပ်သည့် အသိုင်းအဝိုင်း စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ရွေးချယ်ရပေမည်။

ထို ‘လမ်း’ ကိစ္စ၌လည်း မိသားစု အရေးကိစ္စနှင့် လူမှုတာဝန်ပိုင်း၊ ပုဂ္ဂလနှင့် အများအကျိုး နှစ်ရပ်စလုံးအတွက် ဖြစ်သင့်၏။ သို့မှ အတ္တပရ မျှတပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိ၏။

‘လောကမျက်မှန်’ မှ ‘စဉ်းစားခြင်း’ အခန်းသည် တကယ် စဉ်းစား ဆင်ခြင်စရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေသည်။

လုံ့လဝီရိယ

ယခုမျက်မှောက် အချိန်သည်သာ သင်ပိုင်သောအချိန် ဖြစ်၏။
နောက်အချိန်သည် အနာဂတ်၏ ဝမ်းဗိုက်၌ ကိန်းအောင်းနေ၏။ မဖွားမြင်
သေး။

အသင် ကြံစည်သော အလုပ်ကို ယခုချက်ချင်း ပြန်၍လုပ်ရမည်။
နံနက်၌ ပြီးသောအလုပ်ကို ညနေချိန်သို့ မပြောင်းသင့်ပေ။

ပျင်းရိခြင်းသည် ငတ်မွတ်ဆင်းရဲခြင်း၏ မိခင်။

အလုပ်သည် သုခ ချမ်းသာခြင်း၏ ဖခင်ပေတည်း။

ဝီရိယ၏ လမ်းသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ကင်းစင်စေ၏။

ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းသည် ဝီရိယ၏ လက်ပါးစေများ ဖြစ်၏။

မြန်မာစာပေ၌ ဝီရိယနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးမစာ၊ ဆုံးမစကားများ
အတော်လေး များပြားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ပျို့ လင်္ကာတို့၌လည်း တွေ့နိုင်
သည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့၌လည်း ‘မဟာဇနက’ ဇာတ်တော်သည် ဝီရိယ၏
အမှတ်အသားသဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

‘လောကမျက်မှန်’ ၌ ‘လုံ့လဝီရိယ’ ကို အချိန်နှင့်ပိုင်း၍ တိတိပပ
ဆိုထား၏။ ‘စဉ်းစားခြင်း’ အခန်း၌ မိမိကိုယ်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိသူသည်
လုံ့လဝီရိယ တွန်းအား (အလုပ်) သဘောကို ထိတွေ့ရသည့်အခါ မုချ
ကိုယ်ကို မတ်လိုက်မိပေလိမ့်မည်။

အားကျခြင်း

မြန်မာစကား၌ အားကျခြင်း၊ အားတက်ခြင်း ဟူသည့် စကားရပ်
နှစ်လုံးသည် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ဟု ရုတ်တရက် ထင်စရာရှိ၏။ သို့သော်
အမှန်က ဤသို့မဟုတ်၊ ‘အားတက်ခြင်း’ ၌ စိတ်အင်အား ပြည့်ဖြိုးလာသည့်
သဘော ပါဝင်နေသကဲ့သို့ ‘အားကျခြင်း’ ၌လည်း ဤသဘော ပါဝင်
နေသည်ဟု ထင်သည်။ ‘အားကျခြင်း’ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ အင်အား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၆ ■ ကြည်နိုင်း

ကျဆင်းခြင်းသဘော မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်စုံတစ်ဦးကို အတုယူ၍ ကြိုးစားလိုခြင်း၊ ‘သူ့လိုပဲ ငါ ကြိုးစားမယ်’ ဟု အားတင်းခြင်းသဘော ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် အတုယူဖွယ်၊ စိတ်တက်ကြွဖွယ် အထုပွတ္တိ ကောင်းများကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုသင့်ကြောင်း လူကြီးသူမများ၊ ဆရာသမားများက တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘အားကျခြင်း’ ကို ‘လောကမျက်မှန်’ ၌ ဆရာပီမိုးနင်း ဖွင့်ဆိုထားပုံကို ကြည့်ပါ။

‘အားကျခြင်း’ သည် လူ၏စိတ်ကို မြင့်တင်ပေးသော သတ္တိရှိ၏။ ဒုန်းမြင်းသည် အနိုင်ပြေး၍ရခြင်း၌ ပျော်သည့်နည်းအတိုင်း အားကျသောသူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း၌ ပျော်ပိုက်၏။ အားကျသောသူသည် ‘အသီး အခိုင်၊ အခက် အရွက်တွေ အဘယ်မျှပင် မြင့်စွာတက်သော ထန်းပင်၊ အုန်းပင်နှင့် တူ၏။’

ဤ ဥပမာလေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အားကျခြင်းနှင့် ကြွံ့ခိုင်ခြင်း ဆက်စပ်နေကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၌ မိမိကိုယ်ကို မေးရန် မေးခွန်းများ ထပ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ချင်သနည်း၊ ဘယ်လို ဖြစ်ချင်သနည်း။ အားကျခြင်းသည် မှီခိုရန် ဆိုခြင်းမဟုတ်။ အတုယူ၍ တည်ဆောက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်အရာကို အလိုရှိ၍၊ ဘယ်သူကို အတုယူရမည်နည်း။ ဘယ်သူကို အားကျသနည်း။

ထိုမေးခွန်းများကို မိမိကိုယ်ကို မေး၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ဖြေဆိုလာနိုင်လျှင်ပင် တိုးတက်ခြင်း လမ်းစကို စတင်တွေ့ရှိပြီးဟု မုချဆိုနိုင်ပါသည်။

စိတ်ကို ချုပ်တီးခြင်း

ကျန်းမာခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း စည်းစိမ်ကို အသက်ရှည်စွာ ခံစားလိုက အဘယ်အရာမျှ အလွန်မကျင့်ရ။ စိတ်ကို ချုပ်တီးရာ၏။ အပျော်အပါးကို လွန်စွာမက်မော လိုက်စားလိုသော စိတ်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ကိုဖြစ်အောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းသော စိတ် ဖြစ်သည်။

အပျော်က လာ၍ မစ၊ အပျော်ကို အကြောင်းမဲ့ သွား၍ စပြီး မဟာမိတ်ဖွဲ့ကြသဖြင့် အပျော်တည်းဟူသော မြွေငန်းကြီး၏ ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံရလျက် မလွတ်နိုင်ဘဲ နေကြလေသည်။

စိတ်ကို ချုပ်တီးခြင်းသည် လေ့ကျင့်သလောက် စွမ်း၏။ ချုပ်တီးမှုကို လုံးလုံး မပြုဖူးသူတို့မှာ အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်ပေ။

အပျော်စိတ်ကို နိုင်လိုက နိုင်နိုင်၏။ နိုင်စရာရှိအောင် ငယ်စဉ်က လေ့ကျင့်ခြင်းရအောင် ကြိုးစားကြပါကုန်။

မိမိစိတ်ကို ချုပ်တီးနိုင်သူ၊ လေ့ကျင့်အနိုင်ယူနိုင်သူသည် ရောင့်ရဲတတ်ဖို့ မခက်တော့ပေ။ တိုးတက်ခြင်းလမ်း၌ ရောင့်ရဲတတ်မှုလည်း ပါဝင်နေကြောင်း အတော်များများ မေ့လျော့နေကြ၏။

ကြိုးစားပါလျက် မအောင်မြင် ဖြစ်သည့်အခါ မပူပင်ရ။ မတော်တဆ ပျက်စီးဆုံးရှုံးပါကလည်း မနုမ္မာရာ။ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ လို၏။ သက်ပြင်းရှိုက်ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း မဟုတ်၊ အားသွင်းယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အောင်မြင်မှု၏ မိခင် ဆိုသည့် စကားကို နှလုံးသွင်းတတ်ရမည်။

မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း

မျှော်လင့်ခြင်းကား ထက်သန်စိတ် ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကား ဆွဲချစိတ် ဖြစ်ပေသည်။

မျှော်လင့်စိတ်ဖြင့် မတရားမှုကို မပြုအပ်။ ထို့အတူ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် မတရားသောအမှုကို မပြုဘဲ မနေအပ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၈ ■ ကြည်နိုင်း

ကြောက်ရွံ့သောစိတ်သည် အရာရာ၌ အကျိုးယုတ်စေတတ်၏။
ကြောက်တတ်လျှင် ဝန်လေး၏။ အကြောက်စိတ်သည် ဝန်ကို ပိုမို၍
ကြီးအောင် ပြန်၍ ခြောက်လှန့်၏။

ကြောက်သောမျက်စိသည် ဘေးရန်ကို ချဲ့၍ကြည့်၏။ ကြောက်
သောစိတ်သည် အသိအစွမ်းကို ဆွဲ၍ချ၏။

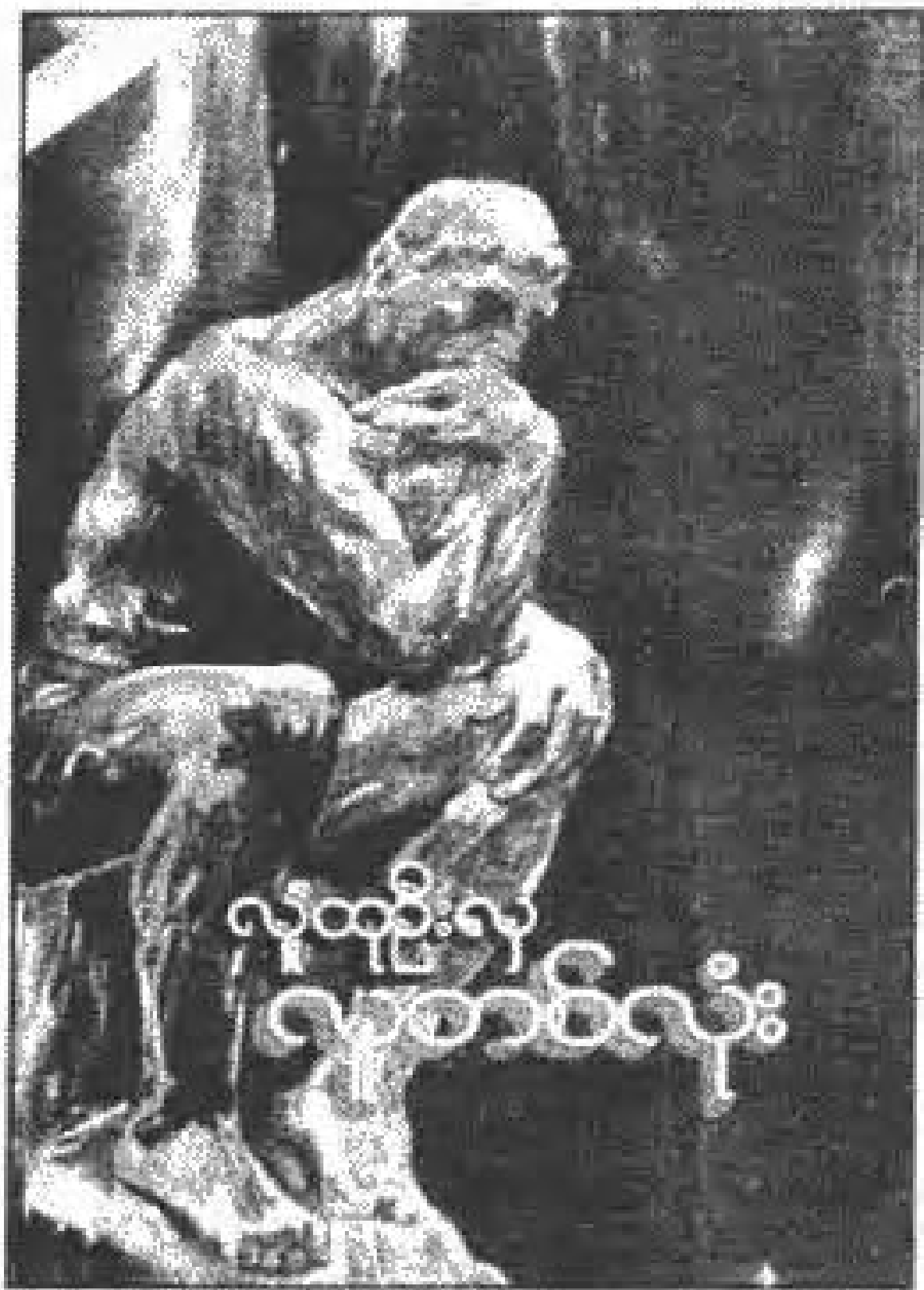
ဆင်းရဲဒုက္ခအောက်၌ ကြောက်သော စိတ်သည် သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့
သော အမှုကို ပြုစေတတ်၏။ တစ်ပါးသူ၏ စော်ကားခြင်းကို ကြောက်၍
ခံလျှင် ထပ်မံပြုမှုခြင်းကိုပင် ခံရတတ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ကြောက်စိတ်ကို ပယ်အပ်၏။ ကြောက်စိတ်ကို ပယ်နိုင်လျှင်
ရဲရင့်တည်ကြည်စိတ် ဖြစ်ထွန်းလာပေမည်။

မျှော်လင့်ခြင်းသည် ရဲရင့်စိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ မျှော်လင့်စိတ်မှ ယုံ
ကြည်စိတ်သို့ တက်လှမ်းရပေမည်။ ထိုအခါတွင် မိမိ၏ ‘လမ်း’ ကို မြင်
တွေ့လာရပေမည်။

ထို ‘လမ်း’ ကို မြင်တွေ့လာလျှင်ကား သင်သည် ‘အောင်မြင်ခြင်း’
တည်း ဟူသော လောကမျက်မှန်ကို ပိုင်ဆိုင်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကား
ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပေ။

**သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်း၊
၁၉၉၁၊ နိုဝင်ဘာလ**

လူတစ်လုံးကို လက်တို့ခြင်း

ဟိုတုန်းက အထက်မြန်မာနိုင်ငံက စာတမ်းဖတ်ပွဲတွေလုပ်၊ တစ်နှစ် တစ်အုပ် ဆိုသလို စာပေရေးရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ၊ သုတေသနပြုချက်၊ ကြီးပမ်းချက် စာတမ်းတွေ စာအုပ်တွေ ထွက်ထွက်လာတာကို လွမ်းမိတယ်။

၁၉၇၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ လူထုဦးလှက ရန်ကုန်မြို့ ကြီးပွားရေး အသင်းတိုက်ကို ရောက်ခိုက် စာဆိုတော်ရာသီလည်း ဖြစ်နေလို့ လူငယ် တွေက စာပေအကြောင်း ဟောပြောပါဆိုလို့ ‘စာပေလုပ်သား အင်အား သစ်’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ နှစ်နာရီခန့် ဟောပြောခဲ့သတဲ့။

အဲဒီတုန်းက သဘာပတိက ကြီးပွားရေး ဦးသိန်းပါ။ ဟောပြောပွဲ အပြီး အသင်းထုံးစံအတိုင်း လူငယ်များ သူတို့သိချင်တာ ထမေးတာတွေကို လူထုဦးလှ ဖြေခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးလို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားကြတဲ့အခါ အသက် နှစ်ဆယ်ရွယ်တုန်းက ကြီးပွားရေးအသင်းရဲ့ အသင်းသားငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတဲ့ သူဟာလည်း ဒီလိုပဲ သိချင်တာတွေကို ထ မေးမြန်းခဲ့ဖူးတာ သတိရ ပြီး ‘လူတစ်လုံး’ စာအုပ်ကလေးကို ပြုစုထုတ်ဝေဖြစ်ပါသတဲ့။

လူငယ် လူရွယ်တွေအတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်လို့ မြင်မိတယ်။ လူကြီးများလည်း ဖတ်လို့ အကျိုးမယုတ်တဲ့ စာအုပ်ကလေးပါပဲ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

“မိုးသက်မှန်တိုင်းကြောင့် ကြယ်ပွင့်လေးတွေကို ကောင်းကင်မှာ မမြင်ရတဲ့အခါ ‘ဘဝဂါဂီတ’ ကို ထုတ်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်လိုက်တိုင်း အားတက်စရာ တစ်ခုခု မြင်ရတာပါပဲ” လို့ မဟတ္တမဂန္ဓိက ဆိုဖူးတယ်။

ဆရာဇော်ဂျီလည်း “မဟော်သခာ ဇာတ်တော်ကြီး စာအုပ်ကို ခေါင်း အုံးနား ထားအိပ်သတဲ့၊ ဖွင့်ဖတ်လိုက်တိုင်း ဉာဏ်ပွင့်လင်းဖွယ်ရာ တစ်ခုခု တွေ့ရသတဲ့”

“ဘဝမှာ ရင်မောစရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ လောကဓံတရားတွေနဲ့ နပန်းလုံး ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါတိုင်း ‘ဂရုဓမ္မပျို့’ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ထုတ် ဖတ်မိတယ်” လို့ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာမကြီး စိန်စိန်က ပြောဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဘဝမှာ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသလို အားအင် ကုန်ခမ်းနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ လူထုဦးလှ ရဲ့ ‘လူတစ်လုံး’ စာအုပ်ကလေးက အားပေး ထူမတ်ဖူးပါတယ်။ မိမိကိုယ် ကို ရည်မှန်သူ၊ ချွန်သူ ဖြစ်လို၊ တိုးတက်လိုတဲ့ လူငယ်တိုင်း၊ ဗဟုသုတ လိုလားသူတိုင်း ဒီစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ရှုစမ်းပါလို့ လက်တို့လိုက်ပါတယ်။

များသောအားဖြင့် လူကြီးသူမတွေဟာ လူငယ်တွေကို ဆုံးမရာမှာ ဆန္ဒစောတတ်ကြတယ်။ လိမ္မာရေး ရှိအောင်၊ ဘဝတိုးတက်မြင့်မားအောင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံ သွင်းတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကလေး၊ သူငယ်၊ လူငယ်တို့ရဲ့ အခြေအနေ သဘာဝ ပကတိအနေအထားကို မျက်ကွယ်ပြု၊ ကိုယ့်ဆန္ဒ တစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ကရုဏာဒေါသော၊ စေတနာ ဒေါသောနဲ့ မြည်တွန်တောက်တီး၊ တစ်စတစ်စ အပြစ်တင်၊ နောက်ဆုံး မာန်မဲကြိမ်း မောင်း နောက်ဆုံး ရိုက်နှက်တာမျိုးအထိ လွန်သွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးဘက် ပိုရောက်တတ်ပါတယ်။

‘လူတစ်လုံး’ စာအုပ်ကလေးကတော့ အဲဒီလို အတင်းအကြပ် မလုပ်ပါဘူး။ ဖတ်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ဟဒယ နှလုံးအိမ်နဲ့ ညှိကြည့်။ ကိုယ့် အတွက် တကယ် ဆင်ခြင်စရာ၊ ကြိုးပမ်းစရာ၊ လုပ်ဆောင်ချင်စရာ၊ လိုက်နာ စရာ ကောင်းတယ်ဆိုမှ လိုက်နာပါ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၂ ■ ကြည်နိုင်း

ကျွန်တော့် သားသမီးတွေ၊ တူသား နောင်မယ်တွေ၊ နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေတွေကို ကျွန်တော် ညွှန်းမိတယ်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်စဉ်က ပြည်တွင်းဖြစ်စက္ကူ သုံးမယ်ဆိုပြီး မှိုင်းခံစက္ကူနဲ့ ထုတ်ပါတယ်။ ဦးလေးလှ စမ်းကြည့်တာ ထင်ပါရဲ့။ စာအုပ် ကလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ နောက်တော့ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ရိုက်တာ တွေ့ရပါတယ်။

စဖွင့်တယ် ဆိုကတည်းက ‘ဘဝ ရည်မှန်းချက်’ အကြောင်း ခင်း ထားပါတယ်။ တချို့လူတွေမှာ ဘဝရည်မှန်းချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိကြပေမယ့် တချို့လူတွေမှာတော့ စားဝတ်နေရေးကိုသာ အာရုံထား ရုန်းကန်ကြရင်း နစ်မြောလို့ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မကပ်နိုင်ဘဲ လုံးချာရိုက်နေကြရတယ်။ မိမိကိုယ်ကို လှိုင်းတံပိုးကြား မလိမ့်အောင်၊ မျောမပါအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘ဆယ်’ ကြရလိမ့်မယ်။ ထူမတ်ကြရလိမ့်မယ်။

တချို့လူငယ်တွေဟာ ရည်မှန်းချက်တော့ ထားပါရဲ့။ တချို့ အောင် မြင်တယ်၊ တချို့ မအောင်မြင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။

အရည်အချင်း မပြည့်လို့၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကံမကောင်းလို့၊ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ‘မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အားနည်းလို့ပဲ’ လို့ ဒီစာအုပ်လေးက ဒက်ခနဲ ထောက်ပြတယ်။

ဘဝရည်မှန်းချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိဖို့ အနှစ်ချုပ်ပြီး တင်ပြထားတယ်။

၁။ ရှင်းလင်းပြတ်သား တိကျတဲ့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေး အတွက် ယုံကြည်မှု အပြည့်နဲ့ ချီတက်ပါ။ အခက်အခဲတွေ၊ အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့ တွေ့ပေမယ့် နောက်မဆုတ်ပါနဲ့၊ စွဲစွဲ မြဲမြဲ တက်လှမ်းပါ။

၂။ အောင်မြင်မှုက စိတ်အားထက်သန်မှုကို ဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ။ စိတ်အားထက်သန်မှုက ယုံကြည်မှုကို အင်အားကောင်း စေပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

- ၃။ အခါအားလျော်စွာ အောင်မြင်တာတွေဟာ ဆက်လက်အောင်မြင်ဖို့ လမ်းခင်းပေးနေတာတွေပဲလို့ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ရပါမယ်။
- ၄။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည် စိတ်ချမှုများကို ဆက်လက်အောင်မြင်မှု ကလေးများက အားသစ်လောင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အပြီးတိုင် အောင်မြင်မှုအထိ ဦးတည်ပို့ဆောင်ပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို တစ်လှမ်းစီ တစ်လှမ်းစီ တက်ရတာ ချည်းပါပဲ။
- ၅။ မအောင်မြင်မှုများနဲ့ ကြုံရတိုင်း အားသစ်နဲ့ အသစ် ပြန်စရာမှာ ပဲလို့ သဘောထားပါ။ ဒီကိစ္စအတွက် အဖြေ ရှိတယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါ။
- ၆။ ကြိုးစားပြီး ပညာရှာတာ၊ အတွေ့အကြုံများ ရလာတာများ ကြောင့် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ပါ။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းများနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အခါ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။
- ၇။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အောင်မြင်သူ ဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်လို တွေးတော စဉ်းစား လုပ်ကိုင်သင့်တယ် ဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးမျိုးနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် ရိုးရိုးသားသား ပြပါ။
- ၈။ လှုပ်ရှားကြိုးစားမှု ရပ်သွားရင် ယုံကြည်မှုပါ ရပ်သွားနိုင်တာ ကြောင့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရောက်တဲ့အထိ ယုံကြည်မှုကို လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အဆက်မပြတ် တွန်းအားပေးနေရမှာပဲ။

အဲဒီ အနှစ်ချုပ် တင်ပြချက်ကို ကြည့်ရင် ‘မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု’ ဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးသလဲ၊ အရေးပါသလဲ ဆိုတာ သိနိုင်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသူသာ ကြံ့ခိုင်သူ၊ ရဲရင့်သူ၊ ပွဲလယ်တင့်သူ၊ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

အချိန်

လူတစ်လုံး ဖြစ်ဖို့အတွက် အချိန် အရေးကြီးကြောင်း၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်ကို အလဟဿ မဖြုန်းသင့်ကြောင်း တင်ပြထားပါတယ်။

‘သေးငယ်တာတွေကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အများစု ဟာ ဝမ်းရေးခါးရေးအတွက် အလုပ်များသူတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင် အချိန်ဆိုလို့ နည်းနည်းသာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုနည်းနည်း သည်နည်းနည်း ပိုတဲ့ အချိန်တို အချိန်ပိုင်းစလေးတွေကို အသုံးပြုတတ်သူတွေကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အကျိုးထင်တာပါပဲ’ ဆိုတဲ့ တင်ပြချက်ဟာ ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်တယ်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချနိုင်ခဲ့တာ နည်းတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်မိတယ်။

ဒီနေ့

တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ဟာ ဘယ်တော့မှ မတူဘူး။ နောက်က နေ့များနဲ့ ရော၊ ရှေ့က နေ့များနဲ့ပါ ခြားနားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ကောင်းကောင်း သိတဲ့အခါ နေရထိုင်ရတာ ပေါ့ပါးပြီး လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်များ ပိုထက်သန် လာတာ တွေ့ရမယ်။ တစ်ပါတည်းပဲ အရည်အချင်းများလည်း တက်လာ မယ်။

ဒီနေ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရတာကို ရက်မဆိုင်း ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြီးအောင် လုပ်သင့်သလဲဆိုတော့ ဒီကနေ့ မပြီးခဲ့တာကို လုပ်မယ့်နေရာမှာ မနက်ဖြန်ခါတော့ အတားအဆီးများ ရှိနိုင်၊ တခြား ကိစ္စတွေ ပိုလာနိုင်လို့ ဖြစ်တယ်။

‘ဂျေစီရိုးဘတ်’ ဆိုတဲ့ ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အဆိုကို ကြည့်ပါ။

အောင်မြင်နေတဲ့လူဟာ သန္နိဋ္ဌာန်ချဖို့ နှစ်ဆန်းတဲ့အထိ စောင့်မနေ ဘူး။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ အချိန်ရွှေ့ မနေဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကောင်းကောင်း ပေါ်တဲ့အခိုက်မှာ စလုပ်တာပဲ။ အခုလုပ် ဆိုတာ သူ့
လက်ကိုင် ဆောင်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

မိနစ်ကို ဂရုစိုက်ပါ

မိနစ်ကို ဂရုစိုက်ပါဆိုလို့ ရတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ရှိတဲ့ခွန်အားကို သွန်း
လောင်းချသလို သွန်သုံးတာ မမှန်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုလို့ အလုပ်ရပ်ပြီး တမင်
အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်တဲ့အထိ နားနေတာမျိုးကိုလည်း မဆိုလိုပါဘူး။
မကုန်သင့်တဲ့ အချိန်တွေ အချည်းနှီး ဖြစ်မကုန်အောင် အမြဲ ‘သတိ’
ထားဖို့ပါပဲ။

‘အာနီးဘင်းနက်’ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးက ‘တစ်နေ့ ၂၄ နာရီ
ဘယ်လို အသုံးချမလဲ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ရေးဖူးတယ်။

အင်္ဂလိပ်စကားပုံမှာ ‘ပဲနီများကို ဂရုစိုက်ပါ။ ပေါင်တွေဟာ သူတို့
ဘာသာ ဂရုစိုက်လာကြပါလိမ့်မယ်’ တဲ့။

ဒီသဘောအတိုင်းပဲ၊ ‘မိနစ်များကို ဂရုစိုက်ပါ။ နှစ်တွေဟာ သူတို့
ဘာသာ ဂရုစိုက်လာကြပါလိမ့်မယ်’ လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ အချိန် ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ သုံးနိုင်လို့ အတွေး
အခေါ် အမြော်အမြင် တိုးတက်မြင့်မားမှုဘက်မှာ သုံးတယ်ဆိုရင် အဲဒီလို
စူးစိုက်လုပ်ဆောင်တဲ့အတွက် ဒီမိနစ်များက အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အကျိုး
ပြုတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

စာဖတ်တဲ့ အလေ့အထ

စာအုပ်ကောင်းတွေ ထဲမှာ ပညာရှင်များရဲ့ အဖိုးတန် တွေးခေါ်
မြော်မြင်ချက်တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။
စာအုပ်ကောင်းများကို ဖတ်ရတာဟာ ပညာရှိကြီးများနဲ့ တွေ့ဆုံ စကား
ပြောရသလို အကျိုးများတာကြောင့် အဲဒီ စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၆ ■ ကြည်နိုင်း

တလေးတစား ဖတ်သင့်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေအတွက် အဖြေများကိုလည်း အဲဒီလို စာအုပ်ကောင်းတွေထဲ မှာပဲ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ မှန်တယ်လို့ ကိုယ် ယူဆထားတာဟာ မှားနေတာ တွေလည်း ပြင်နိုင်တယ်။ လက်တွေ့နဲ့ စာတွေ့ ညှိကြည့်နိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

အကျိုးရှိရှိ စာဖတ်နိုင်ဖို့ အတွက် အချက် လေးချက်ကို သတိပြုရ ပါမယ်။

၁။ စာအုပ်များ ရွေးချယ်ဖို့။

၂။ ဖတ်တာကို သဘောပေါက် နားလည်ဖို့။

၃။ မှတ်စုယူဖို့။

၄။ ပိုပြီး မြန်မြန်ဖတ်လာနိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ အချက်တွေကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဆို ရှင်းပြထားတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။

ပရိသတ်ရှေ့မှာ

ဟောပြောရမှာ ကြောက်တဲ့ စိတ်၊ ဟောပြောဖို့ ဘယ်လို ပြင်ဆင် မလဲ စတဲ့ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဟောပြောတတ်ဖို့ အကြံပေးထားတာ ဖတ်ရ ပါတယ်။

မိတ်ဆွေတွေကြားမှာ ထိုင်ပြောနေတဲ့ စကားကိုပဲ ပရိသတ် ရှေ့မှာ ရပ်စကားပြောရင် ထစ်ငေါ့နေတတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ အသံမြင့်ပြီး ပြောရတယ်။ ပုံမှန် အနေအထားကနေ နည်းနည်း ပိုထူးခြားနေတယ်။ ပရိသတ်အရှိန်၊ သူတို့ မျက်လုံးများရဲ့ မိမိအပေါ် စူးစိုက်မှု အရှိန်များကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု လုပ်ပြီး စနစ်တကျ ပြောနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ဘယ်လိုပြင်ဆင်၊ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်မလဲ။

‘အဟောအပြော လေ့ကျင့်စ လူငယ်များအနေနဲ့ ဟောပြောမှာတွေ ကို ဟောပြောမယ့်အတိုင်း ချရေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ။’

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

လူတစ်လုံးကို လက်တို့ခြင်း ■ ၁၇

ရေးပြီး အထပ်ထပ် ပြန်ဖတ်ပါ။ ဟောပြောမယ့်အခါ တကယ်ပြောမယ့် ဟန်အတိုင်း ဖတ်ပါ။ အဲဒီလိုဖတ်ရင်း ဖြည့်နိုင်၊ ဖြတ်နိုင်၊ ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်။

အဓိကအချက် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အကူးကို မှတ်နိုင်ဖို့လည်း ဂရုစိုက်ရပါမယ်။

‘ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး အပင်ပန်းခံပါ။ ဟောပြောမှာတွေ အားလုံးကို ချမရေးနိုင်တောင် ခက်တဲ့ အပိုင်းများကိုတော့ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ရေးပါ။ ရေးပြီး အထပ်ထပ်ဖတ်ပါ။ ‘အပင်ပန်းခံပါ’ လို့ ဟောပြောမှုအတတ်ပညာ ပညာသင်ယူစ လူငယ်များကို အကြံပေးထားပါတယ်။

နောက် ‘ထိုင်ဝိုင်း’ တွေမှာလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ပြောဆိုနိုင်စေဖို့ အကြံပေးချက်တွေကို ဖတ်ရပါတယ်။

များသောအားဖြင့် တချို့မှာ ဖြစ်တတ်တာက ကိုယ်ပြောချင်တာပဲ အလောတကြီး ပြောတတ်ပြီး သူများပြောတာ ဂရုစိုက် နားထောင်ဖို့ ကြတော့ အားနည်းတတ်တယ်။ နားထောင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဘာမှ မပြောဘဲလည်း ငုတ်တုတ်ကြီး မကောင်းဘူးပေါ့။ အလျဉ်းသင့်သလို ပြောတတ်ရပေလိမ့်မည်။

စာမေးပွဲအောင်ဖို့

လူငယ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအတွက် စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ နည်းလမ်းကိုလည်း တိတိကျကျ ပေးထားပါတယ်။

- ၁။ ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်ကို နက်နက်နဲနဲ လိုက်စား လေ့လာပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ဂရုစိုက် ကြိုးစားပါ။
- ၂။ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ဖတ်ပါ။ ကိုယ်ဖတ်တာတွေ မေ့မသွားအောင် အထောက်အကူရဖို့ မှတ်စုများ ထုတ်ပါ။
- ၃။ လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်ပြီး စိတ်ကို အမြဲ နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေအောင် လုပ်ထားပါ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၈ ■ ကြည်နိုင်း

- ၄။ ကိုယ် သင်ယူနေတဲ့ ပညာရပ်များ အတွက် အစီအစဉ်များ ဂရုတစိုက် ရေးဆွဲပါ။ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားပါ။
 - ၅။ လုပ်စရာရှိတာကို အချိန်မရွေးဘဲ နေ့စဉ်မှန်မှန် ပြီးနေအောင် လုပ်ထားပါ။
 - ၆။ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတာတွေကို ကျေကျညက်ညက် သိအောင် အားထုတ်ပါ။
 - ၇။ ရေးဖြေရာမှာ မတွန့်မဆုတ်ဘဲ ရဲနေအောင် ဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ရေးဖြေ အလေ့အကျင့် များများလုပ်ပေးပါ။
 - ၈။ ပြန်ဖတ်၊ ပြန်မှတ်၊ ပြန်နူးတာကို နောက်ဆုံးအချိန်မှ မလုပ်ပါနဲ့။ အဆက်မပြတ် လုပ်တဲ့အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါစေ။
- ကဲ ဒီရှစ်ချက်ဟာဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအတွက် တကယ့် လက်ဆောင်မွန်ပါပဲ။

နေ့စဉ် အစကောင်းဖို့

လူထုဦးလှရဲ့ ‘လူတစ်လုံး’ စာအုပ်ဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် ဖြစ်လို့ ‘အမြည်း’ ပေးရင်း လက်တို့လိုက်ပါပြီ။ နောက်ဆုံး အနှစ်ချုပ်အနေနဲ့ လူတိုင်း သတိပြုသင့်တဲ့ အချက်ကလေး ရှစ်ချက်ကို လည်း တင်ပြလိုက်ပါရစေ။

- ၁။ ကိုယ့် အကြောင်းကို မခြွင်းမချန် လေ့လာပြီး ပျော့ကွက်၊ အား ကောင်းချက်တွေ အားလုံး ကောင်းကောင်းသိအောင် လုပ်ပါ။
- ၂။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအား တိုးတက်အောင် အားထုတ်ပါ။
- ၃။ ကိုယ့် အမှားတွေ၊ မအောင်မြင်မှုတွေ၊ အဆုံးအရှုံးတွေက သင် ခန်းစာ ယူပါ။
- ၄။ မိတ်ဆွေကောင်းများ ရရှိအောင် ပြုမူဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းပါ။
- ၅။ ကြီးကျယ်မြင့်မားတဲ့ အကြံဉာဏ်များ၊ အတွေးအခေါ်များ ရှိပါ စေ။ နောက်မတွန့်ပါနဲ့။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

လူတစ်လုံးကို လက်တို့ခြင်း ■ ၁၉

၆။ ကိုယ့် ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ကို ယုံကြည်ပါ။

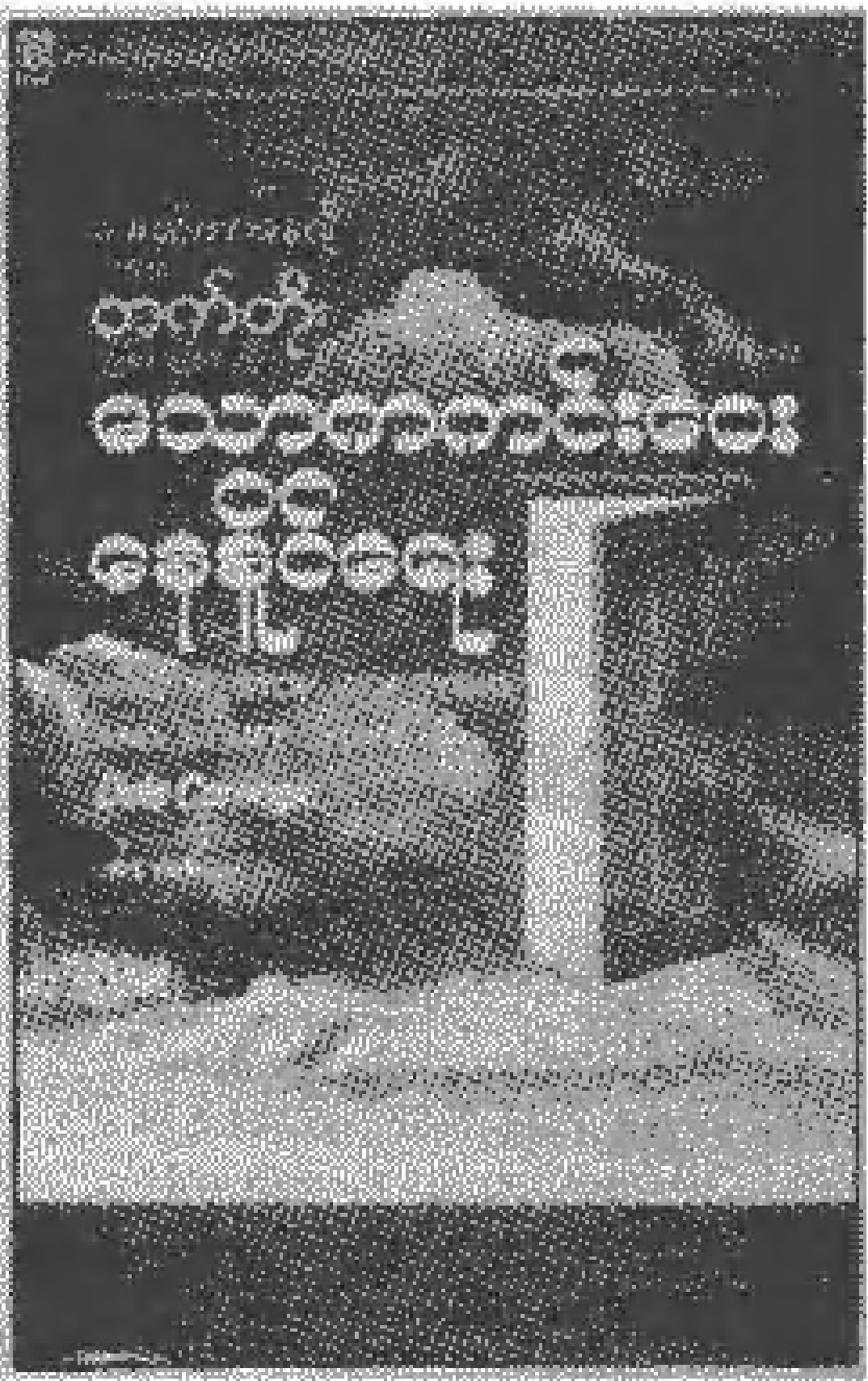
၇။ ဖြစ်မြောက်မှာ၊ အောင်မြင်မှာကို တွေးတောပါ။ အပျက်ဘက်က
မစဉ်းစားပါနဲ့။

၈။ နေ့တိုင်း အစကောင်းဖို့ သတိပြုပါ။

စာဖတ်ပရိသတ်များ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ကြပါစေ။

သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်း၊

၁၉၉၁၊ မတ်လ

သောကကင်းဖို့ လက်တို့ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်များဟာ အတော် စောစောပိုင်း နဂါးနီခေတ် ကတည်းက ‘ဒေးကာနက်ဂျီ’ ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးရဲ့ စာတွေနဲ့ ရင်းနှီးနေကြပြီးလို့ ယူဆမိပါတယ်။ ‘လူပေါ် လူဇော် လုပ်နည်း’ ဟာ ပွဲဦးထွက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ နောက် အဲဒီစာအုပ်ကို ‘မိတ္တဗလဋီကာ’ ဆိုပြီး နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်လောက်က ကျောင်းသုံးတောင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။

မိတ္တဗလဋီကာ ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် အဲဒီထဲက အချက်အလက် အချို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားကြတာတွေလည်း ကြားခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရပြီး လူကြိုက် အလွန်များခဲ့သလို၊ ‘မိတ္တဗလဋီကာ’ ကို အပြည့်အဝ မကျေနပ်နိုင်လို့ ‘ဒေးကာနက်ဂျီ’ ကို စိန်ခေါ်ပြီး ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ‘အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်နည်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ် ရေးခဲ့ပါတယ်။

လူမှာ အတ္တ ပရ ဆိုတဲ့ ကိုယ့်အကျိုးနဲ့ အများအကျိုးဆိုတဲ့ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အကျိုးချည်းပဲ ကြည့်ရင် တစ်ဖို့တည်းသမား အတ္တကောင် အဖြစ် လူအများရဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ခြင်း ခံရလိမ့်မယ်။

ဥပမာအားဖြင့် မိတ္တဗလဋီကာမှာ....

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၂၂ ■ ကြည်နိုင့်

‘သူ့အပြုံးလို ကိုယ့်အပြုံး ချိုရမယ်’ ဆိုတဲ့ နည်းတစ်ခု ပါတယ်။ ဒီနည်းဟာ ယေဘုယျကြည့်ရင် လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်း တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရင်းခံ ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် အဓိက က သူ့အပြုံးကို လိုချင်လို့ ကိုယ်ကပြုံးပြရတာ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ရင်း အတိုင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်သာ အရင်းခံ ဖြစ်နေတယ်လို့ ယူဆမိတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ‘သူတစ်ပါးပြောတာကို အဟုတ်အဟပ် စိတ် ဝင်စားပါ’ တဲ့။ ဒါကလည်း ကိုယ့်အရင်းခံက ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်လူ သဘောကျအောင်လုပ်တဲ့နည်းပဲ။ တစ်ဖက်လူပြောတဲ့ အကြောင်းအရာက စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ့်နှယ်လုပ် အဟုတ်အဟပ် စိတ်ဝင် စားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟန်ဝတ်ရုံကြီး ခြုံထားရတာနဲ့ မတူဘူးလား။

ဒီနေ့ စာပေနယ်မှာ တက်ကျမ်းတွေ အတော်လေး ပြန်ခေတ်စား လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဟိုစာအုပ် ဒီစာအုပ်က မှီငြမ်းကူးရေးတွေ လုပ်ပြီး ရောင်းကွက် ကောင်းရာ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချနေတဲ့ သဘောတွေလည်း တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များဟာ တကယ့် စာအုပ်ကောင်းများကို တကယ်ဆန်းစစ် ဝေဖန်ပြီး ရှာဖွေဖတ်ရှုကြဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ အဆိုးထဲက အကောင်း ဆိုသလို တကယ့် စေတနာရင်းနဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အကျိုး အတွက် ရှေးရှုရေးသား ထုတ်ဝေနေကြသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ကိစ္စတိုင်းမှာ ဆန်းစစ်ဝေဖန် သုံးသပ်နိုင်ရင် အကျိုးမယုတ်နိုင် ပါဘူး။

‘ဒေးကာနက်ဂျီ’ ဟာ စာရေးအလွန်းကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့စာတွေမှာ သူ့ အရင်းခံ စေတနာဟာလည်း ပေါ်လွင်လှပသည်။ ‘မိတ္တ ဗလဋီကာ’ က တချို့ အချက်အလက် ကလေးတွေကို ဆန်းစစ်ရင်း မကျေနပ် ဖြစ်နေမိရာက သူ့ ‘ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိတို’ ကလေးကို ဖတ် လိုက်ရတော့ သူ့အပေါ် စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

‘ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့’ လေးများ စာအုပ်ထဲက ‘စာရေးဆရာကြီး ဆင်ကလဲယားလူးဝစ်’ အကြောင်းလေး ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ (အဲဒီစာအုပ်ကို ‘အောင်ဝင်း’ က ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။)

‘ယနေ့တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ဆင်ကလဲယားလူးဝစ်အား အလေးပြုပါသည်။ တံငါသည် ကဲ့သို့ ငါးများရာတွင် သူကျွမ်းကျင်မှု ရှိနေခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ (ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပင်လယ်လှိုင်းမမှူးဘဲ နေနိုင်ပါပြီ။) သို့ရာတွင် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုများကို သူ အဆက်မပြတ် ရေးသားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုအလုပ်သည် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ဟု သင် ထင်မှတ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုအလုပ်ကို စမ်းလုပ်ကြည့်စမ်းပါ’ တဲ့။

ကဲ မယဉ်လား မိတ်ဆွေ။ စာရေးဆရာတစ်ဦးအပေါ် သူ့ လေးစားမှုကြည်ညိုမှုကို သူ့စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း အလေးမမြတ် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဒီလောက်ဆိုရင် ဒေးကာနက်ဂျီရဲ့ သဘောကို တီးမိ ခေါက်မိ လောက်ပါပြီ။

အဲ ကျွန်တော်ပြောမှာက သူရေးတဲ့ (How to Stop Worrying and Start Living) ဆိုတဲ့ စာအုပ်အကြောင်းပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဆရာတက်တိုးက ‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ ဆိုပြီး ၁၉၅၀ လောက်ကတည်းက ဘာသာပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ရှုမဝ ဦးကျော်က တိုက်တွန်းတဲ့အတွက် ဘာသာပြန်ခဲ့တာပါ။ လန်ဒန်မြို့က ထုတ်ဝေသူထံကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ ပြန်ခဲ့တာပါ။

ဘာသာပြန်ရာမှာ မူရင်းစာအုပ်ကို ကြိုက်ပြီးမှ ပြန်တာနဲ့ အလုပ်သဘောအရ ပြန်ရတာ နှစ်မျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကိုတော့ ဆရာတက်တိုးက ပြန်ပီးမှ ကြိုက်သွားပါသတဲ့။

‘ကာနေဂီ ညွှန်ပြသော နည်းလမ်းများမှာ အသေအချာ စိစစ်ပြီးဖြစ်သည့် လက်တွေ့နည်းလမ်းများ ဖြစ်သည်။ အရမ်းမဲ့ စိတ်ကူး

နှင့် ရေးထားသော နည်းလမ်းများ မဟုတ်။ ထိုအချက်ကို အထူး သတိပြုကြစေချင်သည်။ ကာနေဂီသည် ကျွန်တော် အစက ထင်မိ သလို လူညာမဟုတ်။ သူ ပေးထားသော နည်းလမ်းများမှာ လက်တွေ့ဟု ဆိုနိုင်ရုံမပြီးသေး။ စာဖတ်သူအား အသုံးပြုပါဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်တွန်းထားသဖြင့် သုံးစွဲနိုင်သော နည်းလမ်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ထောက်ခံလိုပါသည်။

လို့ ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာမှာ ရေးထားပါတယ်။

ဒေးကာနက်ဂျီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့စာအုပ် (သောကကင်းဝေး) ပြုစုရပုံကို သူ့ အမှာမှာ ရေးထားပါတယ်။ ‘မိတ္တဗလဋီကာ’ ပြုစုပြီး နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာတော့ သူဟာ လူငယ်လူရွယ်တွေရဲ့ ‘သောက’ ကို သတိပြုမိလာတယ်။ နောက် အမျိုးသမီးတွေ။

ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မဟူ၊ ရာထူးကြီးငယ် မဟူ ‘လူတစ်ခု ပူမှုအထွေ ထွေ’ နဲ့ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ‘သောက’ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ လိုက်ဖတ်တယ်။ နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ အကြီးဆုံး စာကြည့် တိုက်မှာမှ သောကနဲ့ ပတ်သက်တာ ၂၂ အုပ်သာ တွေ့ရတယ်။ အပြင် စာအုပ်ဆိုင်တွေကလည်း သာကနဲ့ ပတ်သက်ရာတွေ ရှာဖတ်တယ်။ ကမ္ဘာ ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေလည်းဖတ်။ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများ သာမက အညတရ ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးများပါ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ လက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီက သူ့တွေ့ရှိ ရှာဖွေချက် တွေကို သူ့သင်တန်းမှာ ပြန်အသုံးပြုတာပါပဲ။

သောက ဖျောက်နည်းများကို သင်တန်းသားတွေကို ညွှန်ကြားပြီး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြန်ပြောစေကာ စနစ်များကို ငါးနှစ်ကြာ စမ်းသပ်ခဲ့တယ်။ သူ့သင်တန်းတွေဟာ တစ်နေရာမှာသာ မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်နဲ့ ကနေဒါ ပြည်များက မြို့ ၁၇၀ မှာ တန်းခွဲတစ်ခုစီ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်၊ အကောင်းဆုံးစာတမ်းတွေ ဆုပေး။ အဲဒီနောက်မှာမှ ‘သောက ကင်းဝေး’ စာအုပ်ကို ခုနစ်နှစ်ကျော် အချိန်ယူ ပြုစုခဲ့တယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

‘လောကဓာတ်ပညာဆိုတာ အောင်မြင်တဲ့ ဆေးမြီးတိုတွေ စုပေါင်း ထားခြင်း ဖြစ်တယ်လို့’ ပြင်သစ် ပညာရှိကြီး ဗလာရီက ဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ ဆေးမြီးတိုတွေဟာ စမ်းသပ်ပြီးတဲ့နည်းတွေ ဖြစ်တယ်။ လောကတွင် ခက်နေသည်မှာ မသိ၍မဟုတ်၊ မလုပ်၍ ဖြစ်သည်’ ဟု ဒေးကာနက်ဂျီက သူ့ စာအုပ်အမှာမှာ တင်ပြထားပါတယ်။

လူတွေဟာ စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အရေးသုံးပါးဟာ အဓိကကျကျ မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် လူမှုရေး၊ သားရေး သမီးရေး၊ မိသားစုရေး စတဲ့ တစ်ဦးချင်း အိမ်ထောင်စုဘဝများအပြင် အများအကျိုးဆိုတဲ့ (ပရဟိတ) ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ထမ်းဆောင်နိုင်မှ လူ့တာဝန် ကျေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မိမိကိုယ်ကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ရ လိမ့်မယ်။ မိသားစုတာဝန် ကျေပွန်ရဲ့လား၊ လူတန်းစေ့ နေနိုင်ရဲ့လား၊ အများအကျိုး ဘာဆောင်ရွက်နိုင်ပြီလဲ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်ဝန်းကျင် ထိတွေ့ဆက်ဆံရတဲ့ လူမှုရေးနယ်ပယ်က မိတ်ဆွေများကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ အများအကျိုး အသာထားပြီး မိသားစု ရပ်တည်နိုင်ရေးတောင် အနိုင်နိုင် ကြိုးပမ်းရုန်းကန် နေကြရတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။

‘ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုပဲရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စားဝတ်နေရေး ဝဲဩဇာ အတွင်း ချာချာလည်ရင်း မနစ်မြုပ်အောင် ကြိုးစားရင်းက အများအကျိုး တနိုင်တမ ထမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရတာပါပဲ။

ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာဖတ်သူတွေအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မယ့် မိမိ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သောကဒုက္ခတွေက သက်သာရာ နည်းလမ်းကလေးတွေ၊ အသက်ရှူပေါက် အကြံဉာဏ် စိတ်ကူးကလေးတွေ ရနိုင်စေဖို့ နှင်းတော ထဲကလူဆီ မီးသွေး ပို့မပေးနိုင်ခင် ပရုပ်ဆီဘူးလေး ပစ်ပေးကြည့်တာပါပဲ။

၂၆ ■ ကြည်နိုင်း

ဒီအတွက် အပြစ်တင်မယ့်လူများ ရှိရင်လည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခံပါ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မိတ်ဆွေ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သောက ဒုက္ခလေးများ ကင်းဝေးဖို့ လက်တို့လိုက်ပါရစေဦး။

တစ်နေ့ တစ်ခါ နေပါ

ဒေးကာနက်ဂျီက သူ့ရဲ့ ‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ စာအုပ်မှာ သောကနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိအပ်တဲ့ အခြေခံ အကြောင်းအချက်တွေကို အရင် ဆန်းစစ်တင်ပြပြီးမှ သောကကင်းဝေးအောင် ဖျောက်နည်း၊ ကျင့်သုံးနည်းတွေကို အကြံဉာဏ်ပေး ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ စာလုံးလေး ၂၁ လုံးကို ဖတ်မိတာနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုရင် ယုံပါ့မလား။

သောကတွေ ဝေနေတဲ့ မရေမရာ ဆေးကျောင်သားလေး ဘဝကနေ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ တစ်ခုလုံး ဆေးပညာဆိုင်ရာမှာ အမြင့်ဆုံးရာထူးဖြစ်တဲ့ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် ဆေးပညာ ပါမောက္ခကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဆာဘွဲ့၊ ချီးမြှင့်ခံရတယ်။ သူ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာမျက်နှာ ၁၄၆၆ မှု ရှည်လျားအောင် ရေးသားတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆာဝီလျှံ အော့စလားပါပဲ။ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေတဲ့ စာ ၂၁ လုံးက ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး သောမတ်ကာလိုင်းရေးတဲ့ စာပဲ ဖြစ်တယ်။

‘ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြီးဆုံးသော အလုပ်မှာ မှုန်မွှားမွှားသာ မြင်ရသော အဝေးက အဖြစ်အပျက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရန် မဟုတ်။ ယခုလက်ရှိ ထင်ရှားသောကိစ္စသာ ဖြစ်သည်’ တဲ့။

ပါမောက္ခ ဆာဝီလျှံအော့စလားဟာ တစ်နေ့မှာ ယေးတက္ကသိုလ်ကို ကြွရောက် စကားပြောရတယ်။ အမေရိကန်မှ အင်္ဂလန်သို့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးစီးပြီး ကူးလာခဲ့တယ်။ သင်္ဘောကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်ကို သူ သတိပြုမိတယ်။ အဲဒါက သင်္ဘောကြီးမှာ ရေလုံအကန့်တွေ ပြုလုပ်ထားတာပါပဲ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

သင်္ဘောမှူးက ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တာနဲ့ စက်ကိရိယာ အစိတ်အပိုင်း များ တစ်ကန့်စီဖြစ်သွားပြီး တစ်ဖက်မှာ ရေဝင်နေပေမယ့် တစ်ဖက်ကို စိမ့်မဝင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလို ရေလုံအကန့်တွေ ပြုလုပ်ထားတာကြောင့် သင်္ဘောကြီးမှာ ရေတရဟောစီးဝင်ပြီး မနစ်မြုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ အတွေ့ အကြုံကိုယူပြီး တပည့်တွေကို ဟောပြောခဲ့တယ်။

‘တပည့်တို့၊ မင်းတို့ဟာ သင်္ဘောကြီးထက် ထူးဆန်းအံ့သြစရာ ကောင်းတဲ့ စက်ကိရိယာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား၊ သင်္ဘောကြီးဟာ ရေလုံခန်းတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားလို့ ခရီးရှည်ကို ဘေးကင်းကင်းနဲ့ သွားနိုင် သလို မင်းတို့လည်း ‘တစ်နေ့လုံ အကန့်’ များ ထားလိုက်ရင် ဘဝခရီး ကြီးကို ဘေးကင်းကင်း သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ မှတ်သားစေချင်တယ်။ ဘယ်လို တစ်နေ့လုံ အကန့်များ ထားရမယ်ဆိုတာ ဆရာ ပြောပြမယ်’ ဆိုပြီး-

‘လူတွေနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးက မျက်မှောက် ပစ္စက္ခပါပဲ။ နောင်ရေး ကို တွေးပြီး ပူနေတဲ့လူဟာ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်နဲ့ အားအင်လျော့ပါး ပြီး အလကားသက်သက် ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြီး တွေးတောတမ်းတ၊ လွမ်းဆွတ်နေရင်တော့ ဘယ်မှာ အကျိုးထူးဦးမှာလဲ။ ဒါကြောင့် အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်ကို အသာကလေး တံခါးပိတ်ပြီး တစ်ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့စာကလေး အကန့်လိုက်လုပ်ပြီး နေကြ စမ်းပါလို့ ဆရာ တိုက်တွန်းချင်တယ်။’ လို့ ဟောပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီ ဟောပြောချက်နဲ့ ဆာအော့စလား ဆေးကျောင်းသားဘဝက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ သောမတ်ကာလိုင်းရဲ့ စာပိုဒ်လေး (အော့စလား ဘဝကို ပြောင်း စေခဲ့တဲ့ စာပိုဒ်လေး) ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဆာအော့စလား ရင်ထဲ တကယ်စွဲပြီး အနှစ်သာရကို နှလုံးသွင်းမိကာ သူ့ဘဝအတွက် ကျင့်သုံးအောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့တယ်။ တကယ် သောကတွေ ပျောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားလှပါတယ်။

ဆာအော့စလား ဟောပြောချက်က ကျွန်ုပ်တို့ကို နောင်ရေးအတွက်

၂၈ ■ ကြည်နိုင်း

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ရဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒေးကာနက်ဂျီက ရှင်းပြတယ်။ အော့စလား ဆက်ပြောတဲ့ အချက်က...

‘နောင်ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွင် ယနေ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ကောင်းမွန် အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်’

‘နက်ဖြန်အတွက် စဉ်းစားပါ။ သို့သော် နက်ဖြန်အတွက် ကြို၍ မပူပန်ပါနှင့်’ တဲ့။

ကဲ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေ၊ သောက ကင်းဝေးဖို့ အဲဒီ လေးနက်တဲ့ အရင်းခံ အချက်ကလေးဟာ တကယ် တန်ဖိုးရှိလှတယ်ဆိုတာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီး သင်ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးကြည့်နိုင်ရင် လက်တွေ့ ထိရောက်မှုကို သိရပါလိမ့်မယ်။

ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေကိုတွေ့တော့ ငွေရောင်စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဆက်လက်ရှုစားပါလို့။

လူတိုင်း သောက ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ။

သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး မဂ္ဂဇင်း၊
၁၉၉၂၊ ဇန်နဝါရီလ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

1952

ကေရာဇ်ကို လက်တို့ခြင်း

လောကမှာ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း၊ အသိအမြင် ဖွံ့ဖြိုးရာ ဖွံ့ဖြိုးကြောင်း စာအုပ်ကောင်းများစွာ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေ အကြောင်း ကမ္ဘာစာပေကော၊ မြန်မာ့စာပေပါ ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်သူ စာရေး ဆရာကြီးများက ဖောက်သည်ချ၊ လက်ဆင့်ကမ်းပေးကြမယ်ဆိုရင် စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် အလွန် အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ငွေကြေး ချမ်းသာနည်းကိုပဲ သဘောပေါက်တတ်ကြပါတယ်။ ငွေကြေး ဆိုတာက တော့ လိုအပ်တာကို လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ သင့်တင့်မျှတစွာ သုံးနိုင်ဖို့ လိုရင်း ပါပဲ။ လောဘဇောနဲ့ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ချမ်းသာတယ် ဆိုရာမှာလည်း ဥစ္စာချမ်းသာတာရယ်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာတာရယ် ဘယ်ဟာ ပိုမွန်မြတ်ပါသလဲ။ တချို့ ပစ္စည်းချမ်းသာပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ တစ်ပုံကြီးပါ။ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဆိုတာ ချမ်းသာတာနဲ့ ဆက်စပ်နေပေမယ့် တစ်ဆက်တည်းမှာ အသိဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့နဲ့လည်း ဆက်စပ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆိုချင်တဲ့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဆို တာဟာ ငွေကြေး တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အခြား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ အမြင်ကျယ်မှု၊ ဗဟုသုတကြွယ်မှု စတာတွေ အကျုံးဝင်နေကြောင်း တင်ပြ ပါရစေ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်က စာရေးဆရာကြီးများရဲ့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း စာအုပ်များကို ရှာဖွေလေ့ရှိပါတယ်။ ‘ဟင်းကောင်းကလေး စားရရင် ချစ်ခင်သူများကို လက်တို့ချင်’ ဆိုတဲ့ လူ့သဘာဝအရ လက်တို့လိုက်ပါရစေ။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြမယ့် စာအုပ်က ‘တက်ကျမ်း’ တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ် မဖြစ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ဆုံးဖြတ်ကြစေချင် ပါတယ်။

အဲဒီစာအုပ်ကတော့ ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်ပေးတဲ့ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဂျွန်ရပ်စ်ကင်းရဲ့ ဟောပြောချက်များဖြစ်တဲ့ ‘ဧကရာဇ်တို့၏ ဘဏ္ဍာတိုက်များ’ စာအုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျွန်ရပ်စ်ကင်းဟာ အင်္ဂလိပ် အနုပညာနဲ့ သုခုမ ဝေဖန်ရေးဆရာ၊ ကိုယ်တိုင် ပန်းချီဆွဲပြီး ပန်းချီပန်းပု ဗိသုကာ ဝေဖန်ရေးကျမ်းပေါင်း ၃၈ တွဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ၁၈၁၉ မှာ မွေးပြီး ဖခင်က ရှယ်ရီဝိုင်အရက် ရောင်း ကုန်သည် ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၈၇၃ မှာ အောက်စ်ဖို့တက္ကသိုလ် ဒုနှစ် အရောက်မှာ ကလောင်နာမည်တစ်ခုယူပြီး စာစု ရေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဂျွန်ရပ်စ်ကင်းဟာ လူငယ်တွေကို ဘယ်လို စာဖတ်ရမယ်၊ ဘာ စာအုပ်မျိုး ဖန်ရမယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပြီး ပိဋကတ်တိုက်များကို နန်းရင်ပြင် များနဲ့ တင်စားထားပါတယ်။

သူ့ဟောပြောချက်ထဲမှာ ‘မဟေသီတို့၏ ပန်းဥယျာဉ်များ’ ဆိုပြီး မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်တို့ရဲ့ လက္ခဏာတို့ကို ဂန္ထဝင်ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ် များထဲက ဇာတ်ကောင်များဖြင့် ထုတ်နုတ်တင်ပြထားပါတယ်။

နောက် လမ်းနှစ်သွယ်ဆိုပြီး အနုပညာအကြောင်း ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ မွမ်းမံမှုမှာ အနုပညာကို ဘယ်ပုံ အသုံးချသင့်ကြောင့်၊ ဗိသုကာ ပညာမှာ အနုပညာရှင်ဟာ သဘာဝအလှကို ကိုယ်စားပြုသင့်ကြောင်း ဟောပြောချက် တို့ ပါဝင်ပါတယ်။

၃၂ ■ ကြည်နိုင်း

ရပ်စ်ကင်းရဲ့ ၁၉ ရာစု အစောပိုင်းလက်ရာတို့ဟာ ယခုထိ ခေတ်မီ
 ဆဲပါပဲ။ တင်စားချက်များဖြင့် ပြောတတ်တဲ့ ဟန်ဟာ
 ‘ရပ်စ်ကင်း ဟန်’ လို့တောင် ပြောရမလိုပါပဲ။ သူ့ လူမျိုးရဲ့ ခံစားချက်တွေကို
 ထောက်ပြ ထားတာဟာလည်း အင်မတန် ရဲရင့်လှပါတယ်။ တကယ့်
 စာပေသမား တစ်ဦးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရခြင်းပါပဲ။

အပြစ်ကြီးနှစ်ခု

ရပ်စ်ကင်းဟာ လောကမှာ အလွန်ဆိုးယုတ်တဲ့ အပြစ်ကြီးနှစ်ခု
 ရှိပါတယ်တဲ့။

- (၁) ပျင်းရိခြင်း၊
- (၂) ရက်စက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီနှစ်ခုကို တိုက်ဖျက်ဖို့က ...
- (၁) အလင်းရောင် ရှိတုန်းမှာ အလုပ်လုပ်ပါ။
- (၂) ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ကရုဏာတရားတို့ ရှိနေစဉ် ကရုဏာထားပါ
 တဲ့။

အလင်းရောင်ရှိတုန်းမှာ အလုပ် လုပ်ပါဆိုတာ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဆောင်ပါတယ်။ မြန်မာစကားပုံက
 ‘လသာတုန်း မိုင်းငင်ပါ’ တဲ့။ အင်္ဂလိပ် စကားပုံက ‘နေပူတုန်း မြက်ခြောက်
 လှန်းပါ’ တဲ့။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိရဲ့ ‘ဂီဟိဝိနယ’ ဆုံးမစာမှာ ပျင်းရိခြင်း
 အပြစ်ခြောက်ပါးကို....

‘အချမ်းပြည့်ဝန်၊ အလွန်ပူနိုင်
 မိုးချုပ်လှမော၊ စောလွန်းလှရောင်
 ဆာလောင်ပြင်းပြ၊ ဝမ်းဝလွန်ထွေ
 နေက ဥစ္စာ၊ မဖြစ်ရာသည်
 ခြောက်ဖြာ ပျင်းသူ အပြစ်တည်း’ လို့ ပြထားပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အမှန်ကတော့ အပျင်းကို တိုက်ဖို့ လက်နက်ဟာ ‘ဝီရိယ’ ပါပဲ။
‘ဝီရိယဝတော၊ ကိံနာမ ကမ္မံ သမိဇ္ဈတု’ ‘ဝီရိယ ရှိသူအား အဘယ်အရာ
သည် တားဆီးနိုင်အံ့နည်း’ တဲ့။

ရပ်စ်ကင်းကတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ အပျင်းဟာ အပြစ်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းဟာ ‘အလင်းရောင်ရှိတုန်းမှာ အလုပ်
လုပ်ပါ’ တဲ့။

ရပ်စ်ကင်း တင်ပြတဲ့ ဒုတိယအပြစ်ကြီးက ‘ရက်စက်ခြင်း’ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ရက်စက်ခြင်း ဆိုတာဟာ အကြင်နာကင်းမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား
ခေါင်းပါးမှု၊ မုဒိတာတရား ခန်းခြောက်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပါပဲ။

ရက်စက်ခြင်းတရား ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အချိန်ကို ရပ်စ်ကင်း တင်ပြ
ထားတာဟာ မှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

လူတွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းပြီး ရက်စက်တတ်တဲ့ အချိန်
နှစ်ချိန် ရှိပါသတဲ့။

(က) သေရေးရှင်ရေးနဲ့ ကြိုလာပြီး ကိုယ့်ရပ်တည်ရေးအတွက်
နင်လား ငါလား ရုန်းကန်နေရတဲ့ အချိန်။

မြန်မာမှာ ‘ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း’ ဆိုတဲ့ စကားပုံ
ရှိပါတယ်။

(ခ) နောက်တစ်ချိန်က တန်ခိုးအာဏာကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်က
အပေါ်စီးရနေတဲ့ အချိန်။

ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာတော့ လူမှာ အနည်းနဲ့အများ အကြင်နာ
တရား ရှိနေတတ်ပါတယ် တဲ့။ ဒါကြောင့် ရပ်စ်ကင်းဟာ ဒုတိယ အပြစ်
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ‘ရက်စက်ခြင်း’ ကို တိုက်ဖျက်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်
ထဲမှာ ကရုဏာတရားရှိနေစဉ် ကရုဏာထားပါလို့ ဟောပြောခဲ့တာ ဖြစ်
ပါတယ်။

မိတ်ဆွေကောင်း

အရေးမကြီးမချင်း ဘယ်သူဟာ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ ခွဲခြားရခက်ပါတယ်။ ဘဝတိုတိုမှာ ရှာရတာ နယ်ပယ်ကလည်းကျဉ်း၊ အချိန်လည်းနည်းပါတယ်။ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေများကတော့ ‘စာအုပ်’ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ရပ်စ်ကင်းက တင်ပြခဲ့ပါတယ်။

စာအုပ်မှာလည်း (၁) နာရီပိုင်းခံ စာအုပ်နဲ့ (၂) ခေတ်တိုင်းခံတဲ့ စာအုပ်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးပဲ ရှိပါသတဲ့။

နာရီပိုင်းခံ စာအုပ်ကတော့ ဥပမာ-သတင်းစာ၊ မနက်စာ စားချိန်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့ကို တစ်နေ့လုံးဖတ်ဖို့ မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသတဲ့။

ခေတ်တိုင်းခံတဲ့ စာအုပ်ကတော့ ရသ (သို့) အတွေးအခေါ်ကို ပေးတဲ့ စာအုပ်တွေပါ။ သူတို့ကတော့ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ အလုပ်စပါတယ်တဲ့။

သူတစ်ပါးကို ကျိုးကြောင်းသိရုံ ရေးထားတဲ့ စာအုပ် မဟုတ်ဘဲ ရေးသူကိုယ်တိုင်က ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်ကို သူမှတစ်ပါး မည်သူမှ မရေးနိုင်ဆိုတဲ့အထင်နဲ့ လှပစွာ အသုံးကျစွာ ရေးလိုက်တဲ့ စာသာလျှင် ‘စာအုပ်’ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ထပ်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြန်ပါတယ်။

စာဖတ်သူ (ရွှေတူးသမား)

ရပ်စ်ကင်းဟာ စာဘယ်လိုဖတ်မလဲဆိုတာ လူငယ်တွေကို လမ်းညွှန်ခဲ့ပါတယ်။

စာဖတ်သူဟာ ရွှေတူးသမားနဲ့ တူပါသတဲ့။

စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ပါတဲ့။ ငါဟာ ရွှေတူးသမားတစ်ယောက်လို လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့။

ငါ့ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေကကော ကောင်းရဲ့လား၊ ငါ့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်ဓာတ်ကော ကြံ့ခိုင်ရဲ့လား၊ အင်္ကျီလက်များကို တံတောင်ဆစ်အထိ ပင့်တင်ပြီး နင်လား ငါလား လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒီမေးခွန်းဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

ခင်ဗျားတူးရမယ့် ရွှေဟာ စာရေးဆရာရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ စာရေးဆရာရဲ့စိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ခွဲချေထုထောင်းပြီး အရည်ကျိုရမယ့် ကျောက်ခဲတုံးဟာ စာရေးဆရာရဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသုံးရမယ့် ပေါက်တူးတွေ ဂေါ်ပြားတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အလေးထားမှု၊ ခင်ဗျားရဲ့ညှဏ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပညာခံတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ရလာတဲ့၊ ထုထောင်းခွဲချေထားတဲ့ သတ္တုခဲကို အရည်ကျိုရမယ့် ခင်ဗျား မီးဖိုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားတွေးခေါ်ညှဏ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ လက်နက်ကိရိယာ၊ ဒီမီးဖိုတွေ မပါဘဲ စာရေးဆရာရဲ့ အတွေးအခေါ်ကောင်းကို ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့။ ရွှေလေး တစ်စကို လိုချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ကိရိယာတွေဟာ အချွန်ထက်ဆုံးဖြစ်ရင် ပိုကောင်းတယ်။ စိတ်အရှည်ဆုံး ကျင်ယူနိုင်ရင် ပိုကောင်းတယ်လို့ လှပတဲ့စုတ်ချက်နဲ့ မှတ်သားဖွယ်ရာ တို့ခတ်ခဲ့ပါတယ်။

နည်းနှစ်နည်း

ရပ်စ်ကင်းဟာ စာဖတ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနှစ်နည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။

- (၁) ပညာရှိတွေ (စာအုပ်တွေ) ရဲ့ အဆုံးအမကို နာခံလိုတဲ့ဆန္ဒရှိရမယ်။
- (၂) ဆရာတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ထဲ (တစ်နည်းအားဖြင့်) သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားထဲ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ အတူနေပြီး သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ခွဲဝေခံစားရမယ်။

ဆိုတဲ့ နည်း နှစ်နည်းကို ညွှန်ပြခဲ့ပါတယ်။
ရပ်စ်ကင်းရဲ့ အဲဒီ ညွှန်ပြချက် နည်းနှစ်နည်းကို ဖတ်ရတဲ့အခါ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၃၆ ■ ကြည်နိုင်း

ဗုဒ္ဓ ဟောခဲ့တဲ့ ‘ကာလာမသုတ်’ ကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။ ကာလာမ သုတ်ကို အများသိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အချုပ်က ကိုယ့်ဟဒယနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ချင့်ချိန် ဆန်းစစ်ပြီးမှ လက်ခံသင့် မသင့် ဆုံးဖြတ်ဖို့ပါပဲ။

ရပ်စဲကင်းက ‘ကျွန်တော်တို့ဟာ လွန်လေပြီးသော ပညာရှိတို့ကို ဆည်းကပ်ရာမှာ မှန်ကန်ခြင်းဆိုတဲ့ သစ္စာတရားကိုသာ သိဖို့မဟုတ်ဘဲ တရားမျှတခြင်းဆိုတဲ့ တရားဓမ္မကိုလည်း သိဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ လို ခံစားနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့နည်းတူ သူတော်ကောင်း အကျင့်ကိုလည်း ကျင့်ဖို့ လိုပါတယ်’ လို့ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းပါ ညွှန်ပြ ခဲ့ပါတယ်။

ကြာပန်း (မဟေသီတို့၏ ပန်းဥယျာန်များ)

ရပ်စဲကင်းဟာ မိန်းမတို့ရဲ့ ဂုဏ်သရေဟာ ကြာပန်းများနဲ့ တူ ကြောင်း၊ မိန်းမတို့ရဲ့ ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာဟာ မဟေသီတို့ရဲ့ ပန်းဥယျာန် များနဲ့ တူကြောင်း စာပေ အထောက်အထားများနဲ့ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။

ရှိတ်စပီးယားရဲ့ စာပေ၊ ပြဇာတ်တွေထဲက (ပဉ္စမမြောက် ဟင်နရီ ဘုရင် ပြဇာတ်ကလွဲလို့) အဓိက ဇာတ်ဆောင် (ဟီးရိုး) များဟာ ယောက်ျား လူစွမ်းကောင်းတွေ မဟုတ်ဘဲ (ဟဲရိုးဝင်း) မိန်းမ လူစွမ်းကောင်းတွေသာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းလည်း အသေးစိတ် တင်ပြထားပါတယ်။

နောက် ဆာဝေါလတာ စကော့ရဲ့ အချစ် အလွမ်း ဝတ္ထုများ၊ မီလတန်ရဲ့ကဗျာ၊ နောက် ဂရိပုံပြင်များမှ မိန်းမမြတ်တို့အကြောင်း ဂရိ ပညာ နတ်သမီး အေသီနာ စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။

ကျားနဲ့မ ခြားနားချက်

ရပ်စဲကင်းဟာ သူ့ဟောပြောချက်ထဲမှာ ကျားနဲ့ မ တို့ရဲ့ ခြားနားမှု သဘော လက္ခဏာချက်တွေကို ရေးပြထားတာဟာလည်း အလွန် မှတ်သား စရာ ကောင်းပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

‘ယောကျ်ားရဲ့ စွမ်းပကားဟာ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော ရှိတယ်။ ရှေ့ကို သွားတဲ့သဘော ရှိတယ်။ ခုခံလိုတဲ့သဘော ရှိတယ်။ ယောကျ်ားဟာ ပြုလုပ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဖန်တီးသူ ဖြစ်တယ်။ ရှာဖွေတွေ့ရှိသူ ဖြစ်တယ်။ ကာကွယ်ပေးသူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ခွန်အားဟာ စွန့်စားဖို့ ဖြစ်တယ်။ တရားတဲ့စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲဖို့ ဖြစ်တယ်။ လိုအပ်ရင် အောင်နိုင်ဖို့ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမရဲ့ စွမ်းပကားဟာ စစ်တိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အုပ်စိုးဖို့ ဖြစ်တယ်။ သူ့အသိဉာဏ်ဟာ တီထွင်ဖို့၊ ဖန်တီးဖို့ မဟုတ်။ ချိုသာစွာ အမိန့်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ စနစ်တကျဖြစ်အောင် စီမံနေရာချထားဖို့ ဖြစ်တယ်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အရည်အသွေး ကို နားလည်တယ်။ အသုံးကျမှုကို သိတယ်။ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ နေရာကို သိတယ်။ သဘောပေါက်တယ်။ မိန်းမရဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ ချီးကျူးအားပေး ဖို့ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ ပြိုင်ပွဲထဲကို မဝင်ပါဘူး။ ပြိုင်ပွဲမှာ အောင်မြင်မှု သရဖူကို ဘယ်ယူဆောင်းနိုင်သလဲဆိုတာ မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမသဘာဝ၊ မိန်းမ အနေအထားကြောင့် သူဟာ ဘေး အန္တရာယ်အပေါင်း၊ ဖြားယောင်းမှုအပေါင်းက ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်တယ်’ စသည်ဖြင့် တင်ပြထားပါတယ်။

ကျွန်တော် အထက်မှာ တင်ပြခဲ့သလို တင်စားပြီး နှစ်သက်စဖွယ် ရေးတဲ့ ရေးဟန်ဟာ ရပ်စ်ကင်း ဟန်လို့ ပြောရမလိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့စာတွေမှာ အနှစ်သာရပါ မပါ၊ မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရာ ဖွံ့ဖြိုးကြောင်း စာ ကောင်းများ ဖြစ် မဖြစ်ကို ကျွန်တော် ကောက်နှုတ်တင်ပြခဲ့တဲ့ စာမြည်းကို မြည်းစမ်းပြီး အကဲခတ်လို့ ရနိုင်ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ဖြစ်လို့ လက်တို့လိုက်ရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်း၊
၁၉၉၁၊ ဇန်နဝါရီလ

မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကို လက်တို့ခြင်း

မြန်မာ့ဆိုရိုးစကားတစ်ခုတွင် ‘တစ်ယောက်သွားလျှင် လူသေ၊ နှစ်ယောက်သွားလျှင် လူရှင်၊ သုံးယောက်ပေါင်းသော် လောင်းကျော်’ ဟု အဆိုရှိ၏။

လူတို့သည် ခရီးသွားနေကြ၏။ မိမိ၏ ဘဝခရီးကို မိမိဘာသာ လျှောက်လှမ်းနေသည်ဟု ရုတ်တရက် ဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါ၏။

တကယ်တော့ ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ လူသည် အထီးတည်းနေ၍ မရ။ လူ့အသိုက်အဝန်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် နေသူဖြစ်၏။ လူမျိုးအလိုက်၊ ဓလေ့စရိုက်အလိုက်၊ အဆင့်အတန်းအလိုက် လည်းကောင်း၊ ကုန်လုပ်ဆက်ဆံမှု သဘောအရ လည်းကောင်း စုပေါင်း ဆက်နွယ်နေကြရသည်။

အနိမ့်ဆုံး မိသားစုဘဝမှစ၍ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရပ်ကွက်၊ မြို့ရွာ နယ်ပယ် စသည်ဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၊ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု အသီးသီး ရှိနေကြသည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ သင့်တော်ရာဒေသတွင် သင့်သလို နေကြရသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းဆို၍ ဖက်ထား၍ မရ၊ အချိန်တန် ခွဲကြရသည်။ တစ်ရပ်တခြား နေကြရသည်လည်း ရှိသည်။ ရောက်သည့်အရပ်၊ ကျရာဒေသတွင် အလျဉ်းသင့်သလို နေကြရသည့်သဘော ရှိသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၄၀ ■ ကြည်နိုင်း

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ကြရသည်။ လူ့ဘဝခရီးတွင် မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်း လိုအပ်လှသည်။

မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကား အခါခပ်သိမ်း တွေ့နိုင်သည် မဟုတ်။
အထူးသဖြင့် လူမှုဆက်ဆံရေး ရှုပ်ထွေးလှသည့် လောကကြီးတွင် တကယ့်
အဖော်ကောင်း ရှားလှသည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်အခါတွင် မိတ်ဆွေ
ကောင်းကို တမ်းတမိသည်လဲ၊ မိတ်ဆွေကောင်းဟု ဘယ်လို သတ်မှတ်နိုင်
မလဲ။

အဲဒီ အကျိုးအကြောင်း သဘော သဘာဝတွေကို သိသင့်တယ်
မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ ယေဘုယျအားဖြင့် သိသလိုလိုနဲ့ အမှတ်တမဲ့ ကျော်
လွှားမိနေတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဆရာ နန္ဒာသိန်းဇံက ‘မိတ်ကောင်း ဆွေ
ကောင်းနှင့် ခရီးသွားခြင်း’ ဆိုပြီး ဖော်ထုတ်ထားပါသည်။

ဆရာ နန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ စာအုပ်တွေကို ‘ဘဝသစ္စာနဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်’
က စလို့ သတိပြုမိနေတာ ကြာပါပြီ။ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး ဖတ်နိုင်တဲ့ ‘ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း’၊ ‘မှန်သောစကားကို
ပြောဆိုခြင်း’၊ ‘ဖြေဆည်ရာ’ စသည်ဖြင့် အားလုံးလိုလို ဖတ်သူ ဗဟုသုတ
ဖြစ်ထွန်းမယ့်၊ အကျိုးရှိမယ့် စာအုပ်ကလေးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ
အထဲမှာမှ နမူနာအဖြစ် ‘မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း’ ကို လက်တို့လိုက်ရ
ပါတယ်။

ဆရာ နန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ ဟန်အတိုင်းပဲ။ သည်စာအုပ်ကလေးကို ပုံပြင်၊
ဒဏ္ဍာရီ၊ အဆိုအမိန့်၊ ပညာရှိများ၊ အတွေးအခေါ်ရှင်များရဲ့ အဖြစ်အပျက်၊
ဗုဒ္ဓရဲ့ ဟောကြားချက် စသည်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ တန်ဆာဆင်ပြီး
တင်ပြထားပါတယ်။

လောကမှာ မိတ်ဆွေကောင်း ရှားပါးလှကြောင်းကို ‘ဘဝခရီး၌
တွေ့ကြုံဆုံစည်းရန် ခဲယဉ်းသူများ’ ဟု တင်စားပြီး တစ်ခန်းဖွင့်ထားပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

မိတ်ဆွေကောင်းကို လက်တို့ခြင်း ■ ၄၁

ဂရီ တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဆောခရတ္တိဟာ ပညာအရာမှာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပေမယ့် ဥစ္စာမှာတော့ မွဲလှသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ အိမ်ကလေး တစ် ဆောင် ဆောက်တယ်။ အိမ်ကလေးက သေးငယ်တယ်။ လူတစ်ဦးက သရော်တယ်။ “ပညာရှင်ကြီးအိမ်က ငယ်လှ၊ ကျဉ်းလှချည်လား” တဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ဆောခရတ္တိက “ကျုပ်အိမ်က မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တွေ လာရင်တော့ နေလောက်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကတော့ လောကမှာ သူတစ်ပါးကို အပြစ်မြင်တတ်သူက များပြားပြီး မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ရှားလှတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

လောကမှာ ကြီးပွားတိုးတက်ကြောင်းဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်ခု တည်းကိုပဲ ရည်ညွှန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိဖို့၊ ဆင်ခြင်တုံ သတိတရားနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ရိုင်းပင်းကူညီတတ်ဖို့၊ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ မြင့်မားတဲ့ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ စတဲ့ အချက်များ ဟာ အရင်းခံ အရေးကြီးလှတယ်။

ဒါကိုရည်ရွယ်ပြီး သူ့ကို မဟုတ်မတရား စွဲချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ သေဒဏ် ပေးဖို့ အပြစ်ရှာကြတဲ့ ဂျူရီအဖွဲ့ကို ရည်ညွှန်းပြီး

‘အသင်တို့ဟာ အသိပညာ ရရှိရေး၊ အမှန်တရားကို သိမြင်ရေးနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကောင်းမြတ်စင်ကြယ် တိုးတက်ရေးအတွက် အားမထုတ် ကြဘဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုးတက်ရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားရေး၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရေး အတွက်သာ လောဘတကြီး ကြိုးစားနေခြင်းကို မရှက်ကြသလော’ လို့ ပြောသွားခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆောခရတ္တိ သုံးသွားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်လို့ လူတွေ အယူလွဲနေကြတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာယောင် ဆောင်တဲ့ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်မှုကို ရည်ညွှန်းတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။

တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်ဟာလည်း ပစ္စည်းမာန်တက်မှု၊ ပကာ သနတွေနဲ့ ဟန်ထုတ်မှုကို မုန်းတီးသူ ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ မိတ်ဆွေ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၄၂ ■ ကြည်နိုင်း

ကောင်း ရှားလှတယ်လို့ ယူဆသူ ဖြစ်တယ်။ နေ့လယ်ကြောင်တောင်မှာ မီးအိမ်ထွန်းပြီး လူတွေမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ဘဝနာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ ဘဝခရီးကို ‘သွားဖန်များလို့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ များလာတဲ့အခါကျမှ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆက်ဆံရတဲ့လူတွေကို မိတ် ကောင်းဆွေကောင်း၊ အဖော်ကောင်း ဟုတ် မဟုတ် ခွဲခြားသိလာရတော့ တာပါပဲ’

‘ဘဝခရီးမှာ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေ၊ ဆင်းရဲခြင်း တွေ၊ အဆင့်မြင့်ရာမှ နိမ့်ကျသွားတဲ့အဖြစ်တွေ၊ ကျရှုံးတာတွေ စတဲ့ဒုက္ခ တွေနဲ့ ကြိုလေလေ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆက်ဆံနေရတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ သူတွေ လျော့နည်းလျော့နည်း သွားလေလေပါပဲ’ တဲ့။

အဲဒီလိုတင်ပြပြီး မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ခရီးသွားရင်း ဝက်ဝံနဲ့တွေ့လို့ တစ်ဦးက သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေး၊ တစ်ဦးက မလွတ်တော့လဲသေယောင် ဆောင်လဲ ဝက်ဝံက နမ်းကြည့်ပြီးထွက်သွား၊ သစ်ပင်ပေါ်ကလူ ဆင်းလာ လို့မေးတော့ ‘အရေးကြိုရင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့မပေါင်း ဖို့ ဝက်ဝံကြီးက ပြောသွားတယ်လို့’ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီပုံပြင်လေးဟာ ကြားဖူးကြလို့ ရိုးနေလောက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာဖြစ်တတ်တဲ့ လူ့သဘာဝကို လှစ်ဟပြီး သင်ခန်းစာ ထုတ်ပေး တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်လာတာ ပုံပြင်တွေ သက်တမ်း ရှည်လာဟန် တူပါရဲ့။

မြန်မာစာပေမှာ ထင်ရှားတဲ့ ဘိုးရာဇာ လျှောက်ထုံးဖြစ်တဲ့ ‘မဏိ ရတနာပုံကျမ်း’ ဟာ မှတ်သားစရာ၊ လိုက်နာစရာ၊ ထုံးပုံပြင် သာဓက တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

သင်္ဂီဇာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားပုံတွေ၊ စကားတွေ၊ ဗန်းမော် ဆရာတော်၊ သစ်ဆိမ့်ဆရာတော် စသည်ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ မှတ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

သားဖွယ်ရာစကား၊ ပုံပြင်သာကေတွေဟာလည်း မြန်မာစာပေမှာ အထင်အရှားပါပဲ။

**အလှပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့်
မေတ္တာအကြင်နာတို့ ပြယ်လွင့်ခြင်း**

လောကမှာ လူတွေဟာ အပေါ်ယံအလှကိုသာ တဏှာရာဂနဲ့ မူးမူးယစ်ယစ် တရှိုက်မက်မက် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေတတ်တဲ့ သဘောရှိပြီး၊ အလှတွေ ပျောက်ဆုံးသွားချိန်မှာ မေတ္တာအကြင်နာတို့ စွန့်ခွာသွားတတ်ကြောင်းကို ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး မိုပါဆွန်းရဲ့ ‘ခုတင်နံပါတ် ၂၉’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးနဲ့ တင်ပြထားပါတယ်။

ပြင်သစ် မြင်းတပ်ဖွဲ့က ရုပ်ချော ကပ္ပတိန်လေး ‘အေပီဗွန်’ နဲ့ ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ အပျော်မယား အလွန်ချောတဲ့ ‘အီရာမာ’ တို့ ချစ်ကြိုက်ကြတယ်။ သူတို့အတွဲကို လူတိုင်း ငေးကြည့်ကြရတယ်။

တစ်နေ့မှာ ပြင်သစ်နဲ့ ပရပ်ရှား စစ်ကြေညာတော့ ကပ္ပတိန်လေး စစ်ထွက်သွားရ။ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်၊ စစ်ပြီးလို့ ပြန်လာတဲ့အခါ အီရာမာကို စုံစမ်းမရ။ နောက်မှ စာရ။ ဆေးရုံတက်နေရကြောင်းသိ၊ လိုက်သွား။ ဆစ်ဖလစ်စခန်းမှာ ဖြစ်နေလို့ တွန့်သွား၊ အီရာမာက ပရပ်ရှားတွေ အနိုင်ကျင့်ခံရရာမှ ရောဂါရပြီး သူတို့ကိုလည်း ရောဂါရစေခဲ့ကြောင်း ပြောပြ။

အီရာမာမှာ ယခင်အလှတွေ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရောဂါရနေလို့ ကပ္ပတိန်လေး အလွန်စိတ်ပျက်နေတယ်။ ဆေးရုံတောင် သိပ်မလာချင်တော့ဘူး။ နောက် အကြောင်းကြားမှ ရောက်လာတယ်။

သူတို့နှစ်ဦး ခံစားချက် အသီးသီးပေါက်ကွဲကြတယ်။ ဘယ်သူဟာ ပို မျိုးချစ်စိတ်ရှိသလဲ။

အလှတွေ ဝေဖွီးနေချိန်မှာ အရေးကြိုရင် အသက်တောင်စွန့်မယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့တာတွေ အလှ ဆင်းရဲသွားခြင်းနဲ့အတူ ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၄၄ ■ ကြည်နီင်

သွားခဲ့ရတယ်။ သိပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အဖြစ်ကနေ သိပ်ကို ရွံရှာသွားတဲ့ အဖြစ် ရောက်သွားတယ်။

သူ့ရဲကောင်းမလေးဟာ အလှမရှိတော့လို့ မြတ်နိုးရကောင်းမှန်း မသိတော့ဘူး။

အဲဒီဝတ္ထုလေး သာဓကပြုပြီး အလှ ချမ်းသာနေချိန်မှာ မိတ်ဆွေ ကောင်းကို မသိနိုင်၊ မေတ္တာ အကြင်နာနဲ့ မြတ်နိုးနေခြင်းလား မသိနိုင်။ အပေါ်ယံ အရေပြားပေါ်ကအလှကို တဏှာရာဂနဲ့ တပ်မက်နေခြင်းပဲလား ခွဲခြားမရနိုင်လို့ သင်ခန်းစာ ထုတ်ပြထားတယ်။

ထိုနည်းအတူပါပဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိနေချိန်မှာ ဝန်းရံသူတွေ ပေါများ နေလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူဟာ မိတ်ဆွေကောင်းလည်း မသိနိုင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲ သွားတဲ့အခါ၊ ရာထူးဌာနနုတ်ရတွေ၊ ကျော်စောမှုတွေ မရှိတဲ့အခါမှာမှ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံနေရသူတွေဟာ မိတ်ကောင်း ဟုတ် မဟုတ် သိနိုင်ပါသတဲ့။

လှည့်စားသည်ကို လှည့်စားသည်ဟု သိ၍ လှည့်စားခြင်းမှ လွန်မြောက်ခြင်း

လူသတ္တဝါဟာ ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်မရှိသလို ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ လောကဓံကိုလည်း ခံနိုင်ရည် မရှိပါဘူး။ ချီးမွမ်းတယ် ဆိုရင် ပီတိခွေတတ်ကြတယ်။ ချီးမွမ်းတဲ့အပေါ် သာယာပြီး တကယ့် မိတ်ကောင်းလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်က အကြိုက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က ပြောလိုက်တဲ့စကားနဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ သဘောထားဟာ တလွဲစီ၊ တခြားစီ ချည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဇာတကတစ်ခုမှာ ဟင်္သာငှက်တစ်ကောင်က ‘အဆွေတို့ ပရိယာယ်ကင်းတဲ့ မြေခွေးနဲ့ ငှက်တွေရဲ့မြည်သံကို သိလွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ပရိယာယ် မာယာတွေ ပါနေတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားကိုတော့ သိနိုင်ခက်ပါတယ်' တဲ့။

‘စိန်ကဲရွှေကဲထက် လူကဲခတ်ရန် ခက်လှတယ်’ ဆိုတဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင် သီချင်းလေး သတိရစရာပါပဲ။

လူဟာ ပီပီရီရီနဲ့ ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ ပညာ မရှိပေမယ့် ပညာရှိ ဟန် ဆောင်တတ်တယ်။ ဒါကို ဂေါတမဗုဒ္ဓက သတိပေးထားတာ ရှိတယ်။

‘အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် လူကို သိလွယ်သည် မဟုတ်၊ အခိုက်အတန့် မြင်ကာမျှဖြင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ၊ အချည်းနှီးသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံး မစောင့်စည်းသောသူတို့သည် ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်စည်းသူတို့၏ ဟန်ပန် အမူအရာ အဆောင်အယောင်တို့နှင့် လှည့်လည်တတ်ကြကုန်၏။’

‘ကြေး ပဲဝက်မျှ ထိုက်တန်သည့် ရွှေရည်စိမ် နားတောင်းကို ရွှေအစစ် နားတောင်းကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်လျက် လှည့်လည်ကုန်သကဲ့သို့၊ စိတ်အတွင်း၌ စိတ်ယုတ် စိတ်ညစ်တို့နှင့် မစင်ကြယ်သူတို့သည် အမှန်တကယ် စိတ်နှလုံးစင်ကြယ်သော သူတော်ကောင်းကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်လျက် လောက၌ လှည့်လည်ကြကုန်၏’ တဲ့။

လူတို့၏ သဘောသဘာဝကို ဗုဒ္ဓ ဟောထားတာပဲ။ ဂျိုးဆက်ဘရိုက်ကလည်း ‘အမြင်က သိုးအသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ အတွင်းက မြေခွေးစိတ်ထားရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းဆိုသူကို ကျပ်ကျပ်သတိထား’ တဲ့။

စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းတဲ့၊ သဘောကောင်းတဲ့၊ အားနာတတ်တဲ့ သူဟာ လူကြီးလူကောင်း ဆိုတာမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ကျသွားတော့တာပဲ၊ အညာမိသွားတော့တာပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ‘သိုးငယ်လို မနေနဲ့၊ ဝံပုလွေတွေရဲ့ အစားခံသွားရမယ်၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ ကျားသစ်လိုနေ’ ဆိုတဲ့ အဆိုပြုချက်တွေ ပေါ်လာရတာပဲ။

သက္ကတပုံပြင်ထဲက ခွေး

အရှေ့တိုင်းသားတွေဟာ လူတွေအကြောင်း ပြောချင်ရင် တိရစ္ဆာန်
ကလေးတွေနဲ့ ပုံဆောင်ပြောတတ်ကြတယ်။

နိမိတ်ပုံအဖြစ် ယူသုံးတတ်ကြတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပဉ္စတန္ဒရသက္ကတ ပုံပြင်ထဲက ‘မအသော ခွေးအ’
ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကလေးကို ကြည့်ပါဦး။

ခွေးအတစ်ကောင်ဟာ ဆင်သေတစ်ကောင်ကို တွေ့တဲ့အခါ ကိုက်
မရ ဖဲ့မရ ဖြစ်နေသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာ
တယ်။ ခွေးအက ‘ခြင်္သေ့ကြီး စားပြီးရင် ကျန်တာ သူစားနိုင်မယ်ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ မျက်နှာချိုသွေး မြောက်ပင့်ပြီး စားတော်ခေါ်ပါလို့ ပြောတယ်။
ခြင်္သေ့က အသေမစားဆိုပြီး ပြန်ပေးတယ်။ နောက် ကျားလာတယ်။
ကျားကိုတော့ ခြင်္သေ့နဲ့ ခြောက်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျား ထွက်သွားတော့
ကျားသစ်တစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။ ကျားသစ် ထွက်သွားပြီး သူလို
ခွေးအတစ်ကောင် ရောက်လာတော့ တအားကုန် ပြေးကိုက်လိုက်တယ်။
အနှောင့်အယှက်တွေကင်းမှ ဆင်သားကို မြိန်ယှက်စွာ စားနေသတဲ့။

လောကမှာ လူလည်တွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အမျိုးမျိုး
ပြုလုပ်တတ်ပုံ သာဓကတွေပါပဲ။

လေမရှိလျှင် လှော်

ပိုးလစ် ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်။ ‘လေမရှိလျှင် လှော်’ တဲ့။
ဘဝခရီးမှာ အပေါင်းအသင်းစတဲ့ အထောက်အကူ အသိုင်းအဝန်းတို့ မရှိ
လျှင်လည်း အားငယ်စရာ မဟုတ်၊ တွေဝေမနေဘဲ ခရီးဆက်ရမယ်။

ဗုဒ္ဓရှိစဉ် တစ်နေ့မှာ သူငယ်တစ်ဦးက မေးလျှောက်ဖူးတယ်။ ‘အကျိုး
စီးပွား အလုံးစုံရရေးအတွက် ပဓာနအကျဆုံး အရေးအကြီးဆုံး အကြောင်း
တစ်ခုကို တစ်ပုဒ်တည်းနဲ့ အတိုဆုံးပြောနိုင်ပါသလား၊ အဲဒီ တစ်ခုတည်းသော
ပုဒ်ဟာ ဘယ်ဟာပါလဲဘုရား’ လို့ မေးလျှောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီအခါ ဗုဒ္ဓက

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

မိတ်ဆွေကောင်းကို လက်တို့ခြင်း ■ ၄၇

‘အကျိုးစီးပွား အလုံးစုံကို သိမ်းကျုံးမိတဲ့ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ကြောင်း ပုဒ်ကတော့ ‘ဝီရိယ’ ဖြစ်တယ်’ လို့ ဖြေဖူးတယ်။

ဝီရိယက လှုပ်ရှားပေးလိုက်ရင် လူဟာ တကယ် အလုပ်လုပ်တယ်။ အောင်မြင်မှုရဲ့ သော့ချက်ဟာ အလုပ်ပါပဲ။

အိုဖလာတီးရဲ့ ‘ပထမ ပျံသန်းခြင်း’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက စင်ရော်ငှက်ကလေးရဲ့ အဖြစ်ကို တင်ပြထားတာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ပါပဲ။ ပျံသန်းခြင်းကို ကြောက်ရွံ့တဲ့ စင်ရော်လေး နောက်ဆုံးမှာ အောင်ပွဲ ဆင်သွားပုံပါပဲ။

ဒုက္ခရှေ့မှောက် ရောက်တဲ့အခါ အချို့သူတွေက ချိုင်းထောက် ဝယ်တပ်ရပြီး၊ အချို့တွေကတော့ အတောင်တွေ ပေါက်လာကြသတဲ့။

အဲဒီနောက်မှာ အမှန်တရားရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားခြင်း၊ ပန်းများကို ပွင့်စေသူ စတဲ့ အခန်းတွေနဲ့ မှတ်သားစရာ တင်ပြထားပြန်ပါတယ်။

ဘဝခရီးကို လျှောက်ကြတဲ့အခါ လူအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရမယ်။ ပရိယာယ် မာယာတွေနဲ့ ကြုံရမယ်။ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်နိုင်ရမယ်။ လူဆိုတာ အသိုက်အဝန်းနဲ့ နေတတ်တဲ့ သတ္တဝါဖြစ်လို့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း လိုတယ်။ ဘယ်လိုလူမျိုးဟာ မိတ်ကောင်းလဲ။

- ‘သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံ၏။
- စင်ကြယ်သောသီလ ရှိကုန်၏။
- များသောအကြားအမြင် ရှိ၏။
- ဝန်မတိုဘဲ စွန့်ကြဲခြင်း ရှိကုန်၏။
- ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။’ ဟု ညွှန်းဆိုဖော်ပြထားပါတယ်။

လောကတွင် လှည့်ဖျားသည်ကို လှည့်ဖျားမှန်း သိ၊ လိမ်ညာသည်ကို လိမ်ညာမှန်း သိ၍ မိမိတို့နှင့် ဘဝတူ စာနာလက်တွဲကာ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်နိုင်သော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ကြပါစေသတည်း။

သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်း၊
၁၉၉၁၊ စက်တင်ဘာလ

အင်္ဂလိပ်စာ

အဘိဓာန်

အဘိဓာန်

အဘိဓာန်

အဘိဓာန်

စိတ်ပညာကို လက်တို့ခြင်း

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ပညာကို ဘာမျှ ရေရေရာရာ နားလည်သူ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဖတ်အရှုလည်း နည်းခဲ့ပါတယ်။ မြည်းစမ်းကြည့်သမျှလည်း ဝေါဟာရတွေက ခြိမ်းခြောက်တတ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ယခုလက်တို့မယ့် စာအုပ်ကလေးက စိတ်ပညာ စာအုပ် ကလေး တစ်အုပ်ပါဆိုရင် အံ့ဩစရာဖြစ်အောင် မျက်လှည့်ပြနေတယ်လို့ ထင်ကြမလား မသိ။

ကျွန်တော်ဟာ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသမား တစ်ဦးဘဝ ဖြတ် သန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စာအုပ်သည်တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းနိုး ရာရာ ဟိုမြည်း သည်မြည်း စာမြည်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဖက်က ဝါသနာအရ၊ တစ်ဖက်က လုပ်ငန်းအရ မေးသူကို ပြောပြနိုင်အောင် မြည်းစမ်းတဲ့အခါတွေ ရှိပါတယ်။

အခုလက်တို့မယ့် စာအုပ်ကလေးကိုတော့ ပထမ မြည်းမကြည့်မိခဲ့ ပါဘူး။ စိတ်ပညာ စာအုပ်ကလေး ဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း၊ စာပေ ဗိမာန်က စောင်ရေတော်တော်များများထုတ်တဲ့ စာအုပ်လေးလည်းဖြစ်၊ ၇၃ ခု စာပေဗိမာန် စာမူဆု၊ သုတပဒေသာ (ဝိဇ္ဇာ) ပထမဆုလည်းရတဲ့ စာအုပ်ကလေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၅၀ ■ ကြည်နိုင်း

အဲဒီအချက်တွေဟာ စာအုပ်ဟောင်းရောင်းသူတစ်ဦးကို သိပ်မဆွဲဆောင်နိုင်ပါဘူး။

အဲ... ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်မြည်းစမ်းဖို့ စာပေဗိမာန်ကထုတ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဒီစာအုပ်လေး ကောင်းတဲ့အကြောင်း ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောနဲ့ အသံကြားရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ စာအုပ်ဆိုင်ကိုလည်း လာလာမေးကြတယ်။ တချို့ဆိုင်တွေက ဈေးတင်ရောင်းကြတယ်။

ဒါနဲ့ ကောက်ကိုင် မြည်းစမ်းမိတယ် ဆိုပါတော့။ မူလထင်ထားတဲ့ အစွဲတွေ ကွာကျကုန်ပါတယ်။ ဝေါဟာရ ခြိမ်းခြောက်မှုကင်းပြီး လူတိုင်းနားလည်သဘောပေါက်နိုင်တဲ့ ဝါကျလေးတွေနဲ့ ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ အမှာစာအရ စာအုပ်ရေးသူဟာ စိတ်ပညာဘာသာရပ် (အထူးသဖြင့် စက်မှုနှင့် ဆက်ဆံရေး စိတ်ပညာ) ကို သင်ရိုးကျွတ်အောင် သင်ဖူးပါသတဲ့။ ဒီဘာသာရပ်ကို တက္ကသိုလ်မှာ သင်တန်းပို့ချဖူးတဲ့ ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမှာစာမှာ ရေးသူရဲ့စေတနာကို ထင်းခနဲတွေ့ထိမိရာက ဒီစာအုပ်ကလေးကို ဆက်ဖတ်ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ယခုတစ်ဖန် လက်တို့ဖို့ အခွင့်ကြိုလာချိန်မှာ တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်မိပြန်ပါတယ်။

‘သင့်ဘဝအတွက်တာ အသုံးချ စိတ်ပညာ’ တဲ့။ ရေးသူက ဒေါက်တာကျော်စိန်ပါ။ ရေးသူ အမှာအတိုင်း ဖတ်ပြီးပြီးရော မဟုတ်၊ အသုံးချရမယ့် စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာအတွက်အသုံးချမလဲ။ သင့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတချို့ကို ဖြေရှင်းရာမှာ အသုံးချရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်း

‘လောကတွင် အောင်မြင်နေသူတို့ကား စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက် ခိုင်မာနေသူများ ဖြစ်ကြ၏’ တဲ့။

ဘယ်လိုမှ ငြင်းချက်ထုတ်နိုင်စရာ မရှိတဲ့ စာကြောင်းလေးပါပဲ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှု ရှိအောင်လုပ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေအနက် စာရေးသူ တင်ပြထားတာက

- ၁။ ပရဟိတစိတ် မွေးမြူခြင်း၊
- ၂။ အဆိုးကို ရင်ဆိုင်ဝံ့ခြင်း၊
- ၃။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တီးခြင်း၊
- ၄။ တာဝန်သိခြင်း၊ တာဝန်ယူတတ်ခြင်း၊
- ၅။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခြင်း၊

စာရေးသူဟာ ထိုအခန်းများကို တစ်ခုချင်း ကြောင်းကျိုးရှင်းချက်များ၊ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးတို့၏ သဘာဝ စသည်ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်တင်ပြထားပါတယ်။ တကယ့်ဘဝအတွင်းမှာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေကို လူတိုင်း နားလည်နိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့အတွက်လည်း ဒီစာအုပ်ကလေးကို ပိုပြီး လက်တို့ချင်စရာ ဖြစ်ရတာပါပဲ။

စစ်မှန်သော ခံယူချက်

စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်ပြီး အရွယ်ရောက်ပြီးသူ တစ်ယောက်ဟာ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စစ်မှန်တဲ့ခံယူချက် ရှိရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

- ၁။ အချိန်ကို စနစ်တကျ နားလည်အသုံးပြုတတ်ခြင်း၊
- ၂။ ကြောင်းကျိုး ဆက်နွယ်မှုကို သိနားလည်ခြင်း၊
- ၃။ စစ်မှန်သော ဘဝပန်းတိုင်ရှိခြင်း၊
- ၄။ စိတ်ကူးဆန္ဒပြုရုံဖြင့် မပြီးဘဲ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်မှု အကောင်အထည်ပေါ်တတ်ကြောင်း သဘောပေါက်ခြင်း၊
- ၅။ ဘဝအတွက် ဆီလျော်သော ရွေးချယ်မှုတို့ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းခြင်း၊
- ၆။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအချက်တွေကို တစ်ချက်ချင်း အလေးအနက်ထား ဆင်ခြင်ကြည့်ရင် တကယ့်အရင်းခံ အချက်တွေဆိုတာ သိနိုင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျခြင်းဆိုတာ သူများပျော့ညံ့ချက်ကို မြင်တတ်

၅၂ ■ ကြည်နင်း

ဝေဖန်တတ်သူဟာ ကိုယ့်ပျော့ညံ့ချက်ကိုလည်း မြင်တတ်၊ ဝေဖန်တတ်ဖို့ အရာရာမှာ ငါထင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောဆိုပြုမူနေတတ်သူတွေ ဟာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ် ခမ္မဓိဋ္ဌာန် ကျ မကျ၊ တရားမှု၊ မတရားမှု ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိရပါတယ်။

အဲဒီလို အခြေခံအချက်တွေ ခင်းပြ ရှင်းပြပြီးတဲ့နောက် ဘဝပြဿနာ ဖြေရှင်းနည်းများကိုလည်း တင်ပြထားပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဘဝဒဏ်ချက်ကို ခံစားကြရပုံ၊ ဥပမာ အရင်းနှီးဆုံး သံယောဇဉ် ဆုံးပါးမှုမျိုး၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘဝဒဏ် အကြီးအသေး၊ ကာလတိုခံစားမှု၊ ကာလရှည်ကြာ ခံစားရမှု စသည်ဖြင့် ဘဝဖြတ်သန်းမှု မတူသလို ရင်ဆိုင်မှုတွေလည်း မတူနိုင်ကြောင်း၊ အဲဒီမှာ လိုဘမပြည့်မှု တွေ၊ ပန်းတိုင် အစားထိုးရမှုတွေ၊ စိတ်ပဋိပက္ခတွေ၊ ဝန်ပိခြင်းတွေ စတာ တွေကို တစ်ခုချင်း ကြုံတွေ့လာနိုင်ပြီး မည်သို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြမလဲ ဆိုတာ တစ်ခုချင်း တင်ပြထားပါတယ်။

အလုပ်အကိုင်အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း

အရွယ်ရောက်သူတိုင်းဟာ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ကြ ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

လူတိုင်းဟာ မိမိစွမ်းအင်အနေနဲ့ ကိုက်ညီပြီး မိမိစိတ်ပါဝင်စားမယ့် အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်သင့်ကြပါတယ်။ မိမိစွမ်းရည်နှင့် သင့် မြတ်သော အလုပ်ကို ရွေးချယ်မိသူဟာ အလုပ်ခွင်မှာလည်း ပျော်မွေ့၊ အလုပ်လုပ်ရာမှာလည်း တွင်ကျယ်နိုင်ပါတယ်။

အနောက်တိုင်း သုတေသီတို့ တွေ့ရှိချက်အရ အလုပ်အကိုင် အမျိုး ပေါင်း သုံးသောင်း ငါးထောင်ကျော်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ယင်းအလုပ် များကို သဘာဝတူချင်း စုစည်းလိုက်တော့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

- ၁။ အစိုးရ အမှုထမ်း ရုံးလုပ်ငန်းများ၊
- ၂။ ပညာသင်ကြားရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ၊
- ၃။ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်း၊

အဲဒီသုံးမျိုး ရှိပါတယ်။ အဲဒီသုံးမျိုးမှာလည်း အဆောက်အအုံ အတွင်းမှာ၊ အပြင်မှာ၊ တစ်နေရာတည်း၊ နယ်လှည့်လုပ်ငန်း၊ တိတ်ဆိတ် နေရာ၊ ဆူညံနေရာ စသည် စသည်ဖြင့် သဘောသဘာဝ ရှိကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အခြေအနေ အမျိုးအစား များပြားလှသော လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ သင် ဘယ်အလုပ်မျိုးကို ရွေးချယ်မလဲ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ စာရေးသူဟာ ညှိယူမှု၊ ညှိယူမှု ပြဿနာ များ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုတဲ့ အခန်းတွေကို ဆက်ရေးပါတယ်။ အဲဒီအခန်းတွေကို ဖတ်ရတော့မှာ စိတ်ပညာဆိုတာကို သဘောပေါက်လာမိ တယ်။ အကျယ်ကိုတော့ သူ့စာအုပ်မှာ ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

ဗဟုသုတတစ်ခုဖြစ်ဖွယ် တင်ပြချင်တာက

ကာကွယ်မှုယန္တရား အသုံးချမှု

ဒီ ‘ကာကွယ်မှုယန္တရား’ အကြောင်းမှာ စာရေးသူဟာ လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝကို ဒက်ခနဲ လှစ်ပြလိုက်တယ်လို့ မြင်မိပါတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ပညာပါပဲ။

အချို့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ ပျော့ညံ့ချက်များ ကြောင့် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထိပါးမည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်တတ်ကြပါသတဲ့။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုလည်း လက်မခံ၊ သူတို့ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်များကိုလည်း ဝန်မခံ တတ်ကြ။ အတ္တကို ကာကွယ်ရန် အပြစ်မရှိသလောက် ဖုံးကွယ်တတ်ကြပါ တယ်။ အဲဒါဟာ ကာကွယ်မှုယန္တရားကို အသုံးချခြင်းပါပဲ။ အဲဒီလို ကာကွယ် မှုယန္တရားကို အသုံးပြုကြရင်း နောင်တွင် မိမိ ရင်မဆိုင်လိုသော ဖြစ်ရပ် တို့နှင့် ကြုံတွေ့ရလေတိုင်း ကာကွယ်မှုယန္တရားကို အလိုလို အသုံးပြုနေ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၅၄ ■ ကြည်နိုင်း

တတ်သတဲ့။ အဲဒီလို ယန္တရားသုံး မိမိကိုယ်ကို လှည့်စားနေပြီး ဆက်တိုက် သုံးစွဲခြင်းဟာ ဆေးဝါးတစ်ခုခုကို စွဲလမ်းစားသုံးသူကဲ့သို့ပင် အလေ့အထက ဆိုးကျိုးပေးကြောင်း စိတ်ပညာရှင်များ လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ကြသတဲ့။

အထက်က တင်ပြခဲ့တဲ့ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျမှုနဲ့ ဆက်စပ်လေ့လာလျှင် လိပ်ပတ်လည်လာနိုင်ပါတယ်။

‘သင့်ဘဝတွက်တာ အသုံးချစိတ်ပညာ’ မှာ အဲဒီလို အခြေခံ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်၊ ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အရင်းခံအချက်တွေကို လွယ် လွယ်ရှင်းရှင်း ခင်းကျင်းပြပြီး အရွယ်ရဲ့ သဘာဝအလျောက် ကြုံတွေ့ရမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများလည်း တင်ပြထားပါတယ်။ တကယ့်ကို လက်တွေ့ အသုံးချစရာပါပဲ။

အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ခြင်း

အရွယ်ရောက်သူတိုင်းဟာ သဘာဝအတိုင်းပဲ ပညာသင်မယ်၊ အလုပ်အကိုင် လုပ်ရမယ်၊ ချစ်သူတွေ့မယ်၊ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်မယ်၊ ဘဝလမ်းခရီး အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး သာယာတဲ့ အိမ်ထောင် ရေးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းကြရမှာပါပဲ။

အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါက်တာလှရွှေရဲ့ ‘ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်’ တို့၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုရဲ့ ‘သိပ္ပံနည်းကျ အိမ်ထောင် သည်ဘဝ’ တို့ ဆိုတဲ့စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ သူ့နည်းနဲ့သူ ကောင်းကြတာ ချည်းပါပဲ။

အခု ဒီစာအုပ်ကလေး ကောင်းချက်က လူငယ်လူရွယ်တွေ တကယ့် ကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ကြုံတွေ့ရာမှာ ဒီအချက်ကလေးတွေ ကြိုတင်သိ၊ အသုံးချနိုင်မယ်ဆိုရင် တကယ့်ကို အကျိုးရှိပါပေတယ်လို့ အမြည်းလေး ပေးလိုက်ပါရစေဦး။

ဘယ်လို အိမ်ထောင်ဖက်မျိုး ရွေးမလဲ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

စိတ်ပညာကို လက်တို့ခြင်း ■ ၅၅

အခြားသူတစ်ဦးက မိမိကို တကယ်ချစ် မချစ် စစ်ဆေးရန် နည်း သုံးနည်းရှိတယ်လို့ အိမ်ထောင်ရေးပါ ရုဂ္ဂတို့က ဆိုပါတယ်။

၁။ ပထမအချက်က မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေး တစ်ဦးဦးတွင် အခက်အခဲ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာပါက ကျန်တစ်ဦးက ပြဿနာ ကြီး သည် ငယ်သည်မဟု အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဖြေရှင်းပေးရမည်။ ကိုယ်လွတ် ရုန်းလိုသောစိတ်မျိုး မပေါ်ဘဲ ခွန်အားရှိသမျှ၊ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ အခြေအနေဆိုးမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းရမည်။ သို့မှသာ တကယ့် မေတ္တာစစ်၏ သရုပ်ပေါ်၏။

၂။ ဒုတိယအချက်ကား တူညီသော စိတ်ဝင်စားမှုရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ယာယီဖြစ်သော လိင်ဆိုင်ရာ ဆွဲဆောင်မှုဒီဂရီ လျော့ပါးသွားသည့် တိုင် အဆွေခင်ပွန်းသဖွယ် ရပ်တည်ခြင်းတို့ ရှိနိုင်၏။ စိတ်ဝင်စားမှုချင်း တူညီသူနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ငြီးငွေ့ခဲပေ၏။

၃။ တတိယအချက်ကား တာရှည်စွဲမြဲခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်သော် ချစ်လွယ် မုန်းလွယ် မဟုတ်ဘဲ ကြာရှည် တည်တံ့ စွဲမြဲသည့်သဘော ရှိရမည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်သည် မေတ္တာစစ် ကို မှတ်ကျောက်တင်ရာတွင် အရေးပါသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်လာ၏။ အိမ်ထောင်ပြုရာတွင် အချိန်အတော်ကြာယူပြီးမှ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရသလို ဆုံးဖြတ်ပြီးပါကလည်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုဘဲ ဆထက်ထမ်းပိုး မေတ္တာတိုးရန်သာ ကြိုးစားသင့်လှပေသည်။

အဲဒီလို အကြံပေးချက်တွေအပြင် ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားစရာ အချက် တွေကိုလည်း တင်ပြထားပါတယ်။

ချစ်သူဘဝမှာ အပေါ်ယံ အရည်အချင်းများက လှည့်စားတတ်ပါ သတဲ့။ ချစ်စိတ်ကြောင့် စရိုက်မှန်တွေကို မဆန်းစစ်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်ပါသတဲ့။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း လှည့်စားနေတတ်သတဲ့။

၅၆ ■ ကြည်နိုင်း

အဲဒီတော့ အဲဒီ ချစ်စိတ်မွန်မှု အမိုးအကာကို ဘယ်လို ဖယ်ခွာ ကြည့်သင့်သလဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ ကာလ၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟနှင့် ဆိုင်ရာတွေ၊ စိတ်သဘော တိုက်ဆိုင်အောင် ဘယ်လို ညှိသင့်သလဲ။ သည်းခံခြင်း၊ တန်ဖိုးထားမှုနှင့် ပန်းတိုင်များ၊ ဘဝပြဿနာ ဖြေရှင်းရန်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုသင့်သလား၊ အရွယ်မတိုင်မီ အိမ်ထောင် ပြုသင့် မပြုသင့်စတဲ့ ကြောင်းကျိုးစဉ်းစားမှု တွေအပြင် အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်သာယာရေး လမ်းညွှန်ဆိုတဲ့ အကြံပြုချက်၊ လက် တွေ့ကျကျ သုတေသနပြုချက်တွေထဲက အဆီအနှစ် ထုတ်နုတ်တင်ပြချက် တွေကို တွေ့ရပါတယ်။

အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ရေး

သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး သော ဆုလာဘ် ဖြစ်ပါသတဲ့။ မိမိရည်မှန်းရာ ဘဝပန်းတိုင်သို့ အရောက် လှမ်းနိုင်ရေးအတွက် သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးဟာ အခြေခံ အုတ်မြစ် တစ်ချပ် ဖြစ်ပါသတဲ့။

အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အညံ့၊ အလယ် အလတ်၊ အကောင်းဆုံး ဆိုတာတွေ ရွေးချယ်ချင့်ချိန် ကျင့်သုံးနိုင်ဖို့ ဒီ စာအုပ်မှာ ဇယားချပြပထားပါတယ်။

- ၁။ လက်ထပ်ချိန် အသက်၊
- ၂။ ပညာအရည်အချင်း၊
- ၃။ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်း၊
- ၄။ လက်မထပ်ခင် အကျွမ်းဝင်ခြင်း၊
- ၅။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊
- ၆။ အိမ်ထောင်မပြုမီ မိဘတို့ သဘောထား၊
- ၇။ စီးပွားရေး အခြေအနေ၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

စိတ်ပညာကို လက်တို့ခြင်း ■ ၅၇

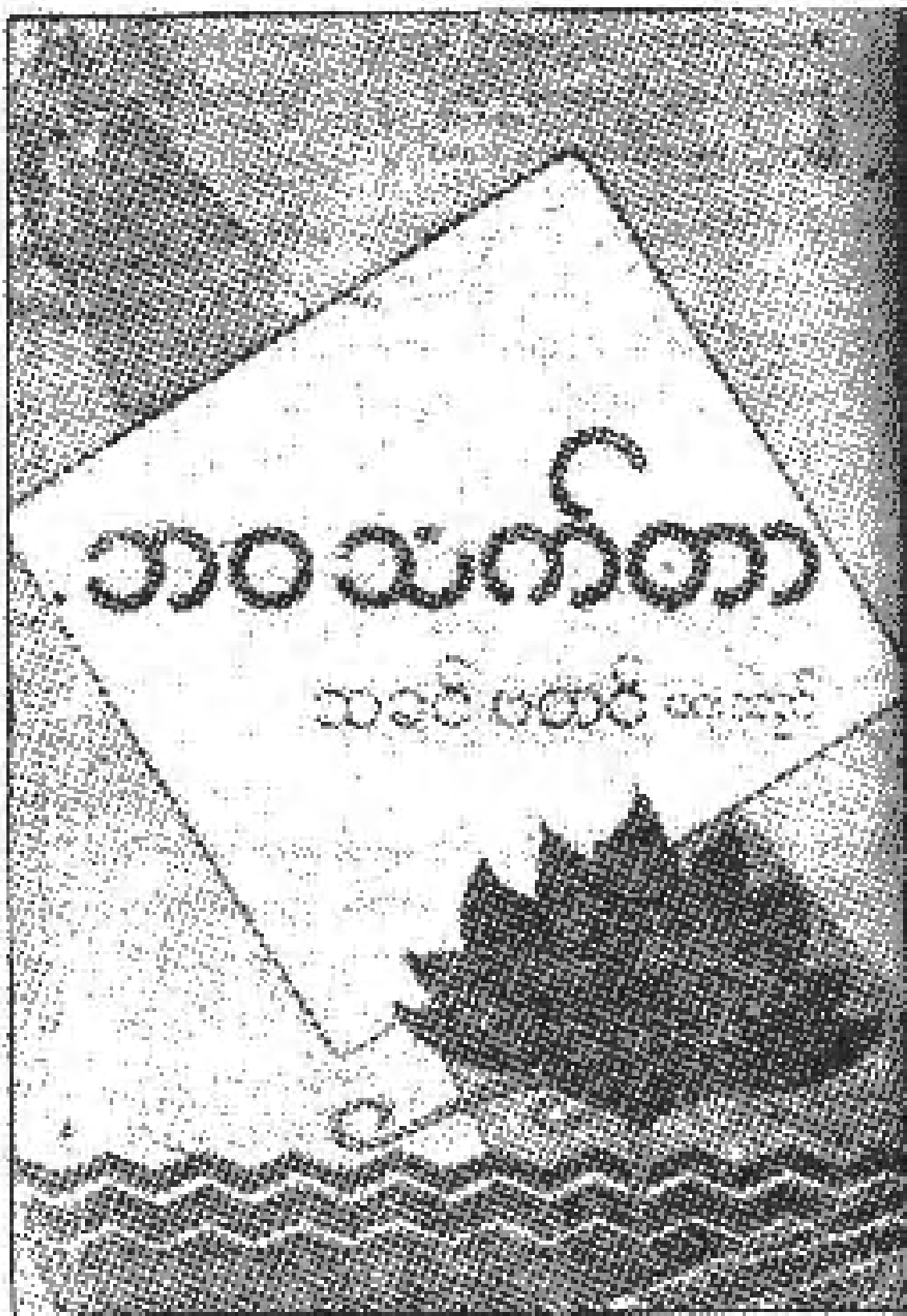
၈။ နေအိမ် အခြေအနေ၊

၉။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် မိဘတို့ သဘောထား၊ အဲဒီ အခြေ အနေ
အရပ်ရပ်တွေကို ကောင်း၊ သင့်၊ ညံ့ တင်ပြထားပါတယ်။

ကဲ ရွေးချယ်ပါတော့ စာဖတ်သူ။

သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်း၊

၁၉၉၁၊ ဇူလိုင်

ဘဝသက်တာကို လက်တို့ခြင်း

မြိန်ရာဟင်းကောင်း ဆိုသလိုပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာမှ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေမယ့် ဟင်းရိုးရိုးကလေး တစ်မည်ကောင်းကလေးနဲ့ ထမင်းမြိန်သလို ငါးပိချက် တို့စရာလေးနဲ့လည်း ထမင်းမြိန်တတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက တကယ်ဝမ်းဟာ လို့ ဆာလောင်နေတဲ့အချိန်၊ သွေးလေချောက်ချားမှုကင်းပြီး ကျန်းမာရေးပြည့်စုံနေချိန်ဖြစ်ဖို့ လိုတာပါပဲ။ တကယ်အာသာရှိတဲ့အချိန်၊ လိုအပ်တဲ့အချိန်လေးမှာ ဖြည့်ဆည်းလိုက်ရဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် များသောအားဖြင့် ခံတွင်းတွေတတ်ကြပါတယ်။

အဲ အခါခပ်သိမ်းတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခံတွင်းတွေပုံခြင်း မတူကြပေဘူး။ သို့သော် ‘မြိန်ရာဟင်းကောင်း’ ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းတော့ ငြင်းကြမယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်လက်တို့မယ့် ဟင်းခွက်ကလေးကိုပဲ ပါမောက္ခ ဦးကျော်ရင်နဲ့ ဂျာနယ်ကျော် မမလေးတို့က အရင် လက်တို့ထားပါတယ်။ သူတို့လက်တို့ချက်နဲ့ပဲ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော် မြည်းစမ်းကြည့်တာပါပဲ။ ပါမောက္ခ ဦးကျော်ရင်က

‘ဤကျမ်းပြုသူသည် သခင်အမည်ခံ နိုင်ငံရေးသမားဘဝ၊ ဗိုလ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၆၀ ■ ကြည်နိုင်း

အမည်ခံ စစ်သားဘဝ၊ ဦး အမည်ရ ကုန်သည်ကြီးဘဝ ဟူသောအားဖြင့် သုံးဘဝ ပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ ကျမ်းပြုသောခေတ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စိုးစံသော ခေတ်၊ ဂျပန်စိုးစံသောခေတ်၊ မြန်မာစိုးစံသောခေတ်ဟူ၍ သုံးခေတ် ညောင်းခဲ့ လေပြီ။

‘သို့ပါသော်လည်း ဤကျမ်းသည် ယခုခေတ်တွင်လည်း မရိုး၊ နောင်ခေတ်တွင်လည်း မရိုး။ ယခုဘဝတွင်လည်း အဖိုးတန်၊ နောင်ဘဝ တွင်လည်း အကျိုးမှန်မည့် ကျမ်းဖြစ်ပေသည်’ လို့ ညွှန်းဆိုထားပါတယ်။

စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေးကလည်း

‘လူဖြစ်၍ လူ့ဘဝသက်တာတွင် လူစဉ်မီမီ နေပိုင်နိုင်ခွင့်ရဖို့မှာ အလွန် အရေးကြီးလေသည်။ လူ ဖြစ်ရလျက် လူစဉ်မီမီ၊ လူမပီခြင်းမှာ အလွန်ပင် အဖြစ်နာလှပေသည်။’

‘ဘဝသက်တာတွင် မှတ်အပ်၊ သိအပ်၊ ဆင်ခြင်အပ်သည့် အချက် အလက်များကို အကိုးအကားများနှင့် အဖက်ဖက်မှ စုံလင်စွာ စုဆောင်း ရေးသားထား၍ ဖတ်မိသူတိုင်း အကျိုးရှိစေမည့်ပြင် မိမိတို့သက်တာတွင် ဘဝအရသာကို အောင်မြင်စွာ ခံစား စံစားနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပေသတည်း’ တဲ့။

ဆရာ ဦးကျော်ရင်နဲ့ ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေးတို့ ညွှန်းတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကျမ်းမှာ နည်းလမ်းကောင်းတွေကို ညွှန်ပြရာမှာ အနောက် နိုင်ငံ ပညာရှိတွေရဲ့ အဆိုအမိန့် အဖုံဖုံ၊ အရှေ့နိုင်ငံ ပညာရှိတို့ရဲ့ ဩပါဒ အစုံစုံတို့ကို အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ သက္ကတစာပေ၊ ပါဠိစာပေ၊ မြန်မာအနုစာပေ များမှ အထောက်အထား အကိုးအကား ကောက်နုတ်ချက်များနဲ့ တန်ဆာ ဆင်ပြီး ရှင်းလင်းလွယ်ကူတဲ့ စကားပြေနဲ့ ဝေဆာစွာ ရေးသားထားပါတယ်။

စာအုပ်အမည်က ‘ဘဝသက်တာ’ တဲ့။ ပြုစုသူက ‘သခင်ဗတင်’ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာစာပေ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲကို ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းတို့လို

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

သခင်ဗသောင်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စုံထောက် မောင်စံရှားတို့၊ ပန်းသာ မစာဥ စတဲ့ အမှီးဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးသလို သခင်ဗတင် ဟာလည်း ‘ဘဝသက်တာ’ ဆိုတဲ့ သုတ ရသ နှစ်ဖြာပေးစွမ်းတဲ့ ဗဟုသုတ ဖြစ်ဖွယ်စာအုပ် ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ‘လော့(ဒ်)အဲဗားဗြူရီ’ ရေးတဲ့စာအုပ်ကို မှီငြမ်းပြုတယ်လို့ စာရေးသူက ဝန်ခံထားပါတယ်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းဖြစ်လို့ စာဖတ်ပရိသတ်များ အတွက် အမြည်းပေးရင်း လက်တို့လိုက်ပါရစေ။

ဒီစာအုပ်မှာ နေမှုထိုင်မှု၊ နေသားတကျ စီမံခြင်း၊ ပညာရေး၊ ငွေရေး ကြေးရေး၊ လုံ့လဝီရိယ၊ အဖျက်တရား၊ ကျန်းမာရေးမှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေး၊ ခေတ်ဝါဒ၊ လူတို့တာဝန်၊ လောကနိဗ္ဗာန် ဆိုပြီး အခန်းပေါင်း (၁၁) ခန်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ တချို့အခန်းတွေက ကောက်နုတ်ပြီး သဘောအမြွက် တင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

နေမှုထိုင်မှု

နေမှုထိုင်မှုမှာ လူမှုရေး အရေးကြီးပါတယ်။ ပေါင်းထိုက်၊ မပေါင်း ထိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဆည်းကပ်ထိုက်၊ မထိုက်တဲ့ ဆရာ၊ ကျွေးမွေးပြုစုသင့်၊ မသင့်တဲ့ တပည့် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားသိဖို့ တင်ပြထားပါတယ်။

မြန်မာကျမ်းများမှာ အများအပြား တင်ပြချက်များ ရှိကြတဲ့အနက် မြွက်ဆိုမှသား၊ နှုတ်သံများသို့၊ စီးပွားလိုယောင်၊ ရူပဆောင်လျက်၊ မှားအောင်ပြစ်ရှာ၊ ကြိုတတ်စွာသား၊ မေတ္တာချီးနှီး၊ လူ့ခွေးမြီးနှင့်၊ တသီးမခြား၊ တစ်ပါးပြည်ရွာ၊ မရှောင်သာ၍၊ မကွာပေါင်းဖော်၊ ပြုရသော်လည်း၊ အပေါ်ကားယှဉ်၊ အလဲကျဉ်၍၊ စိတ်လျှင်နှိမ်ချ၊ အာဝါဆ၍၊ ကာလအလိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ စရိုက်ညီထွေ၊ ကျင့် တတ်စေ’

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၆၂ ■ ကြည်နိုင်း

ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ‘ဂမ္ဘီသာရပျို့’ က ကောက်နုတ်ချက်ကို တင်ပြထားပါတယ်။

အဲဒီလို တင်ပြထားလို့ လူဟာ အမြဲတမ်း ရေစုန်ကိုမျှောလိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အခါအခွင့်သင့်လျှင် အတိုင်းအရှည်ကိုကြည့်၍ ရေစုန်ကို ဆန်တက်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိမှ လူ့လောကမှာ ကြီးပွားနိုင်မတဲ့။

လူတို့ အသက်ရှင်စဉ် ပြုရမည့် ဝတ္တရား များပြားလှကြောင်းကို ‘အသက်သည် တိုတောင်း၏။ အနုပညာ သုခုမအတတ်ကား ရှည်လျား၏။ အခါကောင်း အခွင့်ကား လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားတော့၏။ စုံစမ်းခြင်းကား မသေချာ၊ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကား ခက်ခဲလှ၏’

ဆိုတဲ့ ‘ဟစ်ပိုကရေးတီး’ ဆိုသူ ပညာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ အဆိုအမိန့်ကို လည်း တွေ့ရပါတယ်။

‘မိဘဆွေမျိုးတွေအပေါ် မှီခိုနေစဉ်မှာ လူမှုရေးရာကို ခက်သည်ဟု မထင်၊ သစ်ပင်ကိုမှီ၍ ကြီးရသော ချုံနွယ်ကဲ့သို့ဖြစ်၊ သစ်ပင်တည်း ဟူသော မှီခိုရာ လဲမှသာလျှင် နွယ်တည်းဟူသော သူတစ်ပါးနှာခေါင်းဖြင့် အသက်ရှူသူတို့မှာ အားကိုးရာမဲ့တတ်၊ စားဝတ်နေမှု လူမှုဘဝ အခက်အခဲကို ထိုအခါကျမှ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံရတတ်ပါတယ်’ တဲ့။

လူမှုဘဝ အခက်အခဲတွေကို တင်ပြပြီးနောက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာသင့်ပုံ၊ ဆိပ်ကြီးကမ်းကြီးရှိသောနေရာ၊ ရထားလမ်း၊ ကားလမ်း ကျရာ နေရာတို့တွင် နေထိုင်မှသာ အလုပ်အကိုင် အကြံအစည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နိုင်ကြောင်း၊ ကုန်းခေါင်ရာအရပ်၊ လှည်းလမ်းဆုံရာအရပ်၊ ဝင်ကုန်ထွက်ကုန် မရှိသောအရပ်တို့တွင် နေထိုင်ရလျှင် ဘာမှ မတိုးတက်နိုင်ဘဲ အောက်တန်းနောက်တန်း ကျနေမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း။

အဲဒီလို အရပ်ဒေသ ရွေးချယ်သင့်ပုံတွေ တင်ပြထားတယ်။

အတွင်းအပြင် ညီညွတ်မျှတဖို့အပြင် လောက လူမှုဆက်ဆံရေး၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

နေရာဒေသ၊ ဒေသန္တရ စသည်ဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပြုပြီးနောက် မိမိတို့၏ အတွင်းစိတ်ကိုပါ ပြုပြင်နိုင်ရန်

‘များသောအားဖြင့် လူတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ အချည်းအနီး ဖြစ်အောင် ပြုတတ်ကြ၏။ မနာလိုစိတ်မွေး၊ မစူးစမ်းဘဲ ပြစ်မှား၊ ကိုယ်ဖို့သာ ကိုယ်ယက်၊ စည်းမဲ့သွားလာ၊ ကြွေးတင်ခံ၊ စားသောက်အလွန်ပြု၊ ကျန်းမာခြင်းကို ပေယျာလကန် ထားခြင်းဖြင့် လူ့ဘဝကို ဆုံးရှုံးစေကြောင်း၊

‘လူတို့၏ဘဝသည် ပန်းမွေ့ ရာ ခင်းထားသည်မဟုတ်၊ စစ်မြေပြင် အရပ်လည်း မဟုတ်၊ မရနိုင်သည်ကို တောင့်တခြင်း၊ လွဲရှောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း၊ နားမလည်သည်တို့ကို ပြောဆိုခြင်းတို့ဖြင့် လူ့ဘဝကို အရပ်ဆိုးစေတော့၏’ လို့ ဒီစာအုပ်ရဲ့ ရှေ့ပိုင်း စာမျက်နှာတွေမှာ ခင်းကျင်းပြထားပါတယ်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု နှစ်မျိုး

အများသိကြပြီးဖြစ်တဲ့ သမ္မာအာဇီဝ ကောင်းသော (အပြစ်ကင်းသော) အသက်မွေးမှုနဲ့ မိစ္ဆာဇီဝ မကောင်းသော (မတရားသော) နည်းဖြင့် အသက်မွေးမှုတို့ဖြစ်ပါတယ်။

‘မတရားသောနည်းဖြင့် ရအပ်သော ငွေကြေးဖြင့် တိုက်တာခြံမြေ၊ မော်တော်ကား စသည်ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ နေရခြင်းထက် တရားသဖြင့် ရအပ်သော၊ မိမိချွေးနည်းစာဖြစ်သော အနည်းငယ်သော ကြေးငွေဖြင့် ထမင်းကို ဆားဖြူး၍ စားသောက်ရခြင်းက သာလွန် မွန်မြတ်၏’ တဲ့။

အဲ့ဒါဟာဖြင့် အရိုးခံ သစ္စာတရားပါပဲ။

‘အချို့သောသူများသည် ကံကို ယုံကြည်ကြ၏။ လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ရမည့်ကိစ္စကား ရှောင်လွှဲမရဟု ယူဆကာ စိတ်ကို လျှော့လိုက်တတ်ကြ၏။ အထက် ဩဇာအာဏာ ခန့်ခွဲသမျှ၊ စီမံသမျှကို

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၆၄ ■ ကြည်နိုင်း

ငုံခံကြ၏။ ကျနသော သိပ္ပံအတတ်သည် လောကတွင် အထင်အရှားရှိရာ ကား အချိန်တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာကြောတွင် တက်မကို နိုင်နင်းစွာ ကိုင်၍ လိုရာခရီးသို့ ရောက်အောင်သွားရာ၏’

‘ရေသင့်ရာ၊ လေပင့်ရာသို့ မျောချင်တိုင်း မျောစေတော့ဟု မိမိတို့ ဘဝကို မဖြုန်းသင့်ကြပေ’..... တဲ့။

ပညာရေး

ပညာရေးအပိုင်းမှာလည်း ထုံးဟောင်းပုံပြင်၊ သကေ၊ လောက နီတိ၊ ကိုးခန်းပျို့ထဲက ကောက်နုတ်ချက်များဖြင့် ဝေဆာစွာ တင်ပြထား ပါတယ်။

လောကတွင် အကြိမ်ကြိမ် ဖြေဆိုရမည့် ပုစ္ဆာကြီး သုံးရပ် ရှိပါ သတဲ့။

(၁) မှားသလား၊ မှန်သလား။

(၂) အတုလား၊ အစစ်လား။

(၃) ဆိုးသလား၊ လှသလား။

ထိုကဲ့သို့သော နက်နဲလှသော လောကီရေးရာ ပုစ္ဆာပြဿနာများ ကို အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာ ပြည့်စုံမှသာလျှင် လုံလောက်ကျေနပ်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသတဲ့။

ပညာရေးအခန်းတွင် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်လပ်ခဲ့သော တိုင်းပြည်များ အကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲများ၊ မျိုးချစ်အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို ပြုစု ဘာသာပြန်သင့်ပုံ စသည်ဖြင့် တင်ပြပြီး....

‘စူးလျက်ရှိသော ဓားကို ကလောင်စွမ်းဖြင့် ထက်စေ၏။

ထက်မြက်သော စိတ်ကူးဉာဏ်မှာ လှံစွပ်ထက် သတ္တိရှိ၏’..... ဆို သည့် လော့(ဒ်)အဲဗားဗြူရီ၏ အဆို။

‘မသိမလိမ္မာ ပညာမရှိခြင်းသည် ဘုရားသခင်၏ အပြစ်ဒဏ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်၏။ ပညာမှာမူ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပျံတက်နိုင်ရန် တပ်ဆင်ပေးသော အတောင်ဖြစ်၏’ ဆိုသည့် ရှိတ်စပီးယား၏ အဆိုတို့ကို ပြုပြီးနောက် ‘မိန်းမတို့၏ အဝတ်ခန်းမှာ စာကြည့်တိုက် ဖြစ်ရမည်’ ဆိုသည့် ဂျာမန် စကားပုံလေး ကိုးကားထားပြန်တော့ ဘာကြောင့်လဲ။ အမျိုးသမီးများဟာ အဝတ်အစားနောက်သာ အလိုက်များနေလို့ ဒီစကားပုံ ပေါ်လာလေသလား လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ မြန်မာစကားပုံ မဟုတ်လို့ သက်ပြင်းတော့ ချနိုင် ပါရဲ့။

‘ရွတ်တတ် ဖတ်တတ်ကာမျှနှင့် တတ်သည်မမည်၊ ဝမ်းတွင်းဉာဏ် သဘောပေါက်မှ တတ်သည်မည်၏’ ဆိုတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား ရဲ့ အဆိုအမိန့်တို့ကို တင်ပြပြီး ခေတ်ပညာတတ်တို့ရဲ့ သက်ကြီးရွယ်အို များအပေါ် ဂါရဝတရား ပျက်ကွက်မှု၊ ရဟန်းသံဃာများအပေါ် မိမိတို့၏ ဂုဏ်ရာထူးဖြင့် မထိုက်တန်လေဟန် ဝတ်ပြုခြင်း၊ နေရာပေးခြင်း စသော ယဉ်ကျေးမှု ပျက်ကွက်ခြင်းများကို ဝေဖန်သုံးသပ်ပြထားပါတယ်။ ‘ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို အတွင်းသဘော အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်ဖြင့် အဖိုးဖြတ်ရပေမည်။ ဝိညာဉ် က လိမ္မာရေးခြားစွာ အမိန့်ပေးခြင်း၊ တရားသဖြင့် ကြင်နာစွာ အုပ်စိုးခြင်း၊ အကျိုးကိုရှေးရှု၍ သတိရှိခြင်းဖြင့် အပြစ်ကင်းသော လူ့အဖိုးတန်တစ် ယောက် ဖြစ်လာစေနိုင်၏’ တဲ့။

အထူးသဖြင့် ‘အဖျက်တရား’ များကို ဖယ်ရှားနိုင်လျှင် တန်ဖိုး ပိုတက်ကာ ကြီးပွားအောင်မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဟိတောပဒေသာကျမ်းလာ အဖျက်တရားများကား

- (၁) အပူအပင်မရှိ ပျင်းရိလှခြင်း၊
- (၂) ကာမဂုဏ်-အကြိုက်၊ တဏှာမိုက်ကြောင့် အပျော်လိုက်ခြင်း၊
- (၃) အမြဲထာဝရ-အနာရောဂါ စွဲကပ်နေခြင်း၊
- (၄) နေရင်း - ဇာတိရပ်မြေကို မစွန့်ခွာနိုင်ခြင်း၊

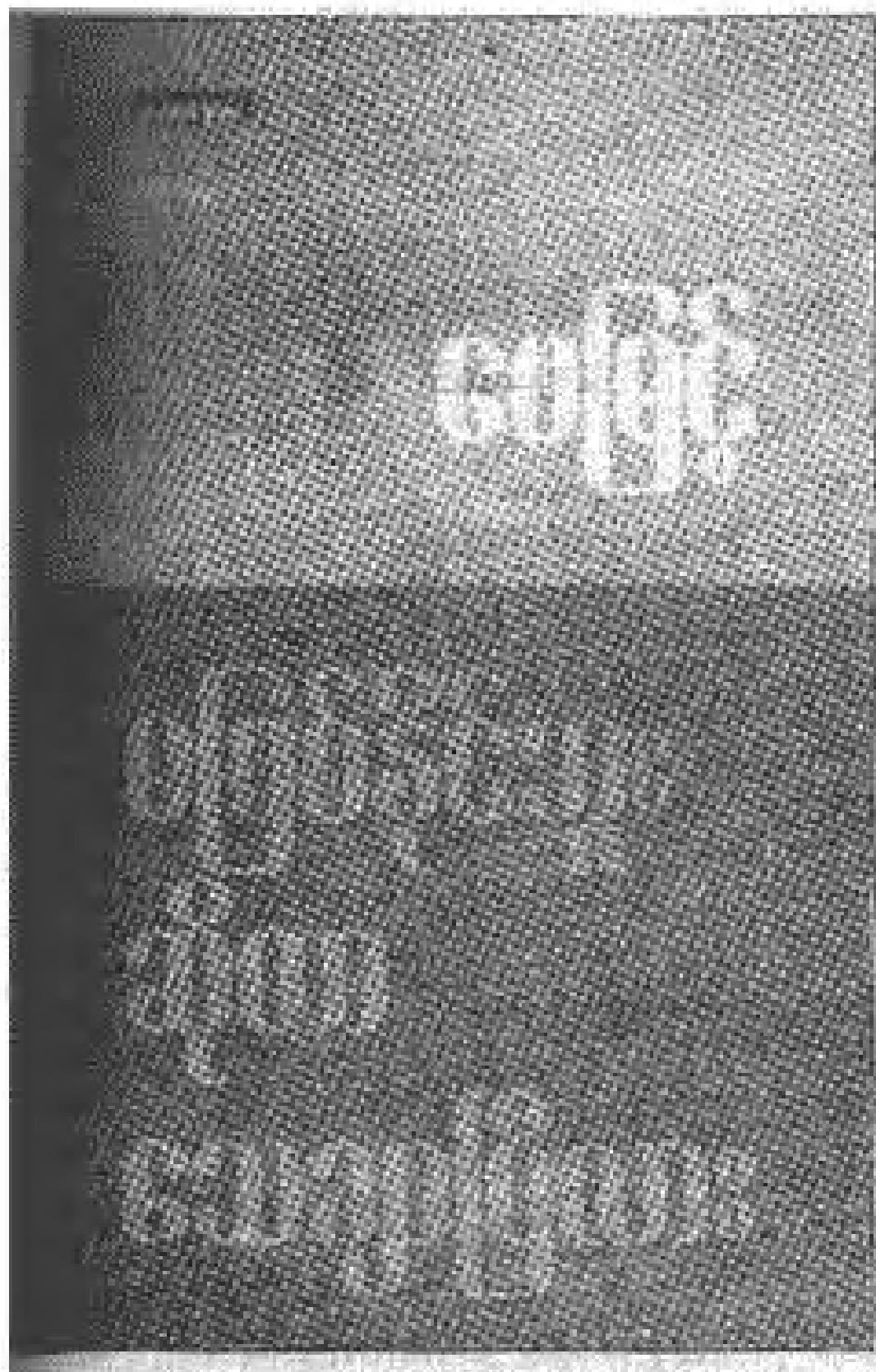
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၆၆ ■ ကြည်နိုင်း

(၅) ရပြီးပစ္စည်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း (၀၁) တရားသဖြင့် ရှိအပ်သည့်
လောဘ မရှိခြင်း..... တို့ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအချက်များအပြင် အခြား အဖျက်တရားများရှိနိုင်ကြောင်းလည်း
တင်ပြထား၏။

ကျွန်တော့်မှာ အမြွက် ဟင်းအမြည်းမျှသာ တင်ပြနိုင်ပေရာ ကျန်
အပိုင်းများကိုလည်း အပြန်အကျယ် စဉ်းစား၍ ဆည်းပူးရှာဖွေ လေ့လာ
နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသတည်း။

ဖြစ်မြောက်နိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား

ဆရာဖေမြင့် မြန်မာပြန်စီစဉ်သည့် ‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား’ ဒုတိယအကြိမ်ရိုက် စာအုပ်ကို ဖတ်ရပါသည်။ ပထမအကြိမ် တုန်းက မဖတ်လိုက်ရ။ တက်ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် နေမှာပါပဲဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလိုက်မိသည်။

‘တက်ကျမ်း’ ဟု ယေဘုယျ ခေါ်ဆိုနေကြသော ကြီးပွားရေး အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေ ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ပင်ကိုရေးရော ဘာသာပြန်ပါ အတော်အတန် ထွက်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘တက်ကျမ်း’ များ အောင်မြင်သဖြင့် အဖြစ်လိုက်လုပ်ကြသူများ ရှိသလို တခုတ်တရ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ဇောက်ချပြုစုရေးသား နေသူတွေလည်း ရှိသည်။

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းသည် တော်တော်စောစော ကာလပိုင်းတည်းမှ ကြီးပွား အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေ ရေးခဲ့သည်။ များသောအားဖြင့် ပင်ကိုရေးများ ဖြစ်သည်

ဆရာကြီး ဦးဗဂျီ၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ဦးခ၊ လောကဓံ ဦးထွန်းလှ၊ လူထုဦးလှ၊ ဆရာတက်တိုး၊ ဒဂုန်နတ်သျှင်၊ ဆရာလှသမိန်၊ ဦးတင် (ဒဂုန်ရွှေမျှား)၊ ဦးနု၊ ဒေါက်တာကျော်စိန် စသည် စသည်ဖြင့်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

စာရေးဆရာကြီး အတော်များများပင် ရေးသားပြုစုခဲ့ကြဖူးသည်။ ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ‘တက်ကျမ်း’ ကို မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ကြသူများတွင် ဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းနှင့် ဆရာဖေမြင့်တို့သည် အများဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။

‘တက်ကျမ်း’ ကို ပြုစု၊ ပြန်ဆို ရေးသားသူတို့၏ အရင်းခံစေတနာသည် ရှေးယခင်ထဲမှ ယခုကာလအထိ စာဖတ်သူများ ကြီးပွားအောင်မြင်ကြပါစေ၊ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းလှပါစေ ဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်အရင်းခံကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ခြွင်းချက်အနေဖြင့် စာအုပ်ရောင်းကွက် သဘောအရလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ‘တက်ကျမ်း’ သည် ဖတ်သူကို အကျိုးမယုတ်စေနိုင်၊ အနိမ့်ဆုံးအဆင့် စီးပွားရေး အဆင်မပြေသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများအား စိတ်အားတက်ကြွစေပါသည်။

ယခု ဆရာဖေမြင့် စီစဉ်ပြန်ဆိုသော ‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရသည်။ စီစဉ်ပြန်ဆိုဟု သုံးနှုန်းရသည်မှာ ရှိပြီးစာတစ်အုပ်ကို အလွယ်တကူ ကောက်ယူပြန်ဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းမှ The Best Advice I Ever Had ဟူသော မူသေခေါင်စဉ်တပ် အခန်းတွင် ဖော်ပြချက်များကို ကောင်းနိုးရာရာ စုစည်းလျက် ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

Reader's Digest ၏ The Best Advice အခန်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အတွေ့အကြုံကြီးမားသူ၊ အောင်မြင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေထံ သူတို့၏ ဘဝအောင်မြင်ရေး အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးသားပေးပါရန် တောင်းခံခဲ့သည်။ နယ်အသီးသီး၊ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးသားပေးပို့ကြသည်။ ထို ရေးသားပေးပို့ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲတွင် အနုပညာနယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပညာရေးနယ်ပယ်၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးနယ်ပယ်၊ တရားရေးနယ်ပယ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၇၀ ■ ကြည်နိုင်း

စသည်ဖြင့် နယ်ပယ်အသီးသီးမှ အောင်မြင်ထင်ရှားသူများ ပါဝင်သည်။

၁၉၂၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဂရင်းနစ် ရွာကလေးမှ ဝါသနာတူ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သည့် ဒီဝစ် ဝေါလေ့စ်နှင့် လိုင်လာအေချီစန် ဝေါလေ့စ်တို့ ကြီးကြပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းပါးလေးသည် ယခု အခါတွင် သိကြသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ယခု ဆရာဖေမြင့် ပြန်ဆိုသော ‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား’ စာအုပ်တွင် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်း The Best Advice အခန်းတွင် ရေးသားချက်များ (၂၃) ပုဒ်ကို စုစည်းပြန်ဆိုထားသည်။ တစ်ပုဒ်ချင်း၏ အစတွင် ရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း ပါရှိသည်။ ရေးသူ၏ အကြောင်း သိရသဖြင့်လည်း သူရေးသည့် ကိုယ်တိုင်အတွေ့အကြုံသည် စာဖတ်သူ အတွက် ပိုလေးနက်လာသည်။

‘ယခုစာအုပ်တွင် လူမည်း ဆင်းရဲသားလေးဘဝမှ အမေရိကန် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရေးလောက၏ ထိပ်သီးဖြစ်လာသူ ဂျန်ဟာရီးဂျန်ဆင်၊ အမေရိကန် ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား လူရွှင်တော် ဂျက်ဘင်နီ၊ အိုလံပစ် ရွှေတံဆိပ် (၅) ခုရှင် ရေကူးချန်ပီယံ ဂျန်နီဂိုက်(စ်)မူလာ စသည်ဖြင့် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဥပဒေပညာရှင်၊ ဂီတပညာရှင်၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ နယူးယော့ စတော့ရှယ်ယာဒိုင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ စာနယ်ဇင်းသမား၊ အထက်လွှတ်တော်အမတ်၊ ပန်းပုပညာရှင် စသည်ဖြင့် နယ်အသီးသီးမှ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူများ၏ ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးချင်း၏ ကိုယ်တွေ့ ကြီးပမ်းလုပ်ဆောင်ချက်၊ အောင်မြင်ရေးသော့ချက်တို့ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ရှုရ၏။

Live မဂ္ဂဇင်း၏ ဓာတ်ပုံအဖွဲ့ဝင် သတင်းထောက် ဓာတ်ပုံဆရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် မာဂရက်ဘာ့ခ်ဂိုက်က သူ့အတွေ့အကြုံကို တင်ပြရာတွင် သူသည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ရကြောင်း၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ခြေထောက်ကြီးချည်ကာ ပြတင်းမှ ခေါင်းပြု၍ တောင်စောင်းတောင်ကြားထဲ ပွတ်ခါသီခါ ကောင်းကင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရသည့် အတွေ့အကြုံကို တင်ပြထား သည်။ သူက သူသည် ငယ်ငယ်ကလည်း အလွန်ကြောက်တတ်ခဲ့ကြောင်း အမေ့ဩဝါဒစကားကြောင့် သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက် နိုင်ခဲ့ကြောင်း

“ကြောက်စိတ်ကို ရဲရဲကြည့်၊ ရဲရဲရင်ဆိုင်၊ ဘာမှ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ ကြောက်စိတ်မျိုးဆိုရင် အဲဒီလို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ လုံးဝ အစပျောက် သွားလိမ့်မယ်။ တကယ် ကြောက်သင့် ကြောက်ထိုက်တဲ့အရာလို့ တွေ့သွား ရင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ တစ်ခုခုက မကြောက်ရအောင် ကယ်သွားလိမ့်မယ်” ဆိုသည့် တန်ဖိုးရှိလှသည့် သူ့မိခင်၏ ဩဝါဒ စကားကိုတင်ပြပြီး သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ရင်ဆိုင်ရသည့် စွန့်စားလုပ်ဆောင် ရသည့် ကိစ္စတိုင်းတွင် မိခင်စကား ဦးထိပ်ထား မှတ်သားလိုက်နာခဲ့ရသဖြင့် အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း တင်ပြထားပါသည်။

မာဂရက်ဘာ့ခ်ဂိုက်ကဲ့သို့ပင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တစ်ဦးချင်း စံပြ လုပ်ဆောင်နိုင်မှု၊ အောင်မြင်မှု၊ အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာများ၊ မှတ်သား ထိုက်သော အတွေ့အကြုံ တင်ပြချက်များကို တင်ပြရင်း ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သေချာပြီလား’ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ရဲရဲပြန်မေးပြီး အခက်အခဲကို ကျော် လွှားအောင်မြင်နိုင်ကြဖို့ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ကို လက်တို့ လိုက်ရပါတယ်။

မြန်မာ့နေ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၉၊ ဧပြီလ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՆԱՀԱՅՈՒՄ

ՔԱՂԱՅՈՒՆԻ ԲԱՆԿ

(ԳՆԱՀԱՅՈՒՄ ԵՎ ԲԱՆԿԱԿԱՆՈՒՄ)

ԲՆԱԿ

တရားတော်ကို လက်တို့ခြင်း

အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ (အရှင်ဇောတိက)

မဟာမြိုင်စာစဉ် (၁) အဖြစ် မဟာမြိုင်တောရ ဆရာတော် အရှင်ဇောတိကရဲ့ ‘အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ’ ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်ကို မဖတ်ရခင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ညွှန်းဆိုငှားရမ်းချက်အရ ဆရာတော်ရဲ့ တရားတိပ်ခွေကို နားထောင်ရပါတယ်။

နားထောင်ထောင်ချင်း ချက်ချင်းသတိပြုမိတာက တရားတိပ်ခွေ နားထောင်ရင်း ကြားနေကြ ဓမ္မရစ်သမ်ကို မကြားရဘဲ စကားဝိုင်းမှာ မိတ်ဆွေချင်း ဝိုင်းထိုင်စကားပြော ဆွေးနွေးနေကြသလို ကြားနာခြင်း ပါပဲ။

ဆရာတော်ရဲ့ လေသံဟာ ခပ်အေးအေး ဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားဝင်ချောမွေ့စေပါတယ်။ ရိုးရိုးအေးအေး ပြောနေရင်းက နားစိုက်လာမိတာပါပဲ။ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဟောပြော ရှင်းပြတတ်တော့ နားရှင်း၊ နားရှင်းတော့ နားဝင်၊ နားဝင်တော့ နှစ်ခြိုက်၊ နှစ်ခြိုက်ရာက ပီတိဖြစ်၊ အဲဒီတော့ မှတ်သားမိ၊ မှတ်သားစွဲမြဲမိရာက တရားဘာဝနာကို နှလုံးသွင်းမိလာတာပါ။ ဆရာတော်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လိုအပ်ရင် အင်္ဂုလိပိစကားလုံး ညှပ်ပြောတတ်ပါတယ်။ ပိုမိုခေတ်မီပြီး လူငယ်များနဲ့ ပိုရင်းနှီးနားဝင်လာစေတယ်လို့ ယူဆမိပါရဲ့။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၇၄ ■ ကြည်နိုင်း

လေသံ၊ ပြောဟန်ကတင် နားဝင်စေသလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ ပြောဟောဆွေးနွေးတဲ့ အကြောင်းအချက် အနှစ်သာရက အဓိကပါပဲ။

ဘဝမှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ကြည်ကြည်လင်လင် နေတတ်အောင်၊ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့၊ အနှစ်သာရမဲ့ မကုန်ဆုံး မဖြုန်းတီးမိအောင်၊ နေ့စဉ် လူမှုဘဝတွေမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ ပြဿနာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း တွေ သဘောထားမှန်မှန် သတိပဋ္ဌာန်တရားနဲ့ ဖြေရှင်းတတ်အောင် ဆရာတော်ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေက သင်ကြားပေးပါတယ်။

လောဘကြီးသူ၊ ဒေါသကြီးသူ၊ အရက်ကြောင့် ဘဝပျက်နေသူ၊ မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးလူငယ်တွေ၊ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ ထိပ်ဆုံးမှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေသူတွေ၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေသူများ၊ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူတွေ၊ ခွဲစိပ်ကုသခံပြီး နောက်ဆုံး အခြေအနေ စောင့်နေရသူတွေ အားလုံးဟာ ဆရာတော်ရဲ့ တရားတိပ်ခွေ တွေ နားထောင်ပြီး ဘဝအမြင်သစ် ရကြပါတယ်။ ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းအောင်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေနိုင်အောင်၊ နေတတ်အောင်၊ တန်ဖိုးရှိအောင် သတိနဲ့ နေထိုက်ကြောင်း သဘောပေါက်လာကြပါတယ်။

အဲဒီလို ပန်းသတင်းလေညှင်းဆောင်၊ တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာ ဆိုသလို လက်ဆင့်ကမ်းကြရင်း၊ နာကြားကြရင်း အခုတော့ ဆရာတော်ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကို အများပြည်သူ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖတ်ရှုနိုင်ဖို့ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ရှိလာတာပါပဲ။

မဟာမြိုင်စာစဉ် (၁) အဖြစ် ‘အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ’ တဲ့။ ဒီ စာအုပ်မှာ အရှင်ကေသရိန္ဒ (တော်ဝင်နွယ်) ရွှေတောင်ကုန်းရိပ်သာက နိဒါန်းရေးသားထားပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ မှတ်သားစရာ တရားတော် နှစ်ပုဒ် ပါဝင်ပါတယ်။ အပ္ပမာဒ (သတိနဲ့ နေတဲ့အကျင့်) ကို အခြေခံပြီး ဆရာတော် ရှုထောင့်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

တရားတော်ကို လက်တို့ခြင်း ■ ၇၅

မျိုးစုံက ဟောကြားထားတဲ့ တရားတိပ်ခွေပေါင်း (၁၀၀) ကျော် ရှိတဲ့အနက် စာအုပ်အဖြစ်တော့ ယခုဆို သုံးအုပ် ထွက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ၊

ဘဝဆိုတဲ့ကျောင်း၊

မေတ္တာတရား - စတဲ့ သုံးအုပ်ပါပဲ။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ နားဝင်ချောမွေ့စေတဲ့ ဟောပြောချက်တွေပါပဲ။

အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေတဲ့။

ဘဝမှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ အများကြီးပါ။ လောကကြီးမှာ အဆင်မပြေတာတွေ၊ အလိုမကျတာတွေ၊ ဒေါသဖြစ်စရာတွေ၊ မပြည့်စုံမှုတွေ အများကြီးပါ။ အဲဒီ အများကြီးကို တွေးပြီး ဝန်ပိနေရင်၊ အနေမတတ်ရင် စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်သာနွမ်းရုံ ရှိပါသတဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိ၊ အခြေအနေမှန်ကို ယထာဘူတ အမှန်မြင်အောင်ကြည့်၊ သတိဉာဏ်လေးနဲ့ ပြုပြင်ရင် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရမှာ အမှန်ဖြစ်ပါသတဲ့။ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိမှ ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သတိရှိနေတဲ့ အချိန်နဲ့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် မတူကြောင်း ဆရာတော်က ပိုင်းခြားဟောထားပါတယ်။

သတိမရှိတဲ့အခါ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ၊ ကိုယ်အမူအရာက ခန့်ညားမှုမရှိ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ထက် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ကြီးသူ၊ ချမ်းသာသူ၊ လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရတဲ့အခါ သတိမရှိသူဟာ သိမ်ငယ်နေတတ်ပါတယ်။ အားငယ်ကြောက်ရွံ့နေတတ်ပါတယ်။

သတိရှိနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ အားငယ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါး အရှိန်အဝါက ကိုယ့်ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး။ သတိရှိနေရင် ကိုယ့်မှာ တည်ကြည်မှု၊ အေးချမ်းမှု၊ ခန့်ညားမှုဆိုတာ ရှိနေတာပါပဲ။

“ဘဝဆိုတဲ့ ထမင်းကို မလွဲမသွေ စားရမယ့် လူငယ်တွေဟာ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၇၆ ■ ကြည်နိုင်း

ပင်ကိုယ်ဉာဏ်လည်း ရှိရမယ်။ အတွေးအခေါ်လည်း ရှိရမယ်။ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကိုလည်း သေသေချာချာ ခိုင်ခိုင်မာမာ လေ့လာ ထားရမယ်။ ဒါကြောင့် အခုခေတ် လူငယ်တွေကို ပြောချင်တာက ပေါ့ပေါ့နေလို့ မရတော့ဘူး။ အစွမ်းအစတွေ အများကြီးထုတ်ရ လိမ့်မယ်”(စာ - ၈၀)

စာပေသင်ကြားမှုနဲ့ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံမှု ယှဉ်ပြောသွားပုံလည်း မှတ်သားဖွယ်ရာပါ။

အင်္ဂလိပ်စာကို ကျောင်းမှာ (၁၅) နှစ်ကျော်လောက် သင်ရပါလျက် နားထောင်ရတဲ့အခါ တချို့ ချက်ချင်း နားမလည်။ ရုတ်တရက် သဘော မပေါက်၊ ပြန်ပြောဖို့လည်း သွက်သွက်လက်လက် မရှိ။ ချက်ချင်း သဘော မပေါက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ အင်္ဂလိပ်စာဟာ ဘဝထဲ ရောက်မလာသေး လို့။ နေ့စဉ်ဘဝထဲ ရောက်မလာသေးတော့ ထိတွေ့ရတာ စိမ်းနေပါသတဲ့။ နေ့စဉ် သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ဘဝထဲ ရောက်လာမှ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါသတဲ့။

အဲဒီလိုပဲ ဘုန်းကြီးတွေ ကိုရင်လေးဘဝက ဓမ္မာစရိယ အောင်မြင် သည်အထိ ပါဠိစာပေကို နှစ်ပေါင်း (၂၀) လောက် လေ့လာခဲ့ရ။ ဖတ်ရုံ ဖတ်တတ်ပြီး တခြားက ဘုန်းတော်ကြီးတွေလာလို့ ပါဠိလို ပြောတဲ့အခါ ပြန်မပြောနိုင်၊ ပြောတာလည်း ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်။ ဒါ ဘာ ကြောင့်လဲ၊ အလေ့အကျင့် မလုပ်ခဲ့လို့။ ဒီတော့ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဘဝ ထဲကို ရောက်မှပဲ ထိရောက်မှုရှိပါတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တစ်ရက်၊ တစ်ပတ် အားထုတ်လိုက်၊ နောက် ရပ်နေ၊ မလုပ်ဖြစ်၊ ဗာဟီရတွေကများ၊ စိတ်မအား လူမအားကြ။ ဒီတော့ သွားရင်းလာရင်း၊ စားရင်းသောက်ရင်း၊ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း မမေ့မလျော့ သတိလေးကပ်၊ တရားရှုမှတ်တတ်ဖို့ နေ့စဉ်ဘဝ ထဲမှာပဲ တရားကို ရှုမှတ်တတ်ဖို့။ အဓိကအချက်မှာ အပ္ပမာဒ (သတိနဲ့ နေတဲ့အကျင့်) ရှိဖို့ပါပဲလို့ ဆရာတော်က ဟောပြောထားပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

တရားတော်ကို လက်တို့ခြင်း ■ ၇၇

ပေါ့ပါးလွယ်ကူစွာနဲ့ ဘဝကို သတိကပ်ရှုကြည့်ဖို့ အကျိုးကျေးဇူးများလှတဲ့ လက်တွေ့တရားတော်တွေကို ဆရာတော်ဟာ ရိုးရိုးလေး ရှင်းပြဟောပြထားပါတယ်။ တရားဘာဝနာ မွေ့ထုံသူများအတွက် စာအုပ်ကောင်းကလေး တစ်အုပ်အဖြစ်

“အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ” တဲ့။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း၊

၁၉၉၈၊ ဇွန်

တက်တို

ပုဂံဘေဏ္ဍာရီ
မှတ်တမ်း

TAK TOI

အတွေးအခေါ်ကို လက်တို့ခြင်း

လက်ရွေးစင် သူတို့အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ (တက်တိုး)

၁၉၈၈ ခု၊ မတ်လထဲမှာ ဆရာတက်တိုး ပြန်ဆိုပြုစုတဲ့ 'လက်ရွေးစင် သူတို့အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ' စာအုပ် ထွက်လာပါတယ်။ မူလက သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက် စုပေါင်းပြီး လေးတွဲ ခွဲထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အုပ်တွဲတွေ ရှာမရသလောက် ဖြစ်နေချိန်မှာ အခု 'ဆု' စာပေက စုစုစည်းစည်း လေးတွဲပေါင်း ထွက်ရှိလာတာပါပဲ။

ဒီစာအုပ်ကို ဆရာတက်တိုးဟာ 'A Dictionary of Quotations' လို့ စာအုပ်မျိုး တစ်အုပ်တည်းကသာ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ တိုင်းမ်၊ နယူးစ်ဝိမ်၊ ရီးဒါးဒိုင်ဂျက်၊ ဆန်းရှိုင်း၊ စပွတ်နစ်၊ စာအုပ်စာပေ မဂ္ဂဇင်း၊ အမေရိကန်၊ စာပဒေသာ မဂ္ဂဇင်း၊ ရိုက်တာမဂ္ဂဇင်း၊ သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်း၊ ဆတ္တာဒေးရီးဗျူး စတဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေက သင့်နိုးရာရာ ကောက်နုတ်ချက် များလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အခြား စာအုပ်စာတမ်း များစွာကလည်း ဝါသနာအရ သတ်မှတ် ထုတ်နုတ်ချက်တွေ များစွာ ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း **'ပြုစုပြန်ဆိုသော'** လို့ ခေါင်းစဉ်မှာ သုံးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးဆရာကြီးများ တခုတ်တရ ဖတ်မှတ် လေ့လာစုဆောင်းလို့ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ကြတဲ့ စာအုပ်စာပေတွေဟာ စာရေးမယ့် လူငယ်တွေ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၈၀ ■ ကြည်နိုင်း

အတွက်ရော၊ စာဖတ်ပရိသတ် အများစုကြီးအတွက်ပါ အလွန် တန်ဖိုး ရှိလှပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကောက်ကာငင်ကာ တင်ပြရရင် ဆရာ ဦးသုခ ရဲ့ သုခမှတ်စု၊ ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ စာကိုးစကားကိုး၊ ရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ ရဲ့ သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓာန်၊ ဒေါက်တာရီရီရဲ့ သုတေသန အဘိဓာန် များမှတ်စု၊ ဆရာနန်းညွန့်ဆွေ တည်းဖြတ်တဲ့ ဟံသာဝတီ ဆုံးမစာ ပေါင်း ချုပ်၊ ဆရာဦးသော်ဇင်ရဲ့ နိတိစွယ်စုံ၊ မန္တလေးဦးဝင်းလှိုင်ရဲ့ သုတပဒေသာ အဘိဓာန်၊ မောင်ဇနိယရဲ့ မြန်မာ့ရေးရာ သုတပဒေသာ၊ ဦးညီညီထွန်းရဲ့ ဗဟုသုတ ဟင်းလေးအိုးကြီး၊ ဦးသန်းဖေမြင့် ရဲ့ ဗဟုသုတ ဒိုင်ယာရီ စသည် စသည်ဖြင့် အတော်လေး ထွက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခု ဆရာတက်တိုးရဲ့ စာအုပ်ကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြား အဆိုအမိန့် များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် **‘သူတို့ အတွေးအခေါ်’** လို့ နာမည်ပေးထား တာပါပဲ။

ဆရာတက်တိုး ပြုစုခဲ့တဲ့ **‘ဘဝနှင့် စာပေ’** စာအုပ်ဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများအကြောင်း၊ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း၊ ဝတ္ထုအပေါ် အမြင်၊ ရေးသူ စာရေးဆရာကြီးများရဲ့ ဘဝအကြောင်းအရာတွေ စသည် ဖြင့် ဆရာရဲ့ အားထုတ်ချက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကမ္ဘာ့စာပေ ဗဟုသုတ များစွာတိုးခဲ့ပါတယ်။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာတက်တိုး ဆက်တိုက်ရေးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့စာပေ ရေးရာ၊ ကဗျာ၊ အက်ဆေး၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ အကြောင်းအရာ များစွာဟာ စုစုစည်းစည်းနဲ့ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်စေချင်ပါတယ်။ ဆရာ တက်တိုးဟာ ပင်ကိုယ်ရေးရော၊ ဘာသာပြန်ပါ ရေးသားတဲ့ စာရေးဆရာ ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေ အမျိုးအစားတွေ အနေနဲ့လည်း အတော် စုံစုံ ရေးခဲ့ပါတယ်။ သမ္မတလင်ကွန်း၊ ကမ္ဘာ့စာဆိုကြီးများ၊ ကမ္ဘာ့ဆိုးပေ ကြီးများ၊ မာတာဟာရီ၊ နပိုလီယံ စတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ ဘဝနှင့်စာပေ၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အတွေးအခေါ်ကို လက်တို့ခြင်း ■ ၈၁

..... နှင့် စာပေ၊ ရွှေစင်နှင်းဆီ စတဲ့ စာပေဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေ၊ အာဇာနည် စိတ်နှင့် အညွန့်တလူလူ၊ အချစ်နှင့် စိတ်ပညာ၊ တက်တိုး၏ အတွေးအမြင် စတဲ့ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ၊ အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေ၊ လံခြားသမား၊ ခါးကုန်းကြီး၊ ငါးဦးကြမ္မာ၊ အခါလည်သား စတဲ့ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုရှည်တွေ၊ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုတွေ များစွာပါပဲ။ ဂျပန်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ သီဟိုဠ် စတဲ့ ခရီးသွား စာပေတွေ၊ ဒေးကာနက်ဂျီရဲ့ သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေးလို တက်ကျမ်း တွေ၊ စာပေအမျိုးအစား တော်တော်စုံစုံ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

မင်းမှုထမ်း၊ ခေတ်နဲ့ကံလို ဝတ္ထုရှည်တွေ၊ သံယောဇဉ်လို ပင်ကိုယ် ရေး ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီမျှမကဘဲ အင်္ဂလိပ်စာ အရေး အသားဆိုင်ရာ၊ သဒ္ဒါဆိုင်ရာ၊ ဘာသာစကားဆိုင်ရာ စာအုပ်များလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်ကာလ တော်တော်စောစောပိုင်းကတည်းက ကျောင်းသူလူငယ်များအတွက် Notes စာအုပ်မျိုးတွေ၊ ရှင်းချက်၊ ဘာသာပြန်တွေ တစ်လျှောက်လုံး ရေးခဲ့ပါတယ်။ တက်တိုးအဘိဓာန် ကတော့ ထင်ရှားပြီးသားပါ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာပေကို အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု များစွာထဲက ယခု ဆုစာပေက ထုတ်ဝေတဲ့ ‘လက်ရွေးစင် သူတို့ အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ’ စာအုပ်ဟာ ရလဒ်တစ်ခု၊ အသီးအပွင့် တစ်ခုပါပဲ။

ဒီမှတ်စုကျမ်းမှာ ဘားနဒ်ရှော၊ ချားစ်လ်ကင်းစလီ၊ အော်စကာဝိုင်း၊ ဒေါ့စတော့့ ယက်မ်စကီ၊ မတ်တိုင်း၊ ဟင်နရီဂျိမ်း၊ ဟပ်စလီ၊ ဝီလျံဟာ့ လေစ်၊ လူရွန်း စတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ အိုင်းစတိုင်း၊ နယူတန်၊ မက်စ်ပဲလဲင်းန့်၊ ဂလင်းဆီးဖော့လို ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ၊ နစ်ရှေး၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ဘေကွန်၊ ကွန်ဖျူးရှပ်၊ ဒါဝင်၊ ရှိပင် ဟောင်ဝါတို့လို အတွေးအခေါ်ရှင်တွေ၊ လောင်းဖဲလို၊ ရှယ်လီ၊ လိုင်ရွန်၊ ဝေါ့ဒ်ဝပ်သ်၊ ရောဘတ်ဖရော့စ်၊ ကားလ်ဆင်းဘတ်၊ ယက်ဖ်တူရှင်ကို တို့လို ကဗျာဆရာတွေ၊ တွိုင်ဘီဖရောက်ဒ်၊ ဝစ်လ်ဒူးရန်၊ အာနိုးကက်တစ်လ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၈၂ ■ ကြည်နိုင်း

တို့လို သမိုင်းဆရာတွေ စတဲ့ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေ အများကြီး ပါပဲ။

ရေးသူတွေကလည်း အမျိုးစုံ၊ နယ်စုံ၊ စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ ပါမောက္ခ၊ အယ်ဒီတာ၊ သတင်းထောက်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဒါရိုက်တာ၊ စီးပွားရေးပညာရှင်၊ နိုင်ငံရေးပညာရှင်၊ စုံထောက်မင်းကြီး၊ ရုပ်ပြောင်ဆရာ၊ စာပေပညာရှင်၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ၊ သာသနာပြုတွေ၊ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးတွေ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်၊ တရားသူကြီး၊ သမ္မတ၊ လူထုခေါင်းဆောင် လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ။

ကောက်နုတ်ချက်များ အနေနဲ့လည်း ဝတ္ထုထဲက ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ ကျမ်းစာ၊ ပြဇာတ်၊ ဟောပြောချက်၊ စာအုပ်ကြောငြာ၊ အစီရင်ခံစာ၊ မဂ္ဂဇင်းခေါင်းကြီးထဲကတောင် ပါရဲ့။ အဆိုအမိန့်တွေသာမက အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းစကားပုံ၊ လက်တင်စကားပုံ၊ တရုတ်စကားပုံ၊ အီတာလျံ စကားပုံ စတဲ့ စကားပုံတွေ၊ အကြောင်းအရာတွေအနေနဲ့လည်း စိတ်ပညာဆိုင်ရာ၊ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေး၊ လူ့သဘာဝ၊ ဟာသ၊ အချစ်၊ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ စာပေ၊ ဓမ္မသတ်များ စသည် စသည်ဖြင့် အစုံပါပဲ။

‘လက်ရွေးစင် သူတို့ အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ’ ဟာ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ဖော်ပြထားလို့ ဗဟုသုတ၊ အတွေးအခေါ်များ အနေနှင့် သာမက အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား၊ အသုံးအနှုန်း လေ့လာလိုသူများ အတွက်ပါ အသုံးဝင်လှပါတယ်။

နမူနာလေးတစ်ခု ကြည့်ပါ။ ကော်မာလေးတစ်ခု နေရာရွှေ့ ပြောင်း လိုက်ရုံနဲ့ သေဒဏ်က လွတ်သွားတဲ့အဖြစ်ပါ။ ဇာဘုရင် ရေးထားတဲ့ သေဒဏ် အမိန့်စာကို သူ့ဇနီး မရိုင်းယားက ကော်မာလေး နေရာရွှေ့ လိုက် တာပါပဲ။

"Pardom impossible, to be sent to Sibiria
Maria transposed the comma so that it reads;

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

"Pardom; im possible to be sent to Sibiria"

‘ခွင့်လွန်ရန် မဖြစ်နိုင်၊ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ ပို့ရန်ဖြစ်သည်’ ။
မရိုင်းယားက ကော်မာ (-,) ကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်ရာ အမိန့်သည် ဤသို့
ဖြစ်သွားသည်။

“ခွင့်လွတ်သည်။ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ ပို့ရန်မဖြစ်နိုင်” တဲ့။

ကဲဘယ်လောက် လှပပါသလဲ။ ဒါက စာအရေးအသားနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ နမူနာလေးပါ။

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုချက်တွေ၊ ဖွဲ့ဆိုချက်
တွေ တွေ့ဖူးမှာပါ။ အခု ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဒေါ်ရသီဖားကားဆိုတဲ့ စာရေး
ဆရာမကြီး ဖွင့်ဆိုပုံကတော့

“အချစ်ဆိုတာ လက်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပြဒါးလိုပဲ၊ လက်ချောင်း
တွေ ဖြန့်ထားရင် ပြဒါးက လက်ဝါးပေါ်မှာ ငြိမ်နေတယ်၊ ညှပ်ပြီးဖမ်းရင်
လိမ့်ထွက်သွားတာပဲ’ တဲ့။ ကဲမိတ်ဆွေ အချစ်ကို ဖမ်းကြည့်ဖူးပါသလား။

‘အကြောက်နဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိ’ ကို စတီဗင်ဆန် ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ
ကြီးက

“သင်၏ ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားပါ။ ရဲစွမ်းသတ္တိကိုမူ သူများ
နှင့် ဝေမျှရယူပါ” တဲ့။ သေချာစဉ်းစားဖို့ကောင်းတဲ့ အဆိုတစ်ရပ်ပါပဲ။

အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးဆရာ အော်လစ်ဗာ ရိုးစမစ်ရဲ့ အဆိုတစ်ရပ်ကို
ကြည့်ပါဦး၊ ‘ကျပြီးပြန်ထ’ လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးထားပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အကြီးကျယ်ဆုံး ဂုဏ်သည် အရာရာတွင် မည်
သည့်အခါမျှ မရှုံးနိုင်ခြင်း၌ တည်မနေ။ ကျပြီးတိုင်း ပြန်ထခြင်း၌ တည်နေ
ပေသည်” တဲ့။

စာရေးဆရာကြီး တောမတ်ကာလိုင်ရဲ့ အဆိုကို ကြည့်ပါဦး

“ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြီးကျယ်သောလုပ်ငန်းသည် အဝေး၌ရှိသော မှေး
မှေးမှိန်မှိန် မြင်နေရသောအရာကို ကြည့်ဖို့မဟုတ်၊ လက်ရှိထင်ရှားသော
ကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ရန် ဖြစ်သည်” တဲ့။

၈၄ ■ ကြည်နိုင်း

‘သင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ’ လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးထားတဲ့ မာ့သ်ဂရိုင်းမ်စ် ရဲ့ အဆိုလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

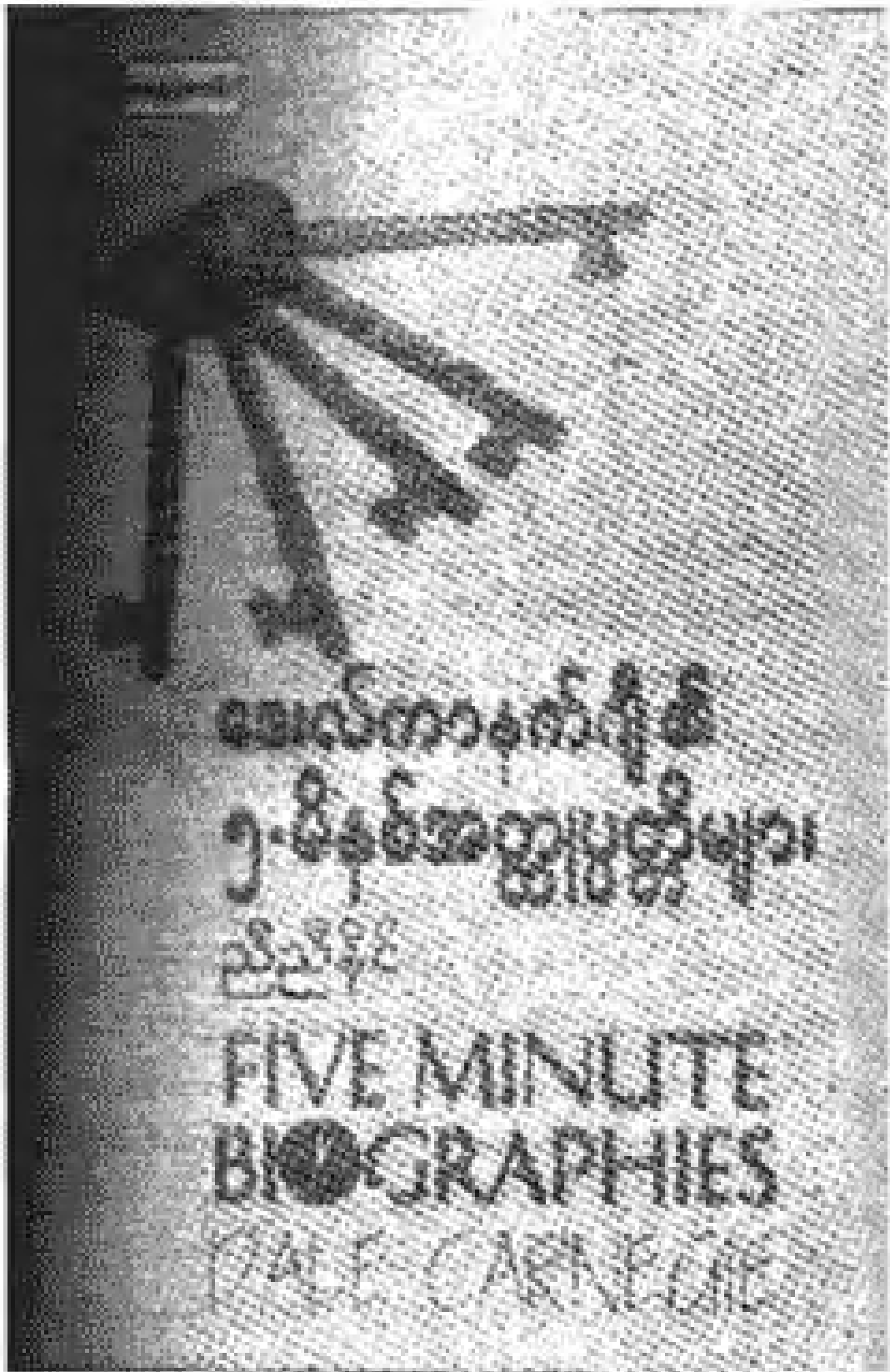
“ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ ဟူသည်ကို မတွေ့ မြင်ရမီ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်သူတွေလဲဟု မသိကြပါ” တဲ့။

အဲဒီလို စဉ်းစားစရာ၊ တွေးခေါ်စရာ အဆိုအမိန့်တွေ ‘သူတို့ အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ’ ထဲမှာ အများကြီးပါပါတယ်။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ ဖော်ပြထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ဗဟုသုတလိုလားသူ၊ အတွေး အခေါ် ရင့်ကျက်လိုသူများအတွက်သာမက အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား လေ့လာလိုသူများအတွက်လည်း အသုံးဝင်လှပါတယ်။

စာအုပ်စင်မှာ အစဉ်ထားပြီး အားတဲ့အခိုက်မှာ ကြိုက်ရာ စာမျက်နှာ ဖွင့်ဖတ်ပြီး လေ့လာဆည်းပူးနိုင်ကြပါတယ်။ စာဖတ်သူများ အသိဉာဏ် ပွင့်လင်း၍ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝနိုင်ကြပါစေ။

မြန်မာ့နေ မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၈၊ ဇွန်လ

အောင်တင်စုံစုံ
၅-မိနစ်အတ္ထုပ္ပတ္တိများ
၂၀၁၃

FIVE MINUTE
BIOGRAPHIES
BY CAROLINE

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကို လက်တို့ခြင်း

၅ မိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ (ညီညီနိုင်)

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်လောက်ကပင် သခင်နု ပြန်ဆိုသည့် ‘လူပေါ် လူဇော်လုပ်နည်း’ စာအုပ်နှင့် ထိတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

‘လူပေါ်လူဇော်လုပ်နည်း’ အမည်သည် စီးလွန်းနေသဖြင့် နောက်မှ ‘မိတ္တဗလဠိကာ’ ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ၏ လူမှုဆက်ဆံရေး အောင်မြင်ရေး နည်းနာနိဿယများ၊ လက်တွေ့ကျင့် သုံးဖွယ်ရာများကို ကိုယ်တွေ့နှင့် ယှဉ်တင်ပြထားသည့် ကမ္ဘာကျော် စာအုပ် လည်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သမ္မာကျမ်းစာပြီးလျှင် အများဆုံးရိုက်နှိပ် ရသည့် စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ စောင်ရေ (၁၅) သန်းကျော်ပြီ။ လူသန်းပေါင်းများစွာတို့အား အောင်မြင်မှုနှင့် ချမ်းသာသုခ လမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည့် စာအုပ် ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ် မြန်မာပြန် ‘မိတ္တဗလဠိကာ’ သည်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း စာပေလောကစာအုပ်တိုက်မှ ပြန်ထွက် ခဲ့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆရာတက်တိုး မြန်မာပြန်သည့် ‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ စာအုပ်လည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ နာမည်ကျော်လက်ရာပင် ဖြစ်သည်။ ဟိုးယခင်က အမျိုးသားဦးလှဒင် ပြန်ဆိုသော ‘လင်ကွန်းအတွင်းရေး’ စာအုပ်လည်း ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်လည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ လက်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာဖေမြင့် ပြန်ဆိုသော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ် လည်း ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်နှင့် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည်။

ယခု ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ညီညီနိုင် ပြန်ဆိုသည့် ဒေးလ် ကာနက်ဂျီ ‘ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ’ စာအုပ် ထွက်လာသည်။ ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု ဆိုသည့်အတိုင်း တစ်ပုဒ်စီ ငါးမိနစ်ခန့် ဖတ်ရုံမျှဖြင့် ပြီးနိုင် သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတိုများ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်။ အတုယူထိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို လေ့လာကြည့်လျှင် ကြိုးစားရုန်းကန် ခဲ့ရသည့်ဘဝ၊ အောက်ခြေမှ စခဲ့ရသည့် ဘဝကို တွေ့ရမည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကို မစ်ဆူရီပြည်နယ်ရှိ ဘူတာရုံတစ်ခုနှင့် ၁၀- မိုင်အကွာရှိ တောရွာလေးတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၂ နှစ်သားအထိ မော်တော်ကားကို မမြင်ဖူး။ သို့သော် အသက် ၄၆ နှစ်အရွယ်တွင် တစ် ကမ္ဘာလုံး၏ အကြောင်းအရာများအနက် သူမသိသည့်အရာ မရှိသလောက် ပင် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ဆီးသီးကောက်ရောင်းဖူးသည်။ ကျောင်း အားချိန်တွင် နွားနို့ညှစ်ရသည်။ ထင်းဖြတ်ရ၊ ဝက်စာကျွေးရ၊ ညတွင် မှန်အိမ် မလင်းတလင်းနှင့် ကျောင်းစာကြည့်ရ၊ လုပ်ရ၊ မျက်စိများ ပြာဝေ ပြီး ငိုက်မျဉ်းလာသည်အထိ သန်းခေါင်ထိ စာကြည့်သည်။ ကြိုးစားသည်။ နံနက် သုံးနာရီတွင် နှိုးစက်သံဖြင့် အိပ်ရာက ထသည်။ သူ့အဖေက

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၈၈ ■ ကြည်နိုင်း

ဝက်ဖောက်ရောင်းသည်။ ဝက်သားလေးများ အအေးမိမည်စိုး၍ တောင်းထဲ ထည့် မီးဖိုနားကပ်၊ ဝက်မကြီးဆီပြန်ပို့နို့တိုက်၊ ပြန် မီးဖိုနားယူ ကရိကထခံ လုပ်ရသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ဆပ်ပြာ၊ ဝက်ဆီ ရောင်းရသည်။

ဇာတိမြေမှာ မိဘတွေ စီးပွားပျက်ပြောင်းရာ၊ မြို့နှင့် သုံးမိုင်ကွာမှ ကျောင်းတက်ရ။ ကျောင်းသား ၆၀၀ ကျော် ရှိရာတွင် မျက်နှာငယ် ၆ ဦး၌ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ စိတ်ဓာတ်မကျ၊ လူမှုဆက်ဆံရေး အောင်မြင်ရန် ကြိုးစားသည်။ စကားပြောကောင်းရန် ကြိုးစားသည်။ လူ့သဘော သဘာဝ အားနည်းချက်၊ အားကောင်းချက်တွေကို သူ လေ့လာသည်။ ကိုယ်တိုင်အောင်မြင်သူဖြစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ အလုပ်မရွေး၊ နောက်မတွန့်ဘဲ လုပ်သည်။ ပြဇာတ် ဇာတ်လိုက်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်။ ကားကုမ္ပဏီတွင် ကားရောင်းဝယ် လုပ်ရသည်။ စက် နားမလည်။ နယူးယောက် Y.M.C.A တွင် အရောင်းအဝယ်သမားများအား စကားပြောသင်တန်းပေးရန် တစ်ည ဒေါ်လာ ၂ ပြား တောင်းသည်။ မရ။ နောက်ပိုင်း သူ့ကြိုးစားမှုကြောင့် အောင်မြင်လာသည်။ တစ်လ ဒေါ်လာ ပြား ၃၀ ထိ ရလာသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ တည်ထောင်ထားသည့် ကျောင်းများ ရှိသည်။ ၂၄ နှစ်အတွင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သွန်သင်ပေးသူ ကုန်သည်နှင့် ပညာသည်များ တစ်သောင်းငါးထောင်ကျော် ရှိသည်။

“စကားပြောသင် အလုပ်မှာ ခရီးသွားဟန်လွဲသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအစစ်မှာ လူများအား သူ့တို့၏ ကြောက်စိတ်များကို နှိမ်နင်းပြီးလျှင် သတ္တိများ မွေးမြူနိုင်အောင် သင်ကြားပြသပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်” ဟု ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် လူ့အကြောင်း လူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်ဝင်စာသူ ဖြစ်သည်။

လင်ကွန်းအကြောင်း ရေးစဉ်ကဆိုလျှင် လင်ကွန်းအကြောင်း သူ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အသိဆုံးဟု ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ Morning Post သတင်းစာတွင် ကမ္ဘာကျော် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ပါလာသည်ကို ဖတ်ရရာမှ လင်းကွန်းအကြောင်း သူ မသိတာ ရှိသေးသည်ကို ကိုယ်တိုင်သိလာရသည်။

စာကြည့်တိုက်များတွင် မွေသည်။ လင်းကွန်းဇာတိတောရွာ၊ လင်းကွန်း သူ့ချစ်သူနှင့်ဆုံရာ သစ်ပင်အောက်ထိ ရောက်သည်။ ချစ်သူနှင့် ကွဲရပုံ၊ လင်းကွန်းချစ်သူ သချိုင်းထိ ရောက်သည်။ ခံစားမှုဖြင့် ထုံမွမ်းကာ ‘လင်းကွန်းအတွင်းရေး’ ကို နှစ်ရှည်လများ ပြုစုခဲ့သည်။ လင်းကွန်း၏ ဇနီးသည် လင်းကွန်းရုံးခန်းကို လာရောက် ရန်ထောင်သည့် နေရာပါမကျန် သွားရောက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဤမျှ စေ့စပ်သေချာ အပင်ပန်းခံ ပြုစုခဲ့သဖြင့် ‘လင်းကွန်းအတွင်းရေး’ စာအုပ်လည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

‘ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ’ ဤစာအုပ်တွင်လည်း ထူးဆန်းသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ လူ့အကြောင်းများ၊ အောင်မြင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရုန်းကန်ရပုံများ၊ ရဲရင့်သူ၊ ကပ်စေးနှံ့သူ၊ ကြွယ်ဝသူ၊ ရှက်တတ်သူ၊ ဖဲဝိဇ္ဇာ၊ ပဉ္စလက်ဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ တီထွင်သူပညာရှင်၊ ကုန်သည်၊ လူ့ခွစာ..... စသည်ဖြင့် လူအမျိုးမျိုး အထွေအထွေ အကြောင်းများကို ဖတ်ရမည်။

ကြီးကျယ်သူအကြောင်း ပါဝင်သလို၊ အညတရအကြောင်းလည်း ပါသည်။ သူဌေးကြီးအကြောင်းသာမက ဆင်းရဲသားအကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းများတွင် လူသားစား လူရိုင်းများ ဝိုင်းရံလျက် စွပ်ပြုတ်လုပ် သောက်မည့်ဆဲဆဲ လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့် မာတင်ဂျွန်ဆင်အကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့ မိန်းမလှလေးများ၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ စုဆောင်း၊ ကြေးနန်းရိုက် ဝါသနာပါလွန်းသဖြင့် စားပွဲချင်းကပ်နေသူချင်းကိုပါ ကြေးနန်းရိုက်ပြောသည့် လူ့ခွစာ ဇာတ်ဆရာကြီး ဖလော့ရင့်စ်ဇီယက်ဖီးလ် အကြောင်း။

ထိုထူးခြားဆန်းကြယ် လူ့အကြောင်းများသာမက ကမ္ဘာ့ စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သည့် ဆမ္မားဆက်မွန်၊ လီယိုတော်စတွိုင်း၊ ဂျက်လန်ဒန်၊

၉၀ ■ ကြည်နိုင်း

ရှိတ်စပီးယား၊ ဟယ်လင်ကဲလား၊ ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း၊ ကဗျာဆရာ ဘိုင်ရွန်၊ ဆင်ကလဲယားလူးဝစ် စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ရှုရသည်။

လူအမျိုးမျိုး၊ ဘဝအမျိုးမျိုး၊ စရိုက်အမျိုးမျိုး အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဖတ်ရင်း မိမိသည်ကော ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်သနည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စစ်ဆေးဖို့၊ မိမိကိုယ်ကို ပြန်တွေ့နိုင်ဖို့ ဤစာအုပ်က လှုံ့ဆော်ပေးလိမ့်မည်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်လည် ဆန်းစစ်သုံးသပ်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် အကျိုးထူးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူ သိလာလိမ့်မည်။

မိတ်ဆွေဒေးလ်ကာနက်ဂျီရဲ့ ငါးမိနစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို အချိန်အားရရင် ဖတ်ကြည့်ပါလား။

မြန်မာ့ဓန မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၉၊ မတ်လ

အထွေထွေအကြောင်း
 ပြန်လည်ထူထောင်ခြင်း
 အကြောင်းအရာ
 အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ်

ရောဂါကင်းဝေးအသက်ရှည်ရေး

ခေါက်စာ ချိတ်ခွံ
 အကျဉ်းချုပ်

အကျဉ်းချုပ်

အသက်ရှည်ဖို့ လက်တို့ခြင်း

ရောဂါကင်းဝေး အသက်ရှည်ရေး (ဒေါက်တာ ဦးကိုကို)

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ကျန်းမာရေး ပညာပေးစာအုပ် သူ့အမျိုးအစား နှင့်သူ အတန်အသင့် ထွက်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယခင်က ဒေါက်တာမောင်သင်၏ ဆရာဇာတ်လမ်းစုံ ဆေးပညာပေး ဝတ္ထု၊ ဒေါက်တာထွန်းရွှေ၏ ဝတ္ထုများ၊ ဒေါက်တာလှရွှေ၏ ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်လို စာအုပ်မျိုးများ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး အေစီဆဲလ်မန်၊ အမ် ဒီ ရေး၍ ဆရာဝန်ကြီး ဖီးလစ် အက်(စ်)နယ်လဆင်။ အမ်ဒီ။ ဒီ၊ အင်၊ ဘီတို့ ထပ်မံချဲ့ထွင် ပြုစုသော ပါဏာဝုဓ ဆေးကျမ်းခေါ် ‘ကျန်းမာခြင်းနှင့် အသက်ရှည်ခြင်း’ စာအုပ် ကြီးလည်း ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကြီးသည် လူအများအား အခြေခံ ကျန်းမာရေး အသိပညာပေးရာတွင် အတော်ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရုပ်ပုံများနှင့်တကွ စနစ်ကျလှသည်။ စာပေနှင့် ဓမ္မကျမ်းစာ ဖြန့်ဖြူးရေး ဌာန၊ ရန်ကုန်မှ ဖြန့်ချိခဲ့သည့် စာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် အိမ်ထောင်စုများ တွေ့ကြုံနေရသည့် ဆေးဘက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆိုင်ရာ ပြဿနာများ ပြေလည်မှုရှိစေရန် ရည်ရွယ်ထုတ်ဝေသည်ဟု ဆိုသည်။ အာရှတိုက်တောင်ပိုင်း ဘင်္ဂါလီ၊ မြန်မာ၊ ဂူဂျတ်ရတီ၊ ဟင်ဒီ၊ ကနာဒါ၊ ကာဆီ၊ လူရှေ၊ မလာရာလမ်၊ ဆင်ဟာလီ၊ တမီလ်၊ တေလဂူနှင့် အူရဒူ ဘာသာတို့ဖြင့် ထုတ်ဝေကာ အာဖရိက၊ အရှေ့တောင်အာရှ၊ အမေရိကန် အလယ်ပိုင်းတို့ပါ ဖြန့်ချိပြီး လူအများ နှစ်သက်ကြသည်ဟု သိရသည်။ လူထုကျန်းမာရေး ပညာပေးမှုကို အကျယ်ပြန့်ဆုံး ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ကျန်းမာရေးပညာပေးစာအုပ် အတန်အသင့် ထွက်ခဲ့သည် ဆိုရာ၌ စာရေးသူ လတ်တလောမှတ်မိသမျှ ဆရာဝန်တင်ရွှေ ၏ စာအုပ်များ၊ ဒေါက်တာသာဆိုင်၏ အနာကြီးရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုနှင့် ဒေါက်တာနန်းဥမ္မာတို့၏ စာအုပ်များ၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်းဝေ၏ အသက်ရှည်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း၊ ထိုစာအုပ် တွင် ဆေးပညာပေးသာမက ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများပါ စာအုပ် ပြုစုသူကိုယ်တွေ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားသည်။ ရေးသူ၏ စေတနာပါပုံ ကို ထင်းခနဲ ထိတွေ့မိသည်။ ခက်သည်က ကျွန်ုပ်တို့၏ စာဖတ်ပရိသတ် များသည် ကျန်းမာရေး ပညာပေးစာအုပ်များကို သိပ်ဖတ်လေ့မရှိကြ။

အများအားဖြင့် စားဝတ်နေရေးထဲ လုံးချာရိုက်ကာ ကွမ်းယာဆိုင် ဒေါက်တာနှင့် ပြီးရသည်က များသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ဒေါက်တာ ဆိုသည် မှာ ကွမ်းယာရောင်းသည့် ကုလားကို ဆိုလိုသည်။ ခေါင်းကိုက် ဇက်ထိုး ဗိုက်အောင့်၊ ထုံကျဉ် ကြိုက်ရာဖြစ်၊ ဖြစ်သမျှပြော တရုတ်ဆေး၊ မြန်မာ ဆေး၊ အလွယ်သုံး အိမ်သုံးဆေးများ သင့်သလို စပ်ဟပ်ပေးတတ်သည်။ အများအားဖြင့် ဤခလေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်ခြေဖုံး ကျေးလက်မြို့ငယ်များတွင် တွေ့ရတတ်သည်။

ကျန်းမာရေး ဆေးပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်ကောင်းများ အမှန်ပင် ထွက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်၏ ကာကွယ်ခြင်း ကုသခြင်း၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၉၄ ■ ကြည်နိုင်း

ဒေါက်တာ ဒေါ်မြမြ၊ သမားတော်ကြီး ဦးတင်ဦး၊ ယုဝတီခင်ဦး၊ ဒေါက်တာ အာလော၊ ဒေါက်တာဌေးစိုး၊ ဒေါက်တာတင်မောင်အေး၊ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်၊ ကျော်သက်ခိုင် စသည် စသည်ဖြင့် ထွက်ရှိခဲ့ကြဖူးသည်။

ဘီပီအိုင် အိမ်သုံးဆေးစာအုပ်များ၊ တွဲဖက်ဆရာဝန်၊ ဘိုင်အိုကယ် မစ်ကွန်နိုင်းနေရှင်း စသောစာအုပ်များ စသည်ဖြင့်လည်း ရှိပါသေးသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ဘီပီအိုင် အိမ်သုံးဆေး စာအုပ်များ သိပ်မတွေ့ရတော့။

ကျွန်ုပ်တို့ လူထုကျန်းမာရေး လိုက်စားသည့်ဘက်တွင် အတော် အားနည်းကြောင်း ဖော်ပြသည့် ကာတွန်းတစ်ခုကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကာတွန်းဦးစိန်၏ ကာတွန်းဟု ထင်မိသည်။

လူက ခေါ် ခလောနှင့် ဟောက်ကာ အိပ်နေသည်။ ဘေးနား စင် ပေါ်မှ ရေဒီယိုက နံနက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး နှင့် အော်သည်။ လူက အိပ်ဆဲ။ နောက်တစ်ကွက် ရေဒီယိုက မျက်လုံးပြူး ကြည့်ပြီး ပိုအသံကျယ်ကျယ် အော်သည်။ လူက အိပ်ဆဲ ဟောက်ဆဲ။ နောက်တစ်ကွက် ရေဒီယိုက ဒေါသထွက်လာသည်။ ပိုကျယ်ကျယ်အော် သည်။ လူက အိပ်ဆဲ၊ ဟောက်ဆဲ။ နောက်ဆုံးအကွက်တွင် ရေဒီယိုက သူ့ဘာသာသူ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး အော်ကာ သူ့ဘာသာသူ လေ့ကျင့်ခန်း ထလုပ်နေသည်။ လူက အိပ်ဆဲ ဟောက်ဆဲ ဖြစ်သည်။

ယခု စာပေလောက စာအုပ်တိုက်မှ ပညာပေးစာစဉ်အဖြစ် ဒေါက် တာဦးကိုကို၏ ‘ရောဂါကင်းဝေး အသက်ရှည်ရေး’ စာအုပ် ထွက်လာသည်။

စာအုပ်ပြုစုသူ ဒေါက်တာဦးကိုကိုသည် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး လုပ် ငန်းများ ၄၅ နှစ်ခန့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံရှိပြီး ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၃ ခု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ M.B.B.S ဘွဲ့ရပြီး ယူကေတွင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ တက်ခဲ့သည်။ ဘွဲ့များစွာ ရရှိခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

လက်ထောက်ဆရာဝန် ဘဝမှ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး၊ ကျန်းမာရေး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဌာန လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ နောက် ဒုညွှန်မှူး (ရောဂါနှိမ်နင်းရေး) နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားရေးမှူး စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၈၁-၉၄ ထိ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ အရှေ့တောင်အာရှဒေသကြီး၏ ဒေသဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆေးပညာပေးဆိုင်ရာ စာတမ်းပေါင်း (၁၄၀) ကျော် ရေးသားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ယခု ‘ရောဂါကင်းဝေး အသက်ရှည်ရေး’ စာအုပ်တွင် ရှင်းလင်း လွယ်ကူသော အရေးအသားများဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ် အလွယ်တကူ ဖတ်ရှု နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူတို့ ကျန်းမာရေး သပ္ပာယ်ဖြစ်စေရန် သန့်ရှင်း ရေး၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး နည်းစနစ်များ၊ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး၊ အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝရေး၊ ဣရိယာပုတ်မျှတရေး၊ ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့် မိခင် ကလေး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပြုစုရေး နည်းစနစ်သစ်များ အသေးစိတ်ရှင်းချက်များ တွေ့ရသည်။ ယင်းနည်းစနစ်များကို အကောင် အထည်ဖော် လှုပ်ရှားပုံများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ကျန်းမာရေးဆိုသည်မှာ နာမကျန်းဖြစ်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ ခံစား ရခြင်းတို့မှ ကင်းလွတ်နေခြင်းသာမကဘဲ ရုပ်ဆိုင်ရာ၊ စိတ်ဘက်ဆိုင်ရာ၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ အခြေအနေအဝင်တွင် ကြည်လင်သာယာမှု ရှိနေခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရပေမည်” ဟု ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး အဖွဲ့ကြီး၏ ဖွင့်ဆိုချက် ကို ဖော်ပြထားသည်မှာ မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်သည်။

အခြေခံမှစ၍ စာအုပ် စီစဉ်ထားပုံမှာ စနစ်ကျလှသည်။ လူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သန့်ရှင်းရေး၊ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး၊ အာဟာရဓာတ်၊ ကျန်းမာရေး အထောက်အကူပြုသည့် အလေ့အထများ၊ မိခင်၊ ကလေးနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ မြန်မာပြည်၏ ကျန်းမာရေး ပထဝီဝင် အကောင်အထည်ဖော် လှုပ်ရှားမှု စသည်ဖြင့် အခန်း (၈) ခန်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၉၆ ■ ကြည်နိုင်း

ဖြင့် ဖော်ပြထားသဖြင့် လိုအပ်ရာ အလွယ်တကူ ရှာဖွေကြည့်ရှုနိုင်ရန် အကွရာ ဝလိ စီစဉ်ပေးထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ ကျန်းမာရေး အသိတိုးစေရန် ဖတ်ရှုကြည့်စေချင်ပါသည်။ စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့၏ စေတနာ ရေဒီယိုကြီး ကိုယ်တိုင်အော်ဟစ်ကာ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေပါပြီဟု စာဖတ်သူ များအား လက်တို့လိုက်ရပါကြောင်း။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၉၊ မတ်လ

ရွှေဥဒေါင်းကို လက်တို့ခြင်း

တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ‘တစ်သက်တာ မှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ’ စာအုပ်ကြီးနှစ်တွဲ တစ်ပြိုင်တည်း စာပေလောက စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိလာသည်။ ဤစာအုပ်ကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည့် စာအုပ်ကြီး ဖြစ်၏။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့ ကြီးပွားရေး စာအုပ်တိုက်မှာ လေးတွဲ ခွဲလျက် ပထမဆုံးအကြိမ် ထွက်ရှိခဲ့၏။ နှလုံးလှစာပေမှ စဆုံး လေးတွဲ ပေါင်းလျက် ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ဟင်းလေးအိုးကြီးကမူ (ပ) တွဲ တစ်တွဲ တည်းသာ ထုတ်ခဲ့သည်ဟု ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။

‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမှာ လူထုဒေါ်အမာ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ရေးသည့် ‘ရတနာပုံ’ ဝတ္ထု ၁၉၅၃ ခုတွင် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းရာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီ၏ မှတ်ချက်၌ ‘ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့သည် စာရေးဆရာ အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာရမည်’ ဟု ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့အတွက် အထောက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အကူရနိုင်ရန် ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်းသည် ‘ဦးဖေသိန်း၏ ရွှေ့ဒေါင်း’ ကို ရေးသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်း ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု အချို့မသိကြ။ ဦးဖေသိန်းဆိုသူက ရွှေ့ဒေါင်းအကြောင်း ရေးသည် ဟုပင် ထင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဦးဖေသိန်း၏ ရွှေ့ဒေါင်း’ သည် ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ စာအုပ်ကြီး၏ ပန္နက်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအတွက်သာ ရည်ရွယ်ရေးခြင်းဖြစ်၍ ‘ဦးဖေသိန်း၏ ရွှေ့ဒေါင်း’ မှာ မပြည့်စုံ။ ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်း၌လည်း ဘဝအတွေ့အကြုံများစွာရှိသည်။ သို့သော် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရာမှာ ဆရာကြီး လက်တွန့်နေပုံရသည်။ နိမ့်ချစိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သိပ်ကြီးကျယ်သည် မထင်မိ။ ဤတွင် လူထုဒေါ်အမာက “ကြီးကျယ် သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ငါတစ်လူ ဟိတ်ထုတ်ရေးလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အကျိုးများနိုင်သည်” ဟု တိုက်တွန်းမှ အချိန်ယူစဉ်းစားကာ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်း၏ အမှာတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံထားသည်။

ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်းသည် သူ့စာကို ဘယ်အခါမှ ပေါ့တိပေါ့ဆရေးသည်ကို မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားပြေဟန်သည် လေးနက်ခန့်ညားနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိ၏။

“ရွှေ့ဒေါင်း၏ စကားပြေကား လောကသဘာဝကို သရုပ်ဖော်ရာ၌ ပို၍ သေသပ်သည်။ ရိုးသည်။ ဣန္ဒြေကြီးသည်။ လူကြီးဆန်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်” ဟု ဆရာမောင်ထင်က မြန်မာစကားပြေစာတမ်းတွင် ဖော်ထုတ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်ဝတ္ထုကို ဖွဲ့သော စကားပြေသည် ဂန္ထဝင်ကျမ်းဂန်လာအဖွဲ့ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် များစွာ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသည်” ဟု မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးတွင် အထူးသဖြင့် စာရေးသူသည် မိမိ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကောင်းကွက်ကိုသာမက ချို့ယွင်းချက် ဆိုးကွက်

ကိုပါ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖော်ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ပြုသည့် ရွှေ့ဒေါင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အမှန်တရားကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်နေသော ရွှေ့ဒေါင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ နိမ့်ချသော ရွှေ့ဒေါင်း၊ မာန်မာနကြီးသော ရွှေ့ဒေါင်း၊ အငတ်ပြဿနာကြုံရသည့် ရွှေ့ဒေါင်း၊ အောင်မြင်ကျော်ကြား သည့် ရွှေ့ဒေါင်း၊ ဝမ်းရေးအတွက် ကျပန်းလုပ်ကိုင်ရသည့် ရွှေ့ဒေါင်းကို တွေ့ရသလို ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကိုယ်စားလှယ်ကြီးအဖြစ် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်များသို့ လှည့်လည်နေသော ရွှေ့ဒေါင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ခေါက်ရှာငှက် ပျံသကဲ့သို့ လူ့ဘဝ၏ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ လောကဓံ သဘာဝသည် ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ ၌ ပေါ်နေပေသည်။ ရွှေ့ဒေါင်း သည် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များကို မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ အဆိုးဖြစ်စေ၊ အကောင်းဖြစ်စေ ထုတ်ဖော်ရေးသားရာ၌ ရဲရင့်သူ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်” ဟု ဆရာပါရဂူ ရေးဖူးသည်။

‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ စာအုပ်ကြီးသည် ဖတ်မိလျှင် လက်က မချချင်၊ အတွေ့အကြုံများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိ ဖြစ်သည့်အပြင် အရေး အသား ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိသည်။ တွေးခေါ်စဉ်းစားစရာများလည်း အများ အပြားပင်။

မြေငလျင်ကြီး လှုပ်သဖြင့် ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်ခေမေတီတော်ကြီး ပြိုကျသည်ကို ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်း မျက်မြင် ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ အလွန် ခိုင်မာသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆထားသော မဟာ ပထဝီမြေကြီးသည် မြေ ငလျင်လှုပ်သည့်အခါ လှိုင်းတွန့်သကဲ့သို့ တွန့်ခေါက်လှုပ်ရှားလာပုံကို တွေ့ရ သည်မှာ အလွန် တုန်လှုပ်စရာကောင်းပုံ၊ လူ့ဘဝ၏ မတည်ငြိမ်ပုံကိုပါ ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်းက ကိုယ်တွေ့နှင့်ယှဉ်၍ စဉ်းစားဖွယ်ရေးထား၏။

ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်းတို့ ခေတ်ကာလ သတ္တမတန်း အောင်သည် ဆိုလျှင်ပင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများ အင်္ဂလိပ်လို (မူရင်းအတိုင်း) ကို ဖတ်နိုင်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ အလွန်အားကျစရာ ကောင်းလှ၏။ ကျွန်

တော့မိတ်ဆွေ ဘွဲ့ ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြရာ သူက ပခုံးတွန့်ပြလေသည်။

စာစုံစုံ ဖတ်နိုင်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း ဖော်ထုတ်ထား သည်ကို ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ တွင် တွေ့ရသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ ဒစ်ကင်း၊ စကော့၊ သက္ကဏ္ဍရေး စသော အင်္ဂလိပ်စာရေး ဆရာကြီးများ၏ ဝတ္ထုကောင်း အမြောက်အမြားကို ဖတ်ခဲ့ရဖူး၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၏ ကောင်းမြတ်သော အချက်အလက်များကို သိထားရသည့်ပြင် မိခင် ဖခင်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းစိုးရာဇာ နှင့် ပတ်သက်သမျှသော ကိစ္စများတွင် အထင်ကြီးအောင် သင်ပြ ထားခဲ့ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်ဝါဒနှင့် ၎င်း၏ အဆက် အသွယ်ဖြစ်သော ဗျူရိုကရေစီကို တော်တော် အထင်ကြီးခဲ့မိ၏။ စဉ်းစားဉာဏ်က တော်လှန်ချင်စေကာမူလည်း အတွင်းစိတ်က ဦးညွှတ်လျက်ရှိ၏။ အသက် (၄၀) အရွယ်လောက်တွင် သောမတ်စ် ပိန်း၏ ‘လူသား၏ အခွင့်အရေး’ ဟူသောစာအုပ်ကို ဖတ်ရသည် တွင်မှ စဉ်းစားဉာဏ် ကောင်းကောင်းကြီးပွင့်လင်းပြီး ဗျူရိုကရေစီ နှင့် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်စနစ်များကို ကြည်ညိုလေးစားကာဖြင့် ဦးညွှတ်ချင်တတ်သော စေတနာမျိုး လုံးဝ အမြစ်ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့ ပါသည်။

“ဤအခြင်းအရာကို တွေးမိသောအခါ “ငါသည် စာစုံ အောင် မဖတ်ခဲ့ရလျှင် အတော်နုချာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့် မည်” ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

(ပ-တွဲ၊ စာ ၂၆၂)

ဤသို့ဖြင့် ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ တွင် ဘဝအတွေ့အကြုံများ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ်များသာမက ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် မှတ် သားဖွယ် စာပေနှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံများကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၀၂ ■ ကြည်နိုင့်

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ အရေးအသား ပြေပြစ်ပုံ၊ စကားပြေဟန် ညက်ညောပုံ၏ မြစ်ဖျားကို

“အဖွဲ့အနွဲ့၊ လေယူလေသိမ်း၊ အဖြတ်အတောက် စကားသွား စကား လာ အားလုံး မြန်မာဆန်သည်။ ခေတ်အလျောက် ပေါ်ထွန်းသည့် ဂန္ထဝင် အဖွဲ့၌ အကျုံးဝင်သော အနောက်တိုင်းဝတ္ထုသွားနှင့် စကားပြေတို့သည် ရွှေဥဒေါင်း၏ အရေးအသားကို ပြုပြင်စီရင်သည်ဟု ဆိုလောက်သည်။ နောင်အခါသော် ဆောင်းပါးအဖွဲ့၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိအဖွဲ့၊ ဒဿနအဖွဲ့တို့ကို ရေးရာ၌လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်နှင့် ဣန္ဒြေရှိသော စကားပြေ သည် တစ်သမတ်တည်း တည်ငြိမ်လာလေသည်” ဟု ဆရာမောင်ထင်က ခြေရာကောက်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကလည်း သူ၏ ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ တွင် သူ့စာအရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍

-ကျွန်ုပ်၏ ပါရမီတစ်ခုမှာကား လုံးဝ စာမရေးတတ်သေးမီကပင် အရေးအသားကောင်းသည့်စာ ဆိုပါက ပီတိသောမနဿ ဖြစ် တတ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များအနက် ရေးဟန်ကောင်းလှသည် ဟု (ထိုစဉ်က) နာမည်ကြီးလှသော လော့ဒ်မက္ကောလေး၏ စာတမ်း များ (Essays) ကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ သူ၏ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံ သပ်ရပ် ကျစ်လျစ် ပြေပြစ်ခြင်းနှင့် အချက်ကျအောင် ရေးတတ် ခြင်း၊ ချောမွေ့လှပခြင်း၊ ခန့်ညားအောင် ရေးတတ်ခြင်းတို့ကို တွေ့ရ၍ ကျောထဲ၌ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသည့်တိုင်အောင် အရသာပေါ်ထွက်လာပါသည်။ သူ၏ ဝါကျများသည် ပွတ်သမား များ၏ ပွတ်စင်မှ ထွက်လာသည့် ဂျင်ကလေးသဖွယ် ချောမွတ် သေသပ်လှသောကြောင့် အချို့ကို ကျွန်ုပ် အာဂုံဆောင်လေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်ခြင်းအလုပ်၌ အတော်ဝါရင့်လာသောအခါမှ သူ၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြစ်၍ ဓာတ်ခံ အတော်ကောင်းလျက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ စာရေးပုံ ရေးနည်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲသို့ စိမ့်၍ စိမ့်၍ ဝင်သွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သူ၏ စာများကို သုံးနှစ်ခန့် တစ်ဆက်တည်း ဖတ်ရှုလာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်သည် မက္ကေလေး၏ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံကို တမင်တကာ အတုခိုးရသည် မဟုတ်ဘဲ မကြာခဏ ပီတိဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တစ်စုံစီမုံ ဝင်၍ ဝင်၍သွားသည်ဟု ထင်ပါ သည့်။ သို့ဖြစ်၍ လော့ဒ်မက္ကေလေး၏ စာများကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နှစ်သက်သဘောကျသော သူငယ်ချင်း မောင်ရီက “မင်းက မက္ကေ လေး စတိုင်မျိုးဆန်ဆန် ဖြစ်လာပါပြီကော” ဟု ချီးကျူးပြောဆို ရာ ကျွန်ုပ် အလွန်တရာ ကျေနပ်မိသည်။”

(ဒု-တွဲ၊ စာ-၂၈၄)

ဤသို့ မိမိ၏ စာအရေးအသားကို ပြန်လည်ဆန်းစစ် တင်ပြထား သည်ကိုလည်း ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ တွင် တွေ့ရ၏။

“ဝါကျတည်ဆောက်ပုံနှင့် ပတ်သက်လို့ မြန်မာမှာ သိပ်ပြီး စည်း ကမ်းစနစ် မရှိကြဘူး။ ဒကာကြီးက အင်္ဂလိပ်စာမှ ရလာခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးက ပါဠိမှ ရလာခဲ့တယ်။ တစ်မျိုးစီ နေရာကျတာပဲ” ဟု ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး က သုံးသပ်ဖူးကြောင်း မှတ်သားဖွယ်ရာ တွေ့ရပေသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်း’ တွင် ဂျပန်ခေတ်၊ ပါလီမန်ခေတ် စသော ဖြတ်သန်းရာ ခေတ်ကာလများကို ကာလအလိုက် မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝကောက်ကြောင်းကြီးကို မြင်ရဘိသို့ ရှိ၏။ ဤမျှရှည် လျားသော ‘တစ်သက်တာမှတ်တမ်းကြီး’ ကို ခေါင်းစဉ်ငယ်များဖြင့် ဖွဲ့ စည်းထားပုံမှာလည်း ဖတ်ရသူအား ပိုမို၍ ထက်သန်စေလေသည်။

လူငယ်ကျောင်းသားများ၊ စာရေးဝါသနာပါသူများ၊ ရဟန်းရှင်လူ အများအတွက် အကျိုးကျေးဇူးကြီးလှသော စာအုပ်ကြီး ဖြစ်၏။

မြန်မာ့နေ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၈၊ မတ်လ

ဒို့းပေပေင်တင်

၁၁၁- နှိပ်စက်မှု နှိပ်စက်မှုစာတမ်းများ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း-၁”

ဦးဖေမောင်တင်

၁၁၁-နှစ်ပြည့် ဂုဏ်ပြုစာတမ်းများ

တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်သည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် (၁၁၁) နှစ် ပြည့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ဆရာကြီး ၁၁၁ နှစ်မြောက် ဂုဏ်ပြုစာတမ်းများကို စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ပြုစာတမ်းများအပြင် ဂုဏ်ပြုဆောင်းပါး များလည်း ပါရှိသည်။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ရေးသားချက်အချို့လည်း ပါဝင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဤစာအုပ်မျိုးသည် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရမည့် စာအုပ် မျိုးဖြစ်သည်။ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့လာဖတ်ရှုသင့် သည်။ ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း ဆရာကြီး၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို အားကျမိ သည်။ ဆရာကြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ခေတ်ကာလသည် နိုင်ငံရေး မငြိမ် မသက်၊ သူတစ်ပါးလက်အောက်ခံ ခေတ်ကာလ ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့အစိုးရ ခေတ်၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလ၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ လွတ်လပ်ပြီး ခေတ် သည်ဘက်ပိုင်းကာလ စသည့်ဖြင့် ရှေ့မီနောက်မီဟုပင် ဆိုရပေလိမ့်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၀၆ ■ ကြည်နိုင်း

မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာမ မလေးလုံကက ဆရာကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ပြုစုသည့်အခါ ‘ဖေမောင်တင် (သို့မဟုတ်) ဘသက်ရှည်’ ဟု ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

ဆရာကြီး ဖြတ်သန်းရသည့် ခေတ်ကာလသည် သူတစ်ပါး လက် အောက်ခံ နိုင်ငံရေး မငြိမ်မသက်ခေတ်ကာလ ဖြစ်သော်လည်း ဆရာကြီး ကံကောင်းပါပေသည်ဟု မြန်မာပီပီ မြည်တမ်းမိသည်။

ကိုယ်လိုက်စားချင်သည့် စာပေပညာကို တဝကြီး လိုက်စားခဲ့ရ သည်။ မိမိမှာ ပညာပြည့်စုံသည့်အခါ မိမိလူမျိုး၊ မိမိစာပေအတွက် စွမ်းစွမ်း တမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

သူတစ်ပါး လက်အောက်ခံဘဝတွင် ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်လိုက်နိုင် ခွင့်သည် အရပ်ပြော ပြောရလျှင် နည်းနည်းနောနော အခွင့်သာချက် မဟုတ်။ မြန်မာစာပေအရေး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းသည်လည်း တကယ့်စွမ်းဆောင်ချက်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်သောင်း တစ်ယောက်၊ တစ် သိန်း တစ်ယောက် ဆိုလောက်သည် သည့်ထက်ပိုပါသည်။

သူတစ်ပါးလက်အောက်မှာ မျက်နှာငယ်ချိန်။ ဥရောပစာပေနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု နှစ်ပေါင်း (၄၀၀) ခန့် နောက်ကျကျန်ရစ် သည့် မြန်မာစာပေကို လူရာဝင်အောင်၊ ခေါင်းထောင်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်း ရသည့် ကိစ္စကြီးသည် မမေ့စကောင်းသည့် ကိစ္စကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်၏ ၁၁၁ နှစ်မြောက် ဂုဏ်ပြုစာတမ်း များကိုဖတ်ရင်း ကြည်ညိုစိတ်၊ အားကျစိတ်၊ အတုယူစံပြုချင်စိတ်တို့ တဖွား ဖွား ပေါ်လာရသည်။ အသက် (၈၀) ပြည့် မွေးနေ့တွင် စာအုပ်စာတမ်း ထွက်ရှိခဲ့သည်ဟု သိရှိရသည်။ မဖတ်ခဲ့ရ၊ လက်လှမ်းတမီ ရှာကြည့်သည်။ ရှာဖွေမရ။ ပြန်လည် ထုတ်ဝေနိုင်လျှင် ကောင်းစွာ လူထုဦးလှ၏ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်အကြောင်း ရေးသားချက်များကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။

ယခုစာအုပ်တွင် မောင်ပေါက်စည် (မန်းတက္ကသိုလ်) ၏ အဖွင့်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

မိန့်ခွန်း၊ မောင်ဇေယျာ၏ 'ဦးဖေမောင်တင်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ရက်စွဲများ'၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ 'ဦးဖေမောင်တင်နှင့် မြန်မာစာပေသမိုင်း၊ ဦးဖေမောင်တင်နှင့် မြန်မာဝတ္ထု' စာတမ်း နှစ်ပုဒ်။ မောင်ထင်၏ 'ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကို အောက်မေ့ဂုဏ်ပြုပူဇော်သော အခမ်းအနား၌ တင်ပြသောစာတမ်း'၊ ဒေါက်တာဦးလှဘေ၏ 'မြန်မာဘာသာစာပေ ကျေးဇူးသခင် ပညာရှင် ဦးဖေမောင်တင်' စာတမ်း၊ မောင်သာနိုး၏ 'ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ရဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဘာသာပြန်ကို မြည်းကြည့်ခြင်း'၊ ပါမောက္ခ ဒေါ်ခင်ထွေးရီ၏ 'ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်နှင့် ခရစ်ယာန်သာသနာ' စသည့် စာတမ်းများနှင့် ခေတ်စမ်းဖခင်သို့ (မောင်စွမ်းရည်) ကဗျာနှင့် မောင်ပေါက်စည် (မန်းတက္ကသိုလ်) ၏ 'ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်' ကဗျာများလည်း အဖွင့်တွင် ပါဝင်ပါသည်။

ပါရဂူ၊ ဦးသန်းထွတ် (အငြိမ်းစားပါမောက္ခ)၊ မြင့်သန်း၊ ကျော်အောင်၊ ရွှေဘိုမိမိကြီး၊ ဒေါ်ခင်ခင် (ပြည်)၊ ပန်းတနော်ဦးခန့်၊ အယ်လင်စောဦးတို့၏ ဂုဏ်ပြုဆောင်းပါးများလည်း ပါရှိပါသည်။

စာတမ်းများ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုချက်များလည်း ပါရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးသော်ကောင်း၏ "A Bibliography of U Pe maung Tin's Writing" အပြင် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်၏ ကိုယ်ပိုင်ရေးသားချက်များလည်း တွေ့ရသည်။

မောင်ဇေယျာ၏ 'ဦးဖေမောင်တင်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ရက်စွဲများ' ကို လေ့လာကြည့်လျှင် ဆရာကြီး မွေးဖွားချိန်မှ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ ဘဝတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းမှုကို ပုံဖော်ကြည့်နိုင်ပေသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်သည် ၁၈၈၈ ခု၊ ဧပြီ ၂၄ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ဦးဖေ၊ ဒေါ်မြိုင် မိဘနှစ်ပါးမှ အင်းစိန်၊ ပေါက်တောရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း (၆) ယောက်တွင် ပဉ္စမမြောက်။

၁၈၉၃ တွင် ပညာစသင်ခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်သော်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၀၈ ■ ကြည်နိုင်း

လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ အခြေခံသင်ရိုးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် မင်္ဂလာသုတ်၊ နမက္ကရာ၊ ပရိတ်ကြီး၊ လောကနိတိ၊ ဇာတ်တော်ကြီးများကို သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ငယ်ဘဝ ထိုစေ့ဆော်ချက်အခံတွေကြောင့်ပင် နောင်အခါ ကမ္ဘာသိ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေကို ထွန်းပေါက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သလားဟု စူးစမ်းကြည့်မိ၏။

ဆရာကြီးသည် ခုနစ်တန်းတွင် စကောလားရှစ်ဆု၊ ရှစ်တန်းတွင် လူမျိုးခြားဆရာများကို လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်ရမည်ဆိုသည့် ပညာမင်းကြီး၏ အမိန့်ကို အခြားကျောင်းသားများနှင့်အတူ ကန့်ကွက်၊ ကိုးတန်းတွင် ရနောင်းဆု၊ တက္ကသိုလ်ပညာ သင်စဉ်တွင်လည်း ဂျာဒင်းဆု စသော ဆုအသီးသီး ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၀၈ ခု၊ အသက် (၂၀) အရွယ်တွင် B.A ပါဠိဂုဏ်ထူးတန်း တက်နေပြီး မောင်ဘဟန် (ဒေါက်တာဘဟန်)၊ အယ်လ်ထင်းစီ၊ ဦးဆက် စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်အတူ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ (၈ ဦး) တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကာလကတ္တားမှ စစ်ဆေးသည့် မဟာဝိဇ္ဇာ (ပ) နှစ်စမ်းပွဲဖြေရန် စာကျက်နေစဉ်ပင် ၈၊ ၉ တန်း ကျောင်းသားများကို ပါဠိဘာသာ ပြပေးရပြန်သည်။

၁၉၁၁ ခုမှာတော့ မဟာဝိဇ္ဇာကို ပါဠိဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အသက် ၂၃ နှစ်သားအရွယ်ပင် ရှိသေးသည်။

ထို့နောက် ဟိုက်စကူး ဘာသာစုံသင် အဋ္ဌမတန်းပြဆရာ၊ ၁၉၁၂ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်ကောလိပ်၌ ပါဠိပါမောက္ခ၊ မြန်မာအမျိုးသားထဲမှ ပထမဆုံး ပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ဘားနဒ် အလွတ် စာကြည့်တိုက်မှူး၊ လန်ဒန် ပါဠိစာပေအသင်းအတွက် စာမူရှာဖွေရေးတာဝန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်း ရာသက်ပန်အသင်းဝင်တာဝန်များ ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

အခြေပြု ပါဠိသဒ္ဒါ၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြုစု (နောင် မြန်မာပြန်)၊ ဓမ္မပဒ ရောမအက္ခရာ ဖလှယ်ထုတ်၊ သုတေသနအသင်းဂျာနယ် အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည့်အခါ အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ခုဒ္ဒကပါဠိ အင်္ဂလိပ်လိုပြန်၊ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်း ကျမ်းပြုစုရေး အကြံပေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပါဠိဖတ်စာ၊ ကျောင်းသားကို ပါဠိ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် စသည်ဖြင့် ပြုစုခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ ခု၊ အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်တွင် အင်္ဂလန် သို့ ပညာတော်သင် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ အဋ္ဌသာလိနီ (ပ) တွဲ၊ ဓမ္မသိင်္ဂဏီ ကျမ်းအဖွင့်တို့ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုကာ လန်ဒန် ပါဠိစာပေအသင်းမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၂၂ ခု၊ အသက် ၃၄ နှစ်အရွယ်တွင် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်မှ B.Litt ဘွဲ့ ရခဲ့သည်။ ဝိတုဒ္ဓိမဂ် (ပ) ပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုကာ လန်ဒန်ပါဠိအသင်းမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်စာပေသမိုင်း၊ ရှေးဟောင်း မွန်ကျောက်စာသင်တန်း၊ ဥပဒေ ကျောင်းတွင် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူး၊ ပါမောက္ခလုတ်နှင့်တွဲ၊ မှန်နန်းပုဂံ ခေတ်ပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်၊ အောက်စဖို့ဒ်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ။

လန်ဒန်ရှိမြန်မာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံဟောင်း ဆာဟာဗီ အဒန်ဆင်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံရပြီး လပိုင်းတွင်ပင် မြန်မာပြည် အစိုးရက မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၂၄ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၃၁။

၁၉၂၄ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၁ ရက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ အရှေ့ တိုင်းဘာသာရပ် ဌာနမှူးအဖြစ် ပြန်အလုပ်ဝင်။ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ သင်ကြားမှု ချဲ့ထွင်ရန် ဆီးနိတ်တွင် အရေးဆိုခဲ့သည်။ မြန်မာသဒ္ဒဗေဒ ဖတ်စာကို သဒ္ဒဗေဒ ကထိက မစ္စစ် အီး-အမ်းစထရောင်းနှင့်တွဲကာ ပြုစုခဲ့ပြန်သည်။

ဆရာကြီးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ B.A ဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူး တန်း၊ M.A မဟာဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူးတန်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်သည်အထိ ကြိုးပမ်း ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်အတွက်သာမက သူငယ်တန်းမှ ပဉ္စမတန်းအထိ မြန်မာ ဖတ်စာများလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ ဖာနီဗယ် ဦးဆောင်သည့် မြန်မာနိုင်ငံ ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်းမှာလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၁၀ ■ ကြည်နိုင်း

၁၉၂၈ ခု၊ အသက် ၄၀ အရွယ်တွင် ဘီလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဖိုးဒန်၊ ဒေါ်မြကြီးတို့၏ သမီး ကြည်ကြည်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အဏုမြူစသော သိပ္ပံဘာသာရပ်စာအုပ်များ မြန်မာပြန်၊ ပုဂံကျောက်စာ ညွှန်ပေါင်းကို ပါမောက္ခလုဒ်နှင့်တွဲပြုစု၊ ပညာမင်းကြီး ဦးချိုနှင့်တွဲ၊ မြန်မာကြည့်စာ သုံးတွဲထုတ်၊ သူကြီးဂေဇက် ဦးခင်မောင် နှင့်တွဲ ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း ကြီးကြပ်၊ သုတေသနအသင်း ဂျာနယ်စာတည်း နှင့် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် လုပ်စ်နှင့် တွဲတာဝန်ယူ။

၁၉၂၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဆိုင်မွန် ကော်မရှင်သို့ တက္ကသိုလ်ကောလိပ် ဘာသာရပ်များ မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်သင့်ကြောင်း အဆိုတင်၊ မြန်မာပညာရှိများနှင့်တွဲကာ တက္ကသိုလ်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အင်္ဂလိပ်အခေါ်အဝေါ်များ မြန်မာမှုပြုရပြန်သည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ၃-ပိုင်း၊ နောက် တ-ပိုင်း ဆက်လက်ကာ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

ဆရာကြီး၏ စွမ်းဆောင်ချက်များတွင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆို မှုသည် ကမ္ဘာ့အလယ် သူရဲကောင်းရွေးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ကာ အနိုင်ရသူကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု မှန်းဆကြည့်မိ၏။ ဆရာမောင်သာနိုး၏ စာတမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အမြည်းဖတ်ရသည်နှင့်ပင် တကယ့်ကိစ္စကြီးမှန်း မှန်းဆ နိုင်ကြမည် ထင်ပါသည်။

ဆရာကြီးသည် ပါမောက္ခလုဒ်နှင့်တွဲ၍ တိုင်းရင်းမြန်မာကျောက်စာ ငါးတွဲ တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တပည့်များ၏ ခေတ်စမ်းပုံပြင်နှင့် ကဗျာစာအုပ်ကိုလည်း တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထဝီဝင် ဝေါဟာရ များကိုလည်း ဦးဘလွင်၊ ပါမောက္ခ ဘီစလေးတို့နှင့် တွဲဖက်ပြုစုခဲ့သည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ အသက် ၄၉ နှစ်အရွယ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထက်တန်း မြန်မာစကားပြေ ကောက်နှုတ် ချက် ရွေးချယ်ထုတ်ဝေ၊ ၁၉၄၀ ထိ မြန်မာနိုင်ငံ ပညားရေးပြန့်ပွားရေး အသင်း အထွေထွေစာတည်း၊ ၁၉၃၈ တွင် မြန်မာစာပေသမိုင်း စာအုပ် ဇေယျမိတ်ဆွေ ပိဋကတ်တိုက်က ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆရာကြီးဘဝ ရက်စွဲများတွင် ဗြိတိသျှခေတ်၌ မိမိ၏ ရာထူးဂုဏ် ထိခိုက်မည်ကိုမငဲ့ဘဲ ဘီအိုင်အေ မြန်မာ့တပ်မတော်သို့ ရန်ပုံငွေ ၃၀၀ ကျပ် ပေးလှူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယခုခေတ် လူငယ်များက ၃၀၀ ကျပ် လေးများဟု မဲကြမည်လား မသိ။ ထိုခေတ်ကာလ ရွှေဈေးနှင့် ပြန်ကြည့်လျှင် ထိုခေတ်၏ ၃၀၀ ကျပ်၏ အရာရောက်မှုတန်ဖိုးကို ခန့်မှန်း နိုင်ကြမည် ထင်ပါ၏။

ဆရာကြီးသည် ၁၉၄၃ မှ ၁၉၄၅ ထိ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ် ရေးတာဝန် ယူခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန် စာပေအသင်း ညွှန်ကြားရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၄၇ ခုတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ အငြိမ်းစားလစာငွေ ၇၀၀ ကျပ် နှင့် ပါမောက္ခအဖြစ် ထမ်းဆောင်စဉ် မြန်မာစာပေတိုးတက်ရေး အစဉ် တစိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ဂုဏ်ပြုဆုငွေ လစဉ် ၅၀၀ ကျပ် ရရှိပါ သည်။ ထို့နောက် ဆာဦးသွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော သက်ကြီး တက္ကသိုလ်တွင် ပထမဦးဆုံး ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ပေးခံရပြန် သည်။ ၁၉၄၈-၅၀ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဂုဏ်ထူးဆောင်ပါမောက္ခ၊ တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး အကြံပေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း စီစဉ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။

၁၉၆၀-၆၄ တွင်သမိုင်းကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ သုတေသနအသင်း စာအုပ်များလည်း တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အသက် ၇၈ နှစ်အရွယ် တွင် ဆရာတော် ရှင်ဇနကာဘိဝံသနှင့် အနတ္တ တရားတော်ကို ဆွေးနွေး ကြောင်းလည်း ဘဝဖြစ်စဉ် ရက်စွဲများတွင် တွေ့ရ၏။

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာဝတ္ထု သမိုင်းအစနှင့် သုတေသနစာတမ်း များ၊ ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌကထာ၊ ထို့နောက် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်တမ်းကိုလည်း လန်ဒန် ပါဠိအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ မစ်ဟော်နာ ဂုဏ်ပြုစာတမ်းအဖြစ် ပြုစုခဲ့သည်။ ဓမ္မစကြာနှင့် အနတ္တ လက္ခဏာသုတ်၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၁၂ ■ ကြည်နိုင့်

လယ်တီမြန်မာပြန်မှုကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကို နောက်ပိုင်း ပညာအလင်းတိုက်မှ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူဖြစ်ကျိုး နှစ်စွာဖြင့် လူလောကကို အကျိုးပြုသွားခဲ့ပေသည်။ ဆရာကြီးသည် ၁၉၇၃ ခု၊ မတ်လ ၂၂ ရက်၊ အသက် ၈၅ နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။

ဦးသော်ကောင်းက ဆရာကြီး၏ စာစုစာရင်းကို ပြုစုခဲ့သည်။ ဆရာမ မလေးလုံက ဆရာကြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိ နှစ်တွဲ၊ လယ်တီပဏ္ဍိတက ဦးဖေ မောင်တင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်း (ပ) တွဲ၊ ထိုစာအုပ်များနှင့် သုတေသန သမိုင်းစဉ်တို့ကို ကိုးကားပြီး မောင်ဇေယျာသည် ဆရာကြီး ဘဝဖြစ်စဉ် ရက်စွဲကို ပြုစုထား၏။ ဆရာကြီး၏ ဘဝတစ်လျှောက်ကို မြင်ရပေသည်။

ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စာတမ်းသည် မှတ်သားစရာအပြည့်။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်နက်နိုင်ငံ၊ သူတို့ အုပ်ချုပ်တဲ့နယ်ပယ်တွင် နေထိုင်သူ တို့၏ သမိုင်းနှင့် ဓလေ့ကို အမြဲတိုးချဲ့လေ့လာပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ လူမျိုး၊ ဓလေ့ထုံးစံဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ထုတ်ပြထားသည်။ မည်မျှ စနစ်ကျလိုက် ပါသနည်း။ ထိုစာအုပ်များကိုလည်း မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် လေ့လာနိုင်ရန် ပညာရှင်များ ပြန်ဆိုသင့်သည်။ အချို့ မြန်မာပြန် တစ်အုပ်စု နှစ်အုပ်စု ထွက်ဖူးပါ၏။ မလုံလောက်ပါ။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း ၏ ထုတ်ပြချက်အရပင် ကျန်ပါသေးသည်။ မူရင်းစာအုပ်များလည်း ရှာဖွေ ရန်မလွယ်။

မောင်ထင်၏ စာတမ်းတွင် ဆရာကြီး၏ ဂုဏ်ကို ဖော်ကျူးပြီး ဆရာ ကြီး ကြီးပြင်းရသည့် ခေတ်ကာလ၊ နိုင်ငံရေးနောက်ခံနှင့် ယှဉ်ပြထားသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာပေကို လူရာဝင်ရန် မြန်မာပညာရှိတို့နှင့် တိုင်ပင် ကာ ပျို့ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ မော်ကွန်း (၄၆) မျိုး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ကြိုးပမ်းစဉ် တက္ကသိုလ်ပြင်ပရှိ မြန်မာစာပေလောက၏ အခြေအနေ ကိုပါ တင်ပြထားသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ပါဠိပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် အကြောင်းကို မြန်မာ နိုင်ငံ၌သာမက အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဥရောပတိုက် နိုင်ငံများမှ ပညာရှင် အများပင် သိရှိကြသည်။ အချို့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိကြသေးသည်။ ဆရာ ကြီးအကြောင်းကို ထိုပညာရှင်တို့က တင်ပြနိုင်ကြောင်း၊ အားရဝမ်းသာ ဖတ်ချင်ကြောင်း ဆရာထင်၏ အာလယကို ဆရာ့စာတမ်းတွင် ဖတ်ရှု ရပေ၏။

ဤစာအုပ်တွင် စာတစ်အုပ်လုံးပင် လက်က မချချင်လောက်အောင် ဖတ်ရှုဖွယ်တို့ ပြည့်နေသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဆရာကြီး၏ ‘မြန်မာစာတိုးတက်စေနည်း’ ဆောင်းပါးလေးကို လည်း ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။ အသိတိုးစရာ၊ အတုယူစရာ၊ ဆင်ခြင် ကြည့်စရာများ၊ လေ့လာသုံးသပ်ဖွယ်ရာများ ပါရှိပါသည်။ စာဖတ်သူများ ထက်သန်စွာ ဖတ်ရှုစေချင်ပါဘိ။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၀၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း - ၂”

ယူပီအိုင် ဦးဘသန်း၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ

ယူပီအိုင် ဦးဘသန်းဆိုတာ ရှေးခေတ် သတင်းထောက်၊ သတင်းစာ ဆရာကြီး တစ်ဦးပါ။

သတင်းထောက်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ တချို့က ညစာ စားပွဲ မကြာ မကြာ တက်ရသူလို့ ယူဆတတ်ကြသည်။ ယမကာတွေ လှိုင်လှိုင်သောက်ရ၊ နေ့လယ် စားပွဲတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲတွေ၊ အလှူတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင် တွေ၊ အသုဘကြီးတွေ၊ မွေးနေ့၊ အဆောက်အအုံဖွင့်ပွဲ၊ တံတားဖွင့်ပွဲ၊ ကျောင်းဖွင့်ပွဲ၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ၊ အလုပ်ရုံ စက်ရုံဖွင့်ပွဲတွေ တက်ရောက်ရ၊ ဒါကြောင့် အင်မတန်ဟန်ကျတယ်လို့ ယူဆတတ်ကြပါတယ်။

ရှေးခေတ်တုန်းကကျတော့လည်း သတင်းယူသူ၊ သတင်းရေးသူ၊ သတင်းထောက်များကို ပုလိပ် သတင်းပေးလို့ ယူဆပြီး အထင်သေးတတ် ကြပါတယ်။ သတင်းစာ အယ်ဒီတာကိုလည်း အလုပ်မရှိလို့ ရရာဝင်လုပ်ရ သူ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေဆိုပြီး အထင်သေးတတ်ကြပါသတဲ့။ အထင်သေး စရာလည်း ဖြစ်ရတာက ရှေးခေတ် သတင်းထောက်တွေဟာ အချို့အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ ရွယ် ပုလိပ်လူထွက်တွေ၊ အချို့အယ်ဒီတာတွေဟာ လူပျံ တော်ပညာရှိတွေ ဖြစ်ကြပါသတဲ့။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၁၆ ■ ကြည်နိုင်း

သတင်းစာဆရာများအသင်းက ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့ ပြည်လုံကျွတ် သတင်းစာဆရာများ သင်တန်းမှာ ‘ရှေးခေတ် သတင်းထောက် အတွေ့အကြုံ’ ကို ယူပီအိုင် ဦးဘသန်းကိုယ်တိုင် ပို့ချခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီပို့ချချက်မှာ ရိုးရာပုံပြင်ထဲက မောင်ပေါက်ကျိုင်းဟာ ရှေးအကျဆုံး သတင်းထောက်ပညာကို ပေးခဲ့တဲ့ အတုယူစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပုံ၊ အမတ်ကြီး ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာဟာလည်း အလေ့အလာ အမှတ်အသားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရှေးဦး သတင်းစာဆရာကြီးဖြစ်ပုံ၊ လွတ်လပ်စွာ သတင်းရေးသားခွင့်ကို ဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ လေးစားဖွယ်ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ဖော်ထုတ်ဟောပြောခဲ့ပါတယ်။

၁၈၈၃ ခုနှစ် ကာလ အင်္ဂလိပ်တို့ ကြီးစိုးချိန်မှာ သတင်းထောက် သီးသန့် မရှိပါဘူး။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်ကျော်မှ သတင်းထောက်ဟူ၍ ထွက်ပေါ်လာပါသတဲ့။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်မှာမှ မြန်မာသတင်းစာဆရာများရဲ့ ပထမဆုံး သတင်းထောက်ဖြစ်သူဟာ သတင်းစာဆရာကြီး ဦးထွန်းဖေ (နောင်-ထွန်းနေ့စဉ် အယ်ဒီတာချုပ်) ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားဖွယ်ရာ ပို့ချခဲ့ပါတယ်။

သူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်းခေတ်က သတင်းထောက်တို့၊ ရိုးရိုးအယ်ဒီတာတို့ဟာ လစာနည်းလှပါတယ်။ လစာနည်းပေမယ့် ဦးဘသန်းဟာ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မလုပ်ကြောင်း၊ ဦးဘသန်းဟာ

-ရန်ကုန် ဇာတိလည်းဖြစ်၊ အမှတ်အသားလည်းကောင်း၊ လာဘ်လည်းမြင်၊ ကြိုးလည်း ကြိုးစားတော့ နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ ပထမတန်း သတင်းထောက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ည အယ်ဒီတာ အနေနဲ့လည်း အောင်မြင်ပါတယ်။ မှတ်စုမှတ်ရာ ပေါ်တယ်။ စကားပြောရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တယ်။ ပရိယာယ်လုပ်မနေဘူး။ စာရေးရင် တိုတိုနဲ့ လိုရင်း ချက်မိအောင် ရေးတတ်တယ်”

လို့ ‘ကျွန်တော် သတင်းထောက်’ စာအုပ်မှာ လူထုဦးလှ ရေးခဲ့ပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အဲဒီစာအုပ်မှာ ဦးထွန်းဖေ၊ ဦးမောင်မောင်ခင်၊ ဦးအမ်ဘိုးချိန်၊ ဦးသုခ၊ ဦးလှထွန်းဖြူ၊ ဦးဘသန်း၊ မစ္စတာ ချက်တာချီ စတဲ့ သတင်းစာဆရာကြီး (၇) ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းလို့ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံ ဖြတ်သန်းရပုံတွေ တင်ပြထားပါတယ်။ ယူပီအိုင် ဦးဘသန်း ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ်နဲ့ တွဲဖက်လေ့လာသင့်လှပါတယ်။

ယူပီအိုင် ဦးဘသန်းရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေဟာ အလွန် မှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ သူဟာ သမိုင်းဆရာတစ်ဦး မဟုတ်ပေမယ့် သမိုင်းဖြတ်သန်းမှုလည်းရှိ၊ သမိုင်း အတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်မှုတွေ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ယူပီအိုင် ဦးဘသန်းဟာ ၁၉၂၀ ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်မှာလည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၃၀ ခုနှစ်ထိ အမျိုးသားကျောင်းတွေ ဖွင့်တော့လည်း စစ်ကိုင်းနဲ့ ခရမ်းမြို့တွေမှာ အမျိုးသား ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ၁၉၃၄ ခု ဆရာအလုပ်ကထွက်၊ သူရိယ သတင်းစာတိုက်ဝင်၊ သတင်းထောက်လုပ်၊ ည အယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့တယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကာကွယ်ရေး ပုဒ်မ (၂၆) နဲ့ဖမ်းလို့ အင်းစိန်ထောင်မှာ အချုပ်ခံခဲ့ရတယ်။ ၁၉၄၁ ဒီဇင်ဘာမှာ အင်္ဂလိပ်တွေ ရန်ကုန်က ဆုတ်ခွာသွားလို့ ထောင်က လွတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၄၆ ခုကနေ ၁၉၅၃ ခုနှစ်ထိ ပြန်ကြားရေးဌာနမှာ သတင်းစာ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ လုပ်ခဲ့တယ်။ ၅၄-၅၆ ခု မြန်မာသတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်များ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်တဲ့ B.P.S အဖွဲ့မှာ အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ၊ တစ်ခါ ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှာ ယူပီအိုင် သတင်းဖြန့်ချိရေး (United Press International) မှာ အုပ်ချုပ်မှုမန်နေဂျာအဖြစ် ၁၉၇၃ ခုနှစ်ထိ လုပ်ခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ အငြိမ်းစားယူပြီး သတင်းစာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့တယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၁၈ ■ ကြည်နိုင်း

အခုထွက်ရှိတဲ့ ယူပီအိုင် ဦးဘသန်း ဘဝအတွေ့အကြုံဟာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၉ ခုနှစ်ထိ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက် ရေးသားခဲ့တဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေပါပဲ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာ စာပေဗိမာန်က ဦးဘသန်းရေးတဲ့ ‘ရှေးခေတ်မြန်မာပြည် သတင်းစာများ’ စာအုပ် ထွက်ခဲ့တယ်။

ဦးဘသန်းဟာ ၁၉၄၆ ခု၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံး သတင်းစာဆရာများ အသင်း စတင်ထူထောင်ရာမှာလည်း အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့တယ်။

ယူပီအိုင် ဦးဘသန်းဟာ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ပြင်သစ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ အိန္ဒိယ၊ ဗီယက်နမ်၊ အီဂျစ် စတဲ့ နိုင်ငံတကာကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။

မြန်မာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများနဲ့ တွေ့ဆုံ ခဲ့ရတယ်။

ဦးဘသန်းရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ် တော်မှိုင်း၊ မြမျိုးလွင်၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ သတင်းစာဆရာ ဦးပုလေး၊ အမ်-အိုးချိန်၊ ဦးထွန်းဖေ၊ သတင်းထောက်ချုပ် ဦးစိန်၊ ဦးချင်း၊ ဦးချန်ထွန်း စတဲ့ သတင်းစာဆရာကြီးတွေရဲ့ တစေ့တစောင်း ရုပ်ပုံလွှာတွေကိုလည်း ရှုမြင်ရပါတယ်။

စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံတွေ၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ် ဖြတ် သန်းရပုံတွေ တွေ့ရတယ်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေဟာ သူတို့ စစ်အောင်နိုင်ရေး အတွက် စစ်ပစ္စည်းများ အလွယ်တကူ သယ်ယူနိုင်ဖို့ ထိုင်း-မြန်မာ လမ်းမ ကြီးဖောက်ခဲ့တယ်။ သံဖြူဇရပ်ကနေ အရှေ့တောင် ထိုင်း-ဘန်ကောက် အနီး ဆန်ပေါင် မြို့အထိ မိုင် (၂၄၀) ရှည်တဲ့ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီ မီးရထားလမ်းဖောက်ဖို့ မဟာမိတ် သို့ပန်းတွေနဲ့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေ အားလုံးပေါင်း တစ်သိန်း ရှစ်သောင်း ကျော်ခန့် ချွေးတပ်ဆွဲခိုင်းစေခဲ့တယ်။ တောင်အထပ်ထပ် ဖြတ်ဖောက် လုပ်ရ၊ အစာရေစာ လုံလောက်အောင် မကျွေး၊ ဆေးဝါးကုသမှု မရှိဘဲ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အတင်းအကျပ် ရက်စက်စွာခိုင်းခဲ့လို့ မဟာမိတ် သုံးသောင်းကျော်၊ မြန်မာ တိုင်းရင်းသား ရှစ်သောင်းကျော် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သံဖြူဇရပ် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် မြှုပ်ခဲ့တယ်။ အမှတ်အသား လုံးဝမရှိ။ ဗြိတိသျှ၊ ဒတ်(ချ်)၊ ဩစတြေးလျ စစ်သားတွေ စာရင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းကတော့ အထင်ကရ ရှိတယ်။ အဲဒီ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲကို ဦးဘသန်း ထက်ရောက်ခဲ့ တယ်။ စစ်ပြီးတဲ့အခါ မဟာမိတ် စစ်ခုံရုံးက မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ် ရာမှာ စစ်သုံးပန်းနဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတွေကို မတရား ညှဉ်းပမ်း နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်စစ်အရာရှိနဲ့ စစ်သား ၃၂ ဦးကို သေဒဏ် ပေးပြီး အခြား ဂျပန်စစ်အရာရှိ ၇၉ ဦးကို ထောင်ဒဏ်ပေးခဲ့တယ်။

စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲကို မြန်မာဘုရင်ခံ ဆာဟူးဘရန်(စ်) နဲ့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတို့ တက်ရောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ကိုယ်တွေ့ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေသာမက ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင်လေးက ဖောက်ခဲ့တဲ့ တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးလည်း ဦးဘသန်း ရောက်ခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လားရှိုးက ဝမ်တိန်အထိ မိုင် (၁၅၀)၊ ဝမ်တိန်က ကူမင်းအထိ တရုတ်အစိုးရက မိုင် (၆၀၀) ပေါင်း မိုင် (၇၅၀) ရှည်တဲ့ လမ်းမကြီးဖောက်ပုံ။ တရုတ်နဲ့ ဂျပန် (၁၉၃၅-၃၆) စစ်မှာ မြန်မာပြည်ကတစ်ဆင့် စစ်ပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တရုတ် အစိုးရ (ချန်ကေရှိုတ်) က ကမ်းလှမ်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်က သဘောတူလို့ တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီး ဖောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာပြည် စစ်တလင်း အဖြစ်မခံနိုင်ကြောင်း မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးအသင်းတွေက ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတို့ကလည်း ဒီးဒုတ်ကနေ ရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖောက်မြဲ ဖောက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၃၈ လမ်းမကြီးပြီးကာစ ရန်ကုန်ကို လက်နက်တင်သင်္ဘောတွေ ရောက်လာလို့ စစ်သင်္ဘောစောင့်တွေကြား ခက် ခက်ခဲခဲ သတင်းဓာတ်ပုံတွေ ဦးဘသန်း ရိုက်ယူခဲ့ရတယ်။

စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံ၊ စစ်ပြီးစ အတွေ့အကြုံ၊ ဖက်ဆစ်တော်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၂၀ ■ ကြည်နိုင်း

လှန်ရေး အတွေ့အကြုံ၊ အာဇာနည်နေ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အတွေ့အကြုံတွေကို သမိုင်းဖြတ်သန်းမှုနဲ့အတူ သတင်းထောက်တစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ခိုင်လုံတိကျတဲ့ ခုနှစ်၊ ရက်စွဲ၊ မျက်မြင်အမှတ်အသားတွေနဲ့အတူ တဝကြီး လေ့လာကြရပါမယ်။

ရှေးသတင်းစာ ဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ဟုတ်၊ သမိုင်းမှတ်တမ်း ကျမ်းကြီးဆိုလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ မှတ်မှတ်သား သားနဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ တွေကို နောက် လူငယ်တွေ လေ့လာဖို့၊ ယူပီအိုင် ဦးဘသန်း ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ်ကြီး ထွက်ရှိလာတာ များစွာတန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။

‘ရာဇဝင် အတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ရှိရမယ်၊ မော်ကွန်းလည်း ထိုးလောက် တယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားလေး ပြန်အမှတ်ရစေတဲ့ စာအုပ်ထူကြီးကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ရပါတယ်။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ဖြင်း-၃”

ရာဟုလာသံကိစ္စည်း (ပါရဂူ)

ရာဟုလာသံကိစ္စည်းကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် အတော်အတန် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သည်။

ဆရာ ဦးဆန်းထွန်းနှင့် ဆရာ ပါရဂူတို့ ပြန်ဆိုသော ‘ဗေါလဂါမှ ဂင်္ဂါသို့’ မှစ၍ ဆရာပါရဂူ ပြန်ဆိုသော သီဟသေနာပတိ၊ လူ့ဘောင်သစ်၊ အမေခံ ခရီးသည်၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသာလျှင် အဘယ့်ကြောင့်၊ မဟာလူသား ဗုဒ္ဓ၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရာစု စသော ရာဟုလာသံကိစ္စည်း၏ ဝတ္ထုများ၊ ဒဿန ကျမ်းစာများတို့နှင့် ထိတွေ့ခဲ့ကြရပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်ရာဟုလာသံ ကိစ္စည်း၏ ကြောင်းရာထုပွတ်ကိုမူ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိကြရသေးချေ။

ယခု ရွှေပေါက်ကွဲစာပေမှ ဆရာပါရဂူ ပြုစုသော ‘ရာဟုလာသံကိစ္စည်း’ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထွက်ရှိလာသည်။

ရာဟုလာသည် အံ့မခန်းပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သူ့၌ အတုယူစရာ စံပြုစရာများစွာ ရှိသည်။ သူ့အခန်းကဏ္ဍသည် ကြီးမားလှသည်။ ကမ္ဘာ့ ပညာရှင်၊ အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲခေါင်းဆောင်၊ အိန္ဒိယ တောင်သူ လယ်သမားနှင့် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်၊ မဟာခရီးသည်၊ စာပေပညာရှင်၊ မဟာသုတေသီ၊ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်၊ စာရေးဆရာ၊ ကျမ်းပြုဆရာ၊ ဗုဒ္ဓ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဘာသာ ရဟန်းတော်၊ ဟိန္ဒူဆာဒူး၊ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခစသော ဘဝ အဆစ်အပိုင်း ကဏ္ဍများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းကဏ္ဍများ တစ်ခုချင်းပင် အတ္ထုပ္ပတ္တိထူကြီးများ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရာဟုလာ သံကိစ္စည်း၏ ဘဝသည် နည်းယူစရာ သင်ခန်းစာများ၊ အံ့မခန်း အတွေ့အကြုံများ၊ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပြည့်နှက် နေသည်။ သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံရေးသားနိုင်ဖို့ရန် မလွယ်ကူပေ” ဟု ဆရာပါရဂူ၏ အမှာတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံထားသည်။

ရာဟုလာကို မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ခနုဖြူ ဦးအေးမောင် ဖြစ်သည်။ “ရာဟုလာနှင့် အာနန္ဒာ” အမည်ရှိ စာအုပ်ငယ်လေး ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဂျာနယ်ကျော်၌ ရာဟုလာ အကြောင်း အခန်းဆက်ရေးဖူးသည်ဟု ဆရာပါရဂူ ထောက်ပြထားသည်။

ရာဟုလာသည် စာအုပ်ကြီး၊ စာအုပ်ပေါင်း (၁၅၀) ကျော် ရေးသား ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရေးသည်မှာလည်း အကြောင်းအရာစုံလှသည်။ ရသ စာပေ၊ ဝတ္ထု၊ အဘိဓာန်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဒဿနဗေဒ၊ ဗုဒ္ဓစာပေ၊ ပြဇာတ်၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း၊ နိုင်ငံရေး၊ သိပ္ပံပညာ၊ စာပေ၊ သမိုင်း၊ ဘာသာဗေဒ၊ ဝေဖန်ရေး၊ ဘာသာပြန်၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသော အကြောင်းအရာများ မျိုးစုံလှသည်။

ရာဟုလာသည် အလယ်တန်းလောက်သာ ပညာသင်ဖူးသည်ဟု သိရသည်။ သူသည် ဤမျှများပြားသော၊ စုံလင်သော၊ လေးနက်သော အကြောင်းအရာ၊ ဆည်းပူးလေ့လာမှု သုတေသနပြုမှု၊ ဖော်ထုတ်နိုင်မှုတို့ သည် အံ့မခန်းဖြစ်သည်။

ထက်မြက်သည့် ဉာဏ်ရှိပြီး အသိပညာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ မရပ်မနား ကြိုးစားအားထုတ်မှုများသည် များစွာ အတုယူဖွယ် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် စက္ကန့်ပိုင်းအကြောင်း ပြောနိုင်စွမ်းမရှိသော်လည်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၂၄ ■ ကြည်နိုင့်

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်သည်ကို ပြောပြနိုင်သည်” ဟု ရာဟုလာ ပြောခဲ့သည်။

ရာဟုလာသည် ကောလိပ်နှင့် တက္ကသိုလ်ကို မဆိုထားဘိ အထက် တန်းကျောင်း၌ပင် မည်မည်ရရ စာမသင်ခဲ့ဖူးပါလျက် ဘာသာစကားပေါင်း များစွာကို တတ်မြောက်သူ ဖြစ်နေသည်မှာလည်း အံ့မခန်းပင်။ အာရှ ဘာသာစကား (၃၆) မျိုးနှင့် ဥရောပ ဘာသာစကားပေါင်း များစွာကို ထဲထဲဝင်ဝင် တတ်ကျွမ်းသည်။ သက္ကတ၊ ပြာကရိတ်၊ ပါဠိ စသော အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်း ဘာသာစကားများကိုလည်း တတ်ကျွမ်းသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေ လေ့လာမှု၊ ရှေးဟောင်းကျမ်းများ ဖော်ထုတ်မှုမှာလည်း အံ့မခန်းဖြစ်သည်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၌ ပိဋကစာပေနှင့် ပတ်သက်၍ပေး သော အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ ‘ပိဋကစရိယ’ ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

သက္ကတဘာသာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရှေးခေတ် ဒဿနဆရာကြီး မေဇကိတ္တိတို့နောက်ပိုင်းတွင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ အနောက်နိုင်ငံ သက္ကတ စာပေပညာရှင်ကြီးများက ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

တမိ၊ တလဂူ၊ ဘင်္ဂလီ စသော အိန္ဒိယဘာသာစကားပေါင်း များစွာ ကိုလည်း တတ်ကျွမ်းသည်။ ရုရှားဘာသာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အကျယ် အပြန့် နားလည်သည်။ ကာဂျစ်စတန် ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ဝတ္ထုရှည် လေးအုပ်ကို ဟိန္ဒူဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

တိဗက်-သက္ကတ အဘိဓာန်၊ တိဗက်-ဟိန္ဒူ အဘိဓာန်တို့ကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။

ရာဟုလာ၏ စာအုပ်အတော်များများကို ပုံနှိပ်ရသေးဟု သိရသည်။ ပုံနှိပ်ပြီး စာအုပ်များလည်း အတော်များများ ဝယ်၍မရဟု သိရသည်။

စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖို့

“စာအုပ် ရေးသားခြင်းမှာ စာအုပ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်းနှင့် တူပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းမှာ မွေးဖွားခြင်းနှင့် တူသည်။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

စာအုပ်အဖြစ် ရောက်မှသာ စာရေးဆရာသည် မိမိ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို နားလည် သဘောပေါက်သည်” ဟု ရာဟုလာ ရေးခဲ့သည်။

ရာဟုလာ၏ အချို့စာအုပ်များကို ထောင်တွင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည် ဟု သိရသည်။ သီဟသေနာပတိ၊ ဗေါလဂါမှ ဂင်္ဂါသို့၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ကမ္ဘာပုံကြမ်း၊ သိပ္ပံနည်းကျ ရုပ်ဝါဒ၊ ဒဿနဒီပနီနှင့် အခြားကျမ်းစာအချို့ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အခြေအနေ၌မဆို စာရေးနိုင်သည်ဟု ရာဟုလာ ဖွင့်ဟခဲ့သည်။

ပိဋကတ် ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာသောအခါ ရှေးခေတ် အိန္ဒိယ၌ ဘုရင်တို့၏ သက်ဦးဆံပိုင် စနစ်သာမကဘဲ အရှေ့နှင့် အနောက် အိန္ဒိယ၌ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် နိုင်ငံအများအပြား၌ ရှိသည်ဆိုသည်ကို သိရသည်။ ဝေသာလီရှိ လိစ္ဆဝီတို့၏ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးသည် မည်မျှ ခိုင်မာတောင့်တင်းသနည်းဆိုလျှင် မဂနှင့် ကောသလ ဘုရင်များသည်ပင် ဝေသာလီ၏ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ဦးခေါင်းမော့ကြည့်ရသည်အထိ ဖြစ်သည်” ဟု ရာဟုလာ ရေးခဲ့သည်။

ထိုခေတ်က နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး အခြေအနေများနှင့် တကွ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် အသွင်ကိုလည်း ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ဖြင့် ပုံဖော်ထားသည်။ ‘သီဟသေနာပတိ’ဖြစ်သည်။

ရာဟုလာသည် ခရီးသွားခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ ခရီးအလွန်ပေါက်သူ ဖြစ်သည်။ ခရီးပေါက်သဖြင့်လည်း ပို၍ အမြင်ကျယ် လာသည်။ ထင်းရှူးပင်နှင့် နှင်းထုတို့၏ အလှကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ‘ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ခရီးလှည့်လည် ခြင်း ကျမ်းစာ’ ဟူ၍ပင် ရေးသားခဲ့သည်။

ရာဟုလာသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ နှစ်ကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် အသက် ၄၂ နှစ်အရွယ် ရဟန်းဝတ်နှင့်တစ်ကြိမ်၊ နောက် နှစ်ပေါင်း ၂၈ နှစ် အကြာတွင် တရုတ်ပြည်အသွား မြန်မာနိုင်ငံသို့ လှည့်

၁၂၆ ■ ကြည်နိုင့်

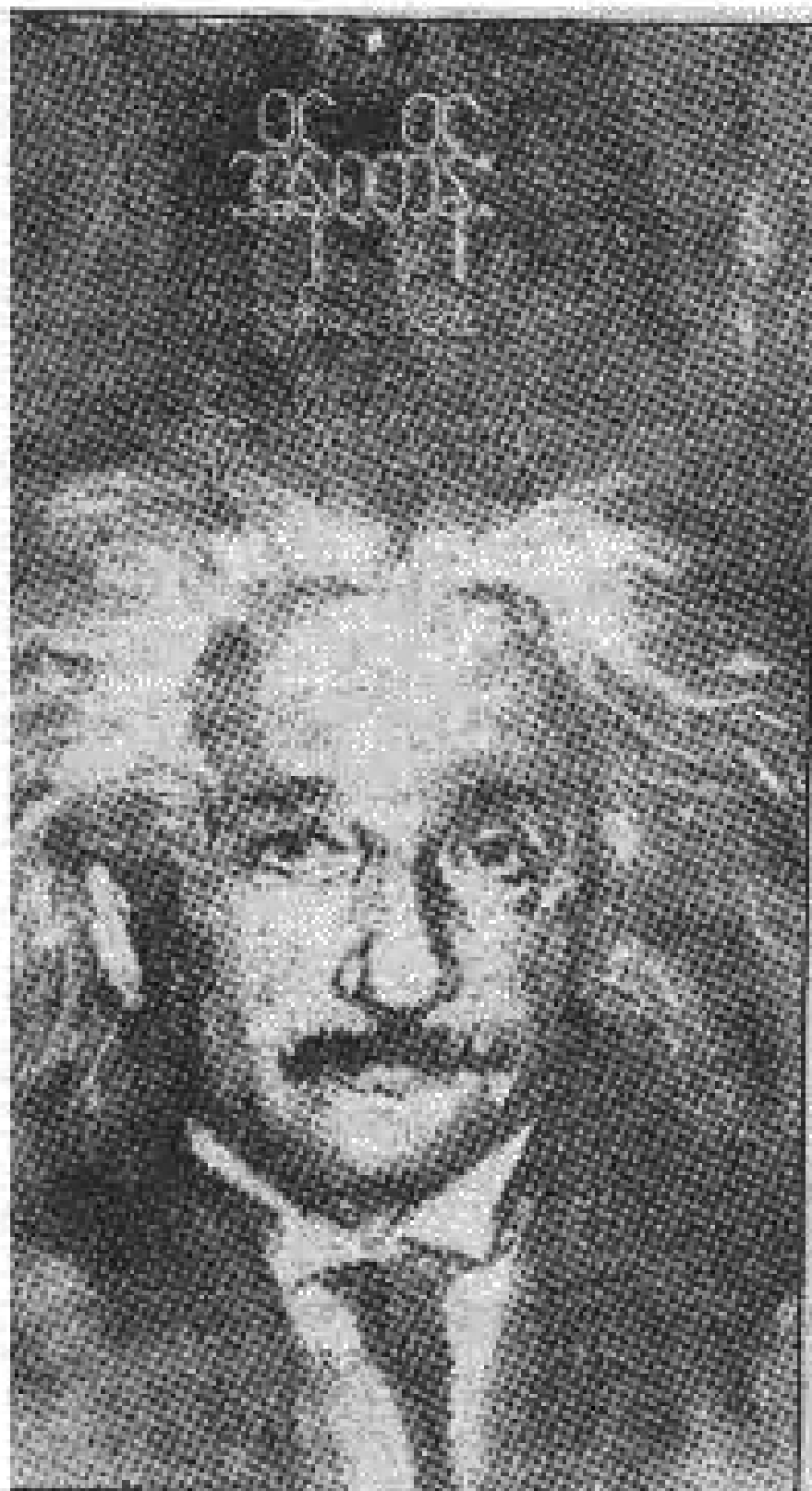
ဝင်လာခြင်းသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ သိန်းဖေမြင့် စသူတို့နှင့် ရင်းနှီးသည်။ ဆရာပါရဂူနှင့်ကား အထူးကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယတွင် အတူနေခဲ့ရဖူးကြောင်း သိရသည်။

“စာဖတ်သူများအား စံပြနမူနာပေးလိုသည့် အတွက်ကြောင့်” ဟု ရာဟုလာ သူ့စာအုပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားကို ဖော်ထုတ်ထားသည်။ သူ့သဘောထားအတိုင်းပင် ရာဟုလာ၏ စာအုပ်များသည် လေ့လာဖွယ်၊ အတုယူဖွယ် ဖြစ်သည်။ ရာဟုလာ ကွယ်လွန်ပြီးမှ အိန္ဒိယအစိုးရက ‘ပဒမဘူဂုဏ်’ ဘွဲ့ ပေးခဲ့သည်။

‘ဇယယောဝေရ’ ဟူသော သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်တစ်အုပ် မြန်မာပြန်ရန် ဆရာပါရဂူသို့ ပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုစာအုပ် မြန်မာပြန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကား ထက်သန်စွာ မျှော်လင့်မိပေ၏။

စံပြုထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ‘ရာဟုလာသံကဏ္ဍည်း’ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား ထက်သန်စွာ လေ့လာနိုင်ကြပါစေသတည်း။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၈၊ ဧပြီလ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း-၄”

အိန်စတိန်းနှင့် သူ၏ ဓမ္မတရား (ဗန်းမော်တင်အောင်)

ကမ္ဘာကျော် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဒေါက်တာအိန်စတိန်း အကြောင်းကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်က စာပေဗိမာန် စာစဉ်အဖြစ် စံလွင်ရေးတဲ့ အိုင်စတိုင်း၊ ဆန်းလွင်ရဲ့ အိုင်စတိုင်း နှစ်တွဲ၊ စာပေဗိမာန်ကပဲ သုတပဒေသာ အိုင်စတိုင်း အထူးထုတ် စသည်ထွက်ဖူးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဗန်းမော်တင်အောင် ပြုစုတဲ့ အိန်စတိန်းကတော့ မုံရွေး စာအုပ် တိုက်က တတိယအကြိမ် ခန့်ညားသေသပ်စွာ ထုတ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

အိန်စတိန်းဟာ သူ့ရဲ့ ရီလေတီဗတီ သဘောတရားကြောင့် အလွန် ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ကမ္ဘာက သိရှိလာ ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တယောပြားလေး တစ်လက်နဲ့ အနုပညာကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်တယ်။ ငယ်စဉ်က အလွန်ထုံထိုင်းသူ ဖြစ်တယ်။ ရိုးရိုး အေးအေး နေတတ်တယ်။ စသည်ဖြင့် ယေဘုယျသိထားကြပါတယ်။

ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် ပြုစုတဲ့ သည်စာအုပ်မှာတော့ အိန်စတိန်း ရဲ့ လူသားဆန်တဲ့ ဘဝကိုသာမက သူ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်၊ တွေ့ရှိချက် သိပ္ပံ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံ သဘောတရားတွေကိုပါ ဆစ်ပိုင်း ရေးသားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

အိန်စတိန်း မတိုင်မီကာလ အရစ္စတိုတယ်၊ ဂယ်လီလီ၊ နယူတန် စတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်များရဲ့ ပထမ အလှည့်အပြောင်း၊ သူတို့ရဲ့ သဘောတရား၊ အရစ္စတိုတယ်ကို မှောက်လှန်ဖို့ ဒုတိယ အလှည့်အပြောင်း မှစပြီး အိန်စတိန်း အကြိုကာလ၊ နိဒါန်းကာလ ၁၈ ရာစု၊ ၁၉ ရာစု သဘာဝ သိပ္ပံပညာ စသည်များကိုပါ ခြေရာကောက်ပြထားပါတယ်။

အဲဒီနောက် အိန်စတိန်း မွေးဖွားရာဝန်းကျင်၊ ကျောင်းနေရပုံ၊ ရူပ ဗေဒပညာကို လေ့လာပုံ၊ အိန်စတိန်းနှင့် ရူပဗေဒပညာရပ် အကျပ်အတည်း၊ ကွမ်တန်မေ့တရား၊ အိန်စတိန်းရဲ့ ဝိသေသနှိုင်းရ မေ့တရား၊ ပါမောက္ခ အိန်စတိန်း၊ သူရဲ့ ယေဘုယျမေ့၊ နှိုင်းရစကြဝဠာဗေဒ၊ နှိုင်းရမေ့ရဲ့အဆက် ဩဇာနှင့် စွမ်းအင်ဆိုင်ရာ ညီမျှခြင်း၊ ပိုမိုနက်နဲတဲ့ စက်ကွင်းဆိုင်ရာ မေ့တရား စသည်များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် လေ့လာဖတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို သိပ္ပံဆိုင်ရာ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များနဲ့ အိန်စတိန်းကိုယ် တိုင်ရဲ့ ဘဝဟာ ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝကြားထဲက ငြိမ်းချမ်းရေး မြတ်နိုးသူ အိန်စတိန်း၊ လွတ်လပ်ရေး မြတ်နိုးသူ၊ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား မကြိုက် ရိုးအေးစွာနေလိုသူ၊ မိမိဝါသနာပါရာ ရိုးအေးစွာ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး အခြေအနေ အရှုပ်အထွေးကြားမှာ လွန်လူး နေရတဲ့ အိန်စတိန်းကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အိန်စတိန်းရဲ့ ဘဝကောက်ကြောင်းလေးကို အကျဉ်းလျာကြည့် တဲ့အခါ.....

(၁) အိန်စတိန်းကို ဂျာမနီမှာ မွေးပြီး သူဟာ ရေဝတီနွယ်ဖွား တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၅ နှစ်လောက် ဂျာမနီမှာ ကြီးပြင်းရာ၊ ကျောင်း နေတဲ့အခါ ပညာရေးမှာ စစ်ဇာတ်သွင်းခြင်းကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အိန် စတိန်း ခုခံခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ကျောင်းမှ နေလို့မရဘဲ ကျောင်းထုတ်ခံခဲ့ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပထမအကြိမ် ဂျာမနီက စတင်ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၃၀ ■ ကြည်နိုင်း

(၂) ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာ မိဝေးဖဝေး ဆက်လက် ပညာသင်ရ ပါတယ်။ ဘွဲ့ရရ ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်လာတဲ့ အိန်စတိန်းကို ရေဝတီ နွယ်ဖွားဖြစ်လို့ ဆွစ်အာဏာပိုင်များ ချောင်ထိုးထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ အိန်စတိန်းရဲ့ ဓမ္မ ပထမပိုင်း ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

(၃) အိန်စတိန်းကို သြစထရို-ဟန်ဂေရီ ဧကရာဇ် ဘုရင် မင်း မြတ်က သူ့နိုင်ငံ ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ပရပ်တက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ပေးပါ တယ်။ အိန်စတိန်းဟာ အဲဒီမှာ နှစ်အနည်းငယ်နေပြီး လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ် လွန်ကဲတဲ့နေရာမို့ ကြာရှည်မနေနိုင်ပါဘူး။

(၄) ဂျာမန် ဧကရာဇ် ကိုင်ဇာဝီလျံက ဂျာမနီကို ဖိတ်ပါတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင် မက်စ်နဲ့ ပလန့်က သံတမန်လုပ်တာမို့ အိန်စတိန်း ဂျာမနီ ကို ပြန်ရောက်ရပြန်ပါတယ်။ ဂျာမနီမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကြာ နေထိုင်ပါ တယ်။

(၅) ဂျာမနီမှာ နေတဲ့အတွင်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကို ကိုင်ဇာဝီလျံ တို့ တိုက်ဖို့ပြင်နေချိန်မှာ အိန်စတိန်းဟာ လုံးဝ မပါဝင်ပါဘူး။ သူ ဝါသနာ ပါရာ ဆက်လုပ်နေပါတယ်။ ဂျာမန် စစ်ဝါဒီများနဲ့ ဝံသာနုစိတ် လွန်ကဲသူ များဟာ အိန်စတိန်းကို ရှုတ်ချပြစ်တင်ကြပါတယ်။ ဂျာမန်ထမင်းစားပြီး ဂျာမနီကို ကျေးဇူးပြုရကောင်းမှန်း မသိသူလို့ ဆိုကြပါတယ်။

(၆) အဲဒီလို စိတ်ရှုပ်စရာတွေကြားထဲပဲ အိန်စတိန်းဟာ ခေါင်း အေးအေးထားပြီး သူ့လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျော်ကြား လှတဲ့ ယေဘုယျဓမ္မတရားကို ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း ၁၉၁၆ ခုနှစ်မှာ အပြီးသတ်ကာ သဘာဝသိပ္ပံလောကသို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

(၇) ပထမကမ္ဘာစစ်အပြီးမှာ ဂျာမန်သမ္မတနိုင်ငံ ပေါ်ထွန်းလာပါ တယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာတော့ အိန်စတိန်းကို အရေးပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာလမကြာခင်ပဲ ဖက်ဆစ်ဝါဒီများ ပြန်ခေါင်းထောင်လာပြီး အိန်စတိန်းကို ရန်လုပ်ပါတော့တယ်။

(၈) အိန်စတိန်းဟာ အမှုမထားဘဲ သူ့လုပ်လက်စ စက်ကွင်း များဆိုင်ရာ ဓမ္မတရားကို သူ့စာကြည့်ခန်းမှာပဲ တကုတ်ကုတ် တွက်ချက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေပါတယ်။ နာဇီ ဂိုဏ်းသားများဟာ အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက် လာတဲ့အခါ အိန်စတိန်းရဲ့ ဇနီးသည်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက အိန်စတိန်း ရဲ့ လုံခြုံရေးကို စဉ်းစားလာရပါတော့တယ်။

(၉) ဂျာမနီမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မနေလိုပါက ဝမ်း မြောက်စွာ အိန်စတိန်းကို ကြိုဆိုတဲ့နိုင်ငံတွေ ရှိပါတယ်။ အမေရိကန် ပညာရေး အာဏာပိုင်များက အကြိမ်ကြိမ် လူလွတ် ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ဘယ်လ်ဂျီယံဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတို့ဟာ အိန်စတိန်းနဲ့ အလွန်ခင်မင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဘယ်လ်ဂျီယံမှာ လုံခြုံရေး စိတ်မချရတာကြောင့် ဥရောပနဲ့ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာ ခြားနေတဲ့ အမေရိကကိုပဲ အိန်စတိန်း ရွေးချယ်ခဲ့ရပါတယ်။

(၁၀) အိန်စတိန်း ဂျာမနီက ထွက်ခွာလာပြီး အခြား ရေဝတီ နွယ်ဖွား သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ အမျိုးသားမှားဟာလည်း တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဂျာမနီက ထွက်ခွာလာပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ လိုက်စ် မိတ်နာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး သိပ္ပံပညာရှင်ဟာ သူနဲ့အတူ နျူကလီးယား ရူပဗေဒရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။

(၁၁) ခိုလှုံလာတဲ့ ပညာရှင်များကို အိန်စတိန်း အကူအညီပေးခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က (၁၉၃၀-၄၀) အမေရိကန်မှာ စီးပွားရေးကျပ်တည်း တဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ခိုလှုံပညာရှင်တွေကို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် အိန်စတိန်းကို အမေရိကန်မှာ ရန်ထောင်သူတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ အမေ ရိကန်မှာ စက်ရုံတွေ ပိတ်ထားရ၊ အလုပ်လက်မဲ့တွေ သန်းချီနေတဲ့ ကာလ ပါပဲ။

(၁၂) အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ကိစ္စတစ်ရပ်က နယူးယော့ တက္က သိုလ်မှာ ပါမောက္ခခန့်ဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာပါတယ်။ အိန်စတိန်းက ဘာထရန် ရပ်ဆယ်ကို ပါမောက္ခခန့်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ ပညာရေး အာဏာပိုင်

၁၃၂ ■ ကြည်နိုင်း

တွေက ကန့်ကွက်ပါတယ်။ အိန်စတိန်းကို အချို့က (ရေဝတီကပ်ပါး) လို့တောင် နင့်နင့်သီးသီး ဆိုကြပါတယ်။

(၁၃) ယူရေနီယံဒြပ်စင်ကို ခွဲလိုက်ရင် စွမ်းအင်ကောင်းကောင်း ထွက်လာနိုင်ကြောင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်ခင်ကပဲ အနောက်နိုင်ငံ ရူပဗေဒ ပညာရှင်များ သိရှိနေကြပါပြီ။

ယူရေနီယံ သတ္တုပေါင်းတဲ ချက်နိုင်ငံကို ဟစ်တလာ သိမ်းပိုက်လိုက်တာဟာ သိပ္ပံပညာရှင်များ စိုးရိမ်မကင်းစရာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ယူရေနီယံ ဓာတ်သတ္တုတွေကိုလည်း ဟစ်တလာဟာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားပါတယ်။

(၁၄) အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ထွက်ပြေးလာတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင် မာဖီနဲ့ဇီးလတ်က အဲဒီအကြောင်းတွေကို အမေရိကန် အာဏာပိုင်များကို အသိပေးဖို့ အိန်စတိန်းထံ ချဉ်းကပ်ပါတယ်။

(၁၅) အိန်စတိန်းက သမ္မတ ရုစဘဲ့ထံ စာရေးပါတယ်။ အိန်စတိန်းရဲ့ သတိပေးချက်အရ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အမေရိကန်ရဲ့ ‘မင်ဟာတန် စီမံကိန်း’ လို့ခေါ်တဲ့ နျူကလီးယား ဗုံးထုတ်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကြီး ပေါ်လာပါတယ်။

(၁၆) နျူကလီးယားစွမ်းအင်ကို နျူကလီးယားဗုံးအဖြစ် လှည့်ပြောင်းဖို့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းစဉ်က အိန်စတိန်းရဲ့ စေတနာနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှည့်အပြောင်း ပြီးသွားတဲ့အခါ မှာတော့ ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတခြားဖြစ်လို့ အိန်စတိန်း အလွန် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

(၁၇) ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နိဂုံးမှာ အမေရိကန်အစိုးရက နျူကလီးယား လက်နက်ကြီးတွေ ကိုင်တွယ်အသုံးချပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အိန်စတိန်း ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်ခဲ့ပါတယ်။ နျူကလီးယားကို တစ်ဦးတည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားမယ်ဆိုရင် အခြား မဟာမိတ်နိုင်ငံများက အမေရိကန်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အစိုးရအပေါ် အယုံအကြည်ရှိမှာ မဟုတ်ကြောင်း အိန်စတိန်း ထောက်ပြ ခဲ့ပါတယ်။

(၁၈) နှစ်ဆယ်ရာစု နှစ်များနဲ့ဆိုင်ရာ လူ့အသိ အလိမ္မာတရား အလှည့်အပြောင်းကြီး တစ်ခေတ်ကို ဦးစီးရှေ့ဆောင်ခဲ့တဲ့ သဘာဝအဘိ ဓမ္မာနဲ့ သဘာဝ သိပ္ပံပညာရပ်များဆိုင်ရာ ပညာရှင်ကြီး တစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာအိန်စတိန်းဟာ သူ့ဘဝကို နိဂုံးတိုင်အောင် သူ့ရဲ့ စက်ကွင်း ဆိုင်ရာ ဓမ္မကို သုတေသနပြုလုပ်ရင်း နျူကလီးယားစစ်ကို ဆန့်ကျင်ရင်း တရားမျှတရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လုပ်ဆောင်သွားကြောင်း ထင်ရှား လှပါတော့တယ်။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၈၊ ဇူလိုင်လ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း-၅”

နှလုံးလှဆရာဝန် (ကျော်အောင်)

၁၉၉၉ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ဆရာကျော်အောင် မြန်မာပြန်သည့် ‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ တတိယအကြိမ် ပြန်ထွက်လာသည်။ နှလုံးလှဆရာဝန် ကို တော်တော်စောစောပိုင်း ကာလကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ခဲ့ရသည်။

“ပညာပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှသော်
ကိစ္စကြီးငယ်၊ ဆောက်သဖွယ်လျှင်
ကျဉ်းကျယ်ထွင်းဖောက်၊ ဖြတ်တောက်လိုရာ ပြီးနိုင်စွာ၏”
ဆိုတဲ့ ‘မဃဒေဝ’ လာ စာသားလေးကို ဆောင်ပုဒ်ပြုပြီး ထုတ်ဝေတဲ့ ‘နှလုံးလှ’ စာပေထုတ် စာအုပ်လေးကို ဖတ်ခဲ့ရတာ မှတ်မိနေသည်။

‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ သည် ကျော်ကြားလှသည့် ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီး ‘နော်မန်ဗက်သွန်း’ ၏ ဘဝထုပ္ပတ် ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်၍ မရိုးနိုင်သည့် စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

နော်မန်ဗက်သွန်း၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့် စံပြုလုပ်ဆောင်မှုကြောင့် သူ့ကို အလေးအမြတ်ထား အတုယူကာ တရုတ်ပြည်တွင် ခြေဗလာ ဆရာဝန်များ အများအပြား ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကျိုးကိုမငဲ့ဘဲ ကျေးလက်နယ်စွန့် အထိသွားကာ ဆေးဝါးကုသပေးကြသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၃၆ ■ ကြည်နိုင့်

နော်မန်ဗက်သွန်း၏ ဘဝထုပွတ်သည်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။ အတုယူဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ ဖတ်နေရင်းပင် သူ့ကိုယ်ကျိုးစွန့် စိတ်ဓာတ်ကို အလေးအမြတ်ပြုကာ မြင့်မြတ်သည့် စိတ်ထားများ ပေါ်လာရသည်။ ဘဝတန်ဖိုး ဆိုသည်ကိုလည်း သုံးသပ်ကြည့်လာမိပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာ အေဂျေကရီနင်၏ ‘ယုဒသစ်ပင်’ ဝတ္ထုကို ဆရာထင်လင်းက ‘အဆိပ်’ အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဝတ္ထု တွင် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ပညာသင်ခဲ့ရသည့် ဆရာဝန် လူတော်ကလေးတစ်ယောက် ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်တို့၏ ဖြားယောင်းခံရသောအခါ သစ္စာတရား ပျက်ယွင်းသွားရပုံတို့ကို သရုပ်ဖော် ရေးသားထားသည်။

တကယ်တော့ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူတွေကို ဆေးကုဖို့၊ သူများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်အတတ် သင်ပြီးမှ အများအကျိုး မဆောင်ရွက်ဘဲ စီးပွားရှာနေရင်

“ငွေဟာ အဆိပ်၊ ဂုဏ်ဟာ အဆိပ်
လူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာဆိုတာ အဆိပ်
အဆိပ်သင့်တဲ့အခါမှာ ဖြေဆေးဟာ သစ္စာတရား၊
သစ္စာတရား ပျက်ယွင်းသူတို့မှာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ”

လို့ ညွှန်းဆိုပြီး ‘ယုဒသစ်ပင်’ ကို ဆရာထင်လင်းက မြန်မာပြန်ခဲ့သည်။ ဆရာထင်လင်း၏ ‘အဆိပ်’ ဝတ္ထုနှင့် ဆရာကျော်အောင် ပြန်သည့် ‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ ကို စာဖတ်သူများ တွဲဖက် ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။ ‘အဆိပ်’ က နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ အေဂျေကရီနင်၏ ဝတ္ထု။ ‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ က ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ဘဝတစ်ခုလုံး နစ်မြုပ်လျက် အများအကျိုး သယ်ပိုးလုပ်ဆောင်သွားသည့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ တကယ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ။

‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ ဖြစ်သည့် ‘နော်မန်ဗက်သွန်း’ သည် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် ဖရန်ကို၏ ကျူးကျော်စစ်ကို ခုခံသည့် စပိန်ပြည်သူများ၏ ‘မက်ဒရစ် စစ်မြေပြင်’ တွင် လူနာအများအပြားကို အသက်ကယ်နိုင်ခဲ့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

သည်။ လူနာများ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ကုသနိုင်ရုံမက စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ကလေးများ၊ မိခင်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို တိုက်ပွဲများကြားမှ ကားဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်။

၁၉၃၆ ခုဝန်းကျင် စပိန် စစ်မျက်နှာတွင် နော်မန်ဗက်သွန်း လှုပ်ရှား နေစဉ်ပင် ဂျပန်က တရုတ်ကို ကျူးကျော်ကြောင်း စစ်သတင်းများ ဗက်သွန်း ကြားရသည်။

ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် ဖရန်ကို၊ မူဆိုလိုနီ၊ ဟစ်တလာတို့၏ မတရား စစ်ကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း ဗက်သွန်း တရားဟောခဲ့သည်။

၁၉၃၈ ခုတွင် ဗက်သွန်း တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ မော်နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ စစ်မြေပြင်မှ သွေးလွန်လူနာကို ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း ကယ်တင်နိုင်မည့်အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌမော်က နော်မန် ဗက်သွန်းကို ‘ဆေးအကြံပေး အရာရှိ’ ခန့်ခဲ့သည်။ ဗက်သွန်း လစာယူဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

နော်မန်ဗက်သွန်းသည် တရုတ်ပြည်တွင် ပထမဆုံးခရီးသွား ဆေး တပ်ဖွဲ့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာအထိ သွားရောက်ကာ လူနာများကို အသက်ကယ် ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဗက်သွန်းသည် မနားမနေ အလုပ်လုပ်သည်။ ဆေးပညာပေး လက်စွဲ စာအုပ်များ ရေးသည်။ လူနာခွဲစိတ် အချိန်လုလုပ်ရင်း ဆေးရုံများ တည် ဆောက်ရေး၊ ဆေးရုံစစ်ဆေးရေး၊ လူအများအား ကျန်းမာရေးပညာပေး၊ စစ်မြေပြင် လူနာများအတွက် သွေးလှူဘဏ်ဖွင့်နိုင်ရေး၊ ခွဲစိတ်ပစ္စည်း ကိရိယာများ ပုံကြမ်းဆွဲထုတ်လုပ်စသည်ဖြင့် လုပ်ဆောင်ချက်များ များစွာ ရှိသည်။ ဗက်သွန်း နာမည်ဖြင့် ခွဲစိတ်ကိရိယာများ အများအပြား ထွက်ရှိ ခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည် ဒေသခံလယ်သမားများ သွေးပေးဖို့ တွန့်ဆုတ်နေသည့် အခါ ကိုယ်တိုင် မိမိလက်မောင်းဖောက်ကာ လက်တွေ့ပြ တရားဟောခဲ့ ရသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၃၈ ■ ကြည်နိုင်း

“ကျွန်တော်တို့ နားမလည်တာဆိုရင် ကြောက်တာပဲ။ သူတို့လည်း လူပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း လူပဲ။ နားလည်မှုနဲ့ အသိဉာဏ်က ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တယ်” ဟု ဟောပြောရင်း သွေးလှူတပ်ဖွဲ့ရွာတိုင်း တွင် ဖွဲ့ဖြစ်အောင် ဗက်သွန်း လက်တွေ့ပြ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဗက်သွန်းသည် ကနေဒါဇာတိသား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် လိပ်ပြာများ၊ ကြက်ရိုးများကို ခွဲစိတ်ကစားခဲ့သည်။ စွန့်စားမှုကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ ကျောက်တောင်ထိပ်တက် လိပ်ပြာဖမ်းဖူးသည်။ ဖခင်နှင့် အတူ ဂျော်ဂျီယံ ပင်လယ်ကွေ့ဖြတ်ကာ ရေကူးဖူးသည်။ အတွေးသစ် အမြင်သစ်ကို နှစ်သက်သည်။ ဥရောပတိုက်၏ အတွေးသစ် အမြင်သစ် တို့ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ် ကနေဒါတွင် ရိုက်ခတ်စပြုချိန်တွင် ဗက်သွန်း လူလားမြောက်ခဲ့သည်။ ဒါဝင်၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် (အီဗော်လူးရှင်း) သဘောတရားကို ဗက်သွန်း နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။

ဗက်သွန်းဘဝတွင် ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် ပညာရှာခဲ့ရသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဗက်သွန်း မိဘက တက္ကသိုလ်ပညာသင်ရေး မတတ်နိုင်သည့် အခါ ဗက်သွန်း သတင်းစာပို့သည်။ စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်သည်။ နွေကျောင်း ပိတ်ရက်တွင် ရေအိုင်ကြီးဒေသမှာ သင်္ဘောမီးထိုးသမား လုပ်သည်။ ဝင်ဆာ သတင်းစာတွင် သတင်းထောက် ဝင်လုပ်သည်။ တစ်နှစ်လုံး တက္ကသိုလ် မတက်ဘဲ အွန်တေရီအိုမြို့ဘက်ချ်လေကျောင်းမှာ စာပြသည်။ အွန်တေရီအို မြောက်ပိုင်းမှာ သစ်ဖောင်သမား ဝင်လုပ်သည်။

လောကတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် နေနိုင်ရေး ဗက်သွန်း ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို ပထမကမ္ဘာစစ်က ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ဆေးပညာဘွဲ့ယူဖို့ တစ်နှစ်သာလိုတော့သည့် အချိန်တွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသည်။ ကနေဒါက စစ်ကြေညာသည့်နေ့မှာပင် ဗက်သွန်း စစ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ သူနာပြုတပ်ရင်းတွင် ထမ်းစင်သယ်အဆင့်မှ စ တာဝန် ထမ်းခဲ့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဗက်သွန်း ပေါင်ကို အမြောက်ဆံထိ၍ ခြောက်လလောက် ဆေးကု ခဲ့ရသည်။ ဇာတိပြန်ရောက်၊ ပထမကမ္ဘာစစ်လည်းပြီး နှစ်ပတ်သုံးပတ် အကြာတွင် တက္ကသိုလ်ပြန်တက် ဆေးပညာဘွဲ့ ယူခဲ့သည်။

ဗက်သွန်းဘဝတွင် အဆုတ်နာနှင့်လည်း နပန်းလုံးခဲ့ရသည်။ သေလူ အဖြစ် နေခဲ့ရပြီးမှ ဂျန်အလက်ဇင်းဒါး၏ ‘အဆုတ်နာကုထုံးသစ်’ စာအုပ် ဖတ်မိပြီး နည်းသစ်တွေ တွေ့ခဲ့သည်။ အဆုတ်နာဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ရှာဖတ်၊ ကိုယ်တိုင်နည်းသစ်ဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသခံကာ ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။

နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ဖြေရှင်းမရသည့် အဆုတ်နာတိုက်ဖျက် ရေးကို ဗက်သွန်းသည် ကိုးနှစ်နှင့် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကနေဒါတွင် ဆယ် နှစ်ရွယ် ကလေးငယ်၏ အဆုတ်နာရောဂါကို ပထမဆုံး ဗက်သွန်း ခွဲစိတ် ကုသနိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးပြဿနာ၏ သေဒုချက်မှာ ဆင်းရဲ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ဗက်သွန်း ဘဝနှင့်ရင်း၍ နားလည် သိရှိ ခဲ့ရသည်။

‘ဆေးပညာ၏ တာဝန်မှာ ဆရာဝန် အဆင့်အတန်းကို ထိန်းသိမ်း ရန်သာမက လူထုကျန်းမာရေးသည်လည်း အဓိကဖြစ်ကြောင်း၊ အခွင့်ထူးခံ ဆရာဝန်ဘဝကို စွန့်လွှတ်သင့်ကြောင်း’ ဗက်သွန်း တင်ပြခဲ့သည်။ သူ ပြောသကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည် ချင်ချာချီဒေသ စံပြုဆေးရုံ ဖွင့်လှစ်သည့် အခမ်းအနား တွင် ဗက်သွန်းဟောပြောသည့် မိန့်ခွန်းများ မှတ်သားဖွယ်ရာ လေးနက်နေ သည်။ (နှလုံးလှဆရာဝန်၊ စာမျက်နှာ ၂၄၃ မှ ၂၅၄ ထိ) ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါ သည်။

အလုပ် တရစပ်လုပ်ရင်း ၁၉၃၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၃ ရက်တွင် ဗက်သွန်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ တရုတ်တစ်ပြည်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာဗက်သွန်းဟာ စံနမူနာယူလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ငါတို့ ဂုဏ်ပြုတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ သေဆုံးခြင်းဟာ

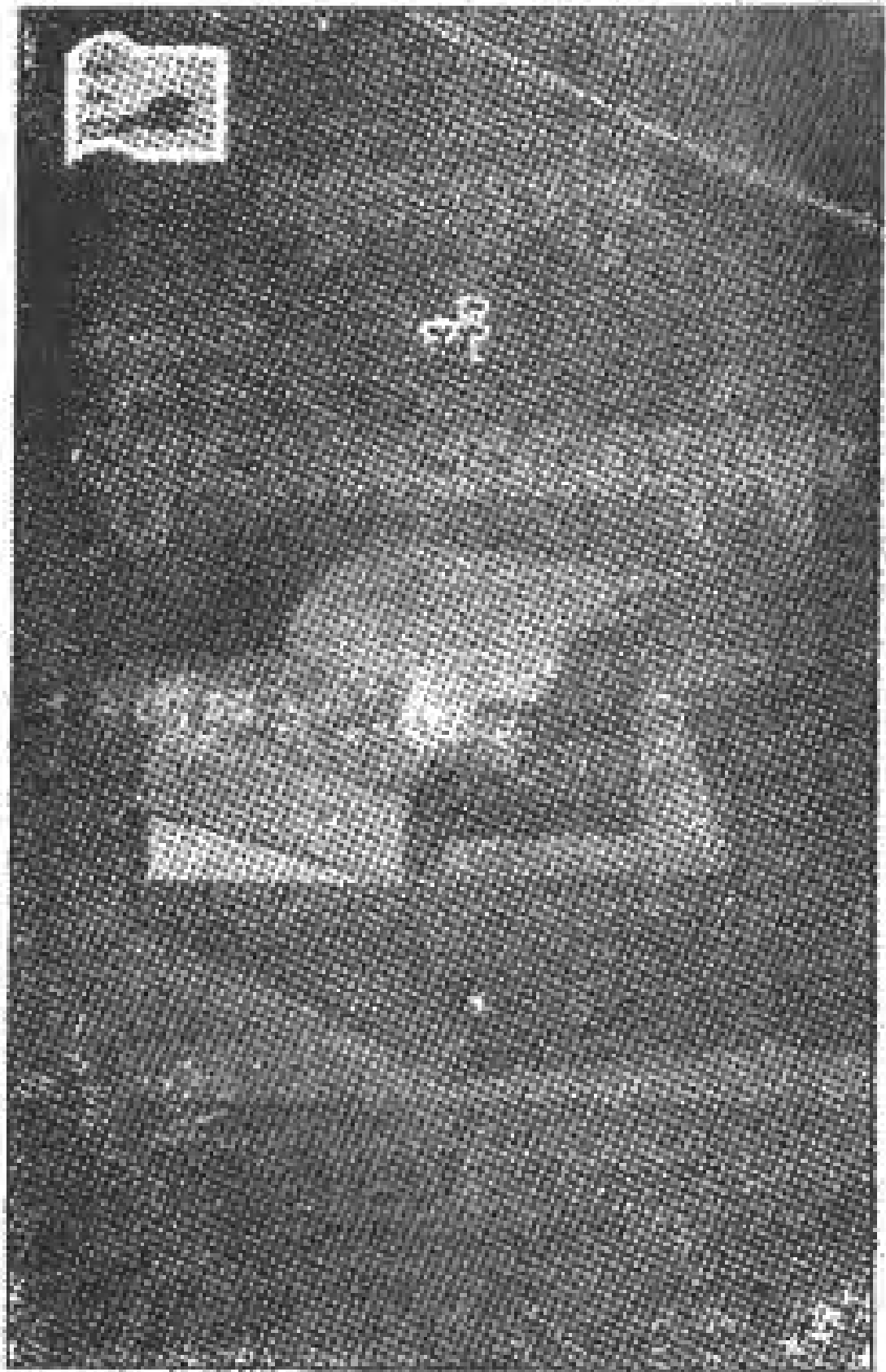
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၀ ■ ကြည်နိုင်း

ငါတို့အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်တယ်။
တို့တစ်တွေဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ်ဓာတ်ကို နမူနာယူကြရမယ်။
လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အများအကျိုးကို ဘယ်လိုဆောင်ရွက်နိုင်
ကြောင်း သူက သင်ခန်းစာပြခဲ့တာပဲ” ဟုဥက္ကဋ္ဌမော်က ဂုဏ်ပြုပြောဆို
ခဲ့သည်။

‘နှလုံးလှဆရာဝန်’ ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ထက်သန်စွာ လေ့လာ
ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

မြန်မာ့နေ့ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၉၊ ဧပြီလ

“စံပြုနိုင်ဖို့ လက်တို့ခြင်း-၆”

ကမ္ဘာ့အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော စာအုပ်များ (ဦးသန်းထွန်း-ရွှေဘို)

ကမ္ဘာ့စာပေလောကဟာ ကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။ ဂန္ထဝင်၊ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ၊ ခေတ်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ ဝတ္ထုကြီးများ၊ လူ့ဘဝကို ချိုးကွေ့ပြောင်းလဲစေခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုကြီးများ၊ လူ့သမိုင်းကြီးကိုပါ ရိုက်ခတ်စေ ခဲ့တဲ့ စာပေများ၊ ကဗျာလင်္ကာ စာပေကျမ်းဂန်များ၊ အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ၊ ရသဆိုင်ရာ၊ သမိုင်းဆိုင်ရာ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ၊ ဘာသာစကားဆိုင်ရာ စတဲ့ အမျိုးအစားပေါင်း များစွာဟာ သောက်သုံးမကုန် ရှိပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ပြင်သစ်စာပေ၊ ဂျာမန်စာပေ၊ ဟီးဘရူး၊ အီတလီ၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ရုရှား စတဲ့ နိုင်ငံတကာ စာပေစာရင်းဝင် ထင်ရှားကျော် ကြားလှတဲ့ စာအုပ်စာပေတို့ မြောက်မြားစွာ ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် စာရေးဆရာကြီးများဟာ တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးပမ်းပြီး လက်လှမ်းမီသမျှ ပြန်ဆိုပေးကြ၊ အကျဉ်း လမ်းညွှန် မိတ်ဆက်ပေးကြရင်း ပေါင်းကူးပေးကြပါတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ ဘာသာပြန်စာပေအသင်း (ယခု စာပေဗိမာန်) ကနေပြီး ကမ္ဘာ့စာပေကို အကျဉ်းအမြည်းသဘောမျိုး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

တယ်။ ဂျိန်းအဲယား၊ ခြေလေးချောင်းတော်လှန်ရေး၊ ကမ္ဘာကျော်ကြား၊ စာနှင့်စကား စတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေပေါ့။

ဆရာမောင်ထင်ကလည်း ကမ္ဘာစာပေမိတ်ဆက် အုပ်တွဲတွေ စာပေ ဗိမာန်ကနေ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမကြီး ခင်မျိုးချစ်က ဥရောပစာပေ၊ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှု စာအုပ်တွေ ပြုစုခဲ့တယ်။ ဆရာတက်တိုးကလည်း ဘဝနှင့်စာပေဆိုပြီး ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီး (၃၂) ပုဒ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဝတ္ထုသဘောရား၊ ဝတ္ထုရေးဆရာများအကြောင်းတွေ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကလည်း ခပ်သိမ်းကလျာ၊ ဘုန်းနိုင် အမြင်အတွေး စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာစာပေအကြောင်း တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ နတ်နွယ်က ကမ္ဘာဝတ္ထုအညွှန်း၊ ဆရာဟိန်းလတ်က ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာများနှင့် သူတို့စာများ၊ နှစ်ဆယ်ရာစု အနောက်တိုင်းစာပေ စာအုပ်ပုံ များ ပြုစုခဲ့ပါတယ်။

ဆမ္မားဆက်မွန်က ကမ္ဘာဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီး (၁၀) ပုဒ်ကို စာရေး ဆရာတို့ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်နဲ့ ထင်ဟပ်ပြီး ဆန်းစစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ချင်း၊ ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့ အပြုအမူ၊ သင့်မသင့် ဝေဖန်ချက်များနဲ့ ဝတ္ထု သဘောတရားတို့ကို ဆီလျော်ရာထည့်သွင်းပြီး ကမ္ဘာဂန္ထဝင် တစ်ဆယ်ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဆရာကျော်အောင် မြန်မာပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမြသန်းတင့်ကလည်း ကမ္ဘာစာပေမိတ်ဆက်ကို မိုးဂျာနယ်မှာ အခန်းဆက် ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အရင်ကတော့ ဆရာနေသွေးနီရဲ့ ကမ္ဘာ စာပေမိတ်ဆက်၊ နွယ်သစ်ရဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်တစ်ရာ စတဲ့ စာအုပ် တွေလည်း ထွက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျန် စာရေးဆရာများကလည်း အလျဉ်းသင့်သလို စာပေဂျာနယ် နဲ့ အခြားမဂ္ဂဇင်းများမှာ ကြိုကြားရေးသားချက်တွေ ဖတ်ရှုရပါတယ်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အနေနဲ့ ဆရာကြီးများရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အလှမ်းကျယ်လှတဲ့ ကမ္ဘာစာပေနယ်ကြီးကို မျှော်ငေးခွင့်၊ မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၄ ■ ကြည်နိုင်း

တချို့ မြန်မာပြန်ပြီးပေမယ့် များစွာလည်း ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။

အခု ဆရာဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို) ရဲ့ ‘ကမ္ဘာ့အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော စာအုပ်များ’ စာအုပ်ကလေး ထွက်ရှိလာလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဆရာဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို) ဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် သိပ္ပံပညာ၊ ဘုရားရှိဘုရားမဲ့ဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓဝါဒမိတ်ဆက်၊ အသောကနှင့် သူ၏ဓမ္မ၊ ဘဝ၏မင်္ဂလာ၊ ပုဂံအကြို သမိုင်းခြေရာများ စတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ပြုစုခဲ့ပါတယ်။

‘ကမ္ဘာ့အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော စာအုပ်များ’ စာအုပ်ကလေးဟာ စာအုပ်အရွယ် ငယ်ပေမယ့် အနှစ်သာရ ပြည့်ဝလှပါတယ်။ မူလက အတွေးအမြင် စာစောင်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါး (၉) ပုဒ်ကို ဆရာ မောင်သစ်လွင်က စုစည်းစီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြားရုံသာ ကြားဖူးပြီး လက်လှမ်းမမီနိုင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ် (၉) အုပ်ကို ပြုစုသူ စာရေးဆရာတစ်ဦးချင်း အကြောင်း ထုပ္ပတ်နဲ့တကွ စာအုပ်အကြောင်း လိပ်ပတ်လည်အောင် မိတ်ဆက်ရေးသားထားပါတယ်။

- သိပ္ပံပညာရှင် နီကိုလပ်ကိုပါးနီးကပ်ရဲ့ ‘ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့၏ လည်ပတ်ပုံ ပြဆိုရာကျမ်း’
- ဝီလျံဟာဗေးရဲ့ ‘သက်ရှိ တိရစ္ဆာန်များ၏ နှလုံးနှင့်သွေး လှုပ်ရှားပုံကို ကောဠာသဗေဒအားဖြင့် လေ့လာခြင်း’
- အိုက်ဆက်နယူတန်ရဲ့ ‘သဘာဝအဘိဓမ္မ၏ သင်္ချာဆိုင်ရာ အခြေခံမူများ’
- ချားလ်စ်ရောဘတ်ဒါဝင်ရဲ့ ‘သတ္တဝါမျိုးဆက်တို့၏ မူလစစ်မြစ် ဖြစ်ပုံကျမ်း’
- ဆစ်မန်ဖရိုက်ဒ်ရဲ့ ‘အိပ်မက် ဖတ်ခြင်း’
- အဲလ်ဘာ့အိုင်းစတိုင်းရဲ့ ‘နှိုင်းယှဉ်သိမှု သဘောတရား’

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

- တောမတ်စ်မိုးရဲ့ ‘ယူတိုးပီးယား’
- ဂျန်ဘန်းယန်းရဲ့ ‘ဘုရားဖူးခရီးစဉ်’
- လူးဝစ်ကဲရောရဲ့ ‘အဲလစ်၏ စွန့်စားခန်းများ’

စတဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ် (၉) အုပ်နဲ့ ထိတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မျိုးဆက်ကွာဟလှတဲ့ နောက် လူငယ်မျိုးဆက်ကို မိမိတို့ရှေ့က ဆရာကြီးများက အခုလို လက်ကမ်းမိတ်ဆက်ပေးတဲ့အတွက် များစွာ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တကယ်တော့ စာပေဗိမာန် အဖွဲ့ကြီးဟာ မူလ ဘာသာပြန် စာပေ အသင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဆက်လက်သယ်ပိုးနိုင် ရင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိမှာပါ။ ပညာရှင်များနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး ကမ္ဘာ့စာပေဝင် ကျမ်းများ၊ ရသစာပေများကို ဘာသာပြန်ဆိုပေးသင့် လှပါတယ်။

အခု ဆရာဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို) ရဲ့ စာအုပ်မှာ လူးဝစ်ကဲရောရဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပုံပြင် ‘အဲလစ်၏ စွန့်စားခန်းများ’ ကို ဖတ်ရတော့မှ အဲလစ်ရဲ့ ကမ္ဘာကို လိပ်ပတ်လည်ပါတယ်။ တစ်ခန်းချင်း အကျယ်ကို ဆရာမြသန်း တင့် ‘ရတနာပန်းခင်း’ မဂ္ဂဇင်းမှာ ‘အဲလစ်ရဲ့ အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာ’ ဆိုပြီး ဘာသာ ပြန်ဆိုပေးတာ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အပြည့်အစုံတော့ ဖတ်ရှုခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။

ကြိုချင်သလိုကြိုရတဲ့ လောကကြီးထဲ အဲလစ်တစ်ယောက် ကျင်လည် ရပုံကို ဒဏ္ဍာရီနယ်စိတ်ကူးနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်ပါပဲ။

ဆရာဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို) ရဲ့ အခုစာအုပ်မှာ ‘အဲလစ်ရဲ့ စွန့်စား ခန်းများ’ လို့ ကမ္ဘာကျော် ဒဏ္ဍာရီစာအုပ်မျိုးအကြောင်း ပါသလို၊ လေးနက် လှတဲ့ စိတ်ပညာအကြောင်း၊ နက္ခတ်အကြောင်း၊ သဘာဝအဘိဓမ္မာ၊ သတ္တဝါ မျိုးဆက်တို့ရဲ့ မူလဇစ်မြစ်လို လေးနက်ခက်ခဲတဲ့ ကျမ်းများကိုလည်း ရှင်း လင်းအောင် မိတ်ဆက်ရေးသားထားပါတယ်။

“ဖရိုက်ဒ်၏ မသိစိတ်သီဝရီ၊ ဖရိုက်ဒ်၏ စိတ်ကုပညာတို့ကို ကျောင်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၆ ■ ကြည်နိုင်း

သင်ခန်းစာအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ စာတွေ့ လက်တွေ့ သင်ယူခဲ့ဖူးသော် လည်း ဦးသန်းထွန်း (ရွှေဘို) ရေးသားသည့် ‘ဆစ်ဂမန်ဖရိုက်ဒ် အိပ်မက် ဖတ်ခြင်း’ ကို ဖတ်ရမှ ပို၍ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ နားဝင်သည်။ အရသာ တွေ့ပါသည်။

“နယူတန်၊ အိုင်းစတိုင်း၊ ဒါဝင်၊ တောမတ်ဒ်မိုး စသည့် ကမ္ဘာကျော် ပညာရှင်ကြီးများ၏ အနှစ်ချုပ်ပုံရိပ်လွှာနှင့် သူတို့၏ ဉာဏ်ပညာအလင်း ရောင် လက်ဆောင်စာအုပ်တို့ အကြောင်းကို ဖတ်ရှုခွင့်ရသူသည် အလွန် တရာ ကံထူးလှပါသည်” လို့ ဆရာချစ်နိုင်း (စိတ်ပညာ) ရဲ့ အမှာ မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

စာဖတ်သူများအတွက် ကမ္ဘာကျော်စာအုပ် (၉) အုပ်ကို မြည်းစမ်း ခွင့်ရတဲ့ စာအုပ်ကောင်းကလေးပါပဲ။

မြန်မာ့နေ မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၈၊ စက်တင်ဘာလ